

இளங்கோவின் கனவு

ஆக்கியோன்:

இணுவையூர். செ. நடராசன்.

வள்ளுவர் இல்லம்

இணுவில் ஈழத் தமிழகம் இலங்கை.

கடைக்குமிடம்:

ஆத்ம ஜோதி நிலேயம். நாவலப்பிட்டி. இலங்கை.

வில் 2/25.

PORT NO BOX

முதற்பதிப்பு:

வள்ளுவம் 1992ம் ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள். (1961)

உ_{ரிமை;} ஆக்கியோனுக்கே.

ஆத்ம ஜோதி அச்சகம், நாவலப்பிட்டி.

பதிப்புரை

தமிழுக்குக் கதி யாவார் இருவர். அவர்கள் கம்பரும் வள்ளுவருமாகும். இவ்விருவருக்கும் சம தையாகச் சொல்லக் கூடிய முது பெரும் புலவர் இளங்கோவடிகளாகும்.

"யாமறிந்த புலவரிலே கம்ப<mark>ணப் போல் வள்ளுவர்</mark> போல் இளங்கோவைப் போல் பூமிதனில் யாங் கணுமே பிறந்ததில்லே.''

என்பது பாரதி வாக்காகும். அதே பாரதி இன் ஞேரிடத்திலே

"நெஞ்சை அள்ளும் சிலப் பதிகார<mark>ம் என்றேர்</mark> மணி ஆரம்படைத்த தமிழ் நாடு'' என்று சிலப் பதிகாரக் காவியச் சோ**ஃயிலே** தன் உள்ளத்தையே பறிகொடுக்கின்*ரு*ர்.

இத்தகைய சிலப் பதிகாரத்தின் காவிய நயங்களே இளங்கோவின் கனவு என்ற பெயருடன் அன்பர் இ. செ. நடராசன் அவர்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அதணே எமது பதிப்பகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடு வதில் மகிழ்வடைகின்ரேம். பெருமை கொள்ளு கின்ரேம். வாழ்க அவர் கீலத்தொண்டு.

> நா. முத்தையா. ஆத்ம ஜோதி பதிப்பகம், நாவலப்பிட்டி. இலங்கை.

உரிமை வேட்டல்

'எணேயீன்ற அன்ணக்கும் தந்தைக்கும்' - அருள் தணேயீன்ற அன்புடை ஆசார்க்கும் - பொருள் தணேயீன்று என்வேட்கை தணித்து - இன்பச் சுணேபோன்று நலம்புரியும் நண்பர்க்கும் - கனவு தணே தணேயீன்று வேட்கின்றேன் யான்.

சேரமுனியும் செந்தமிழ்வேற் கொற்றவருந் தாரணிந்தே சங்கத் தமர்த்தினரே - பாரதனில் ஓர்ந்தபரம் பொருளாய்! ஆர்க்கின்ற பண்மொழியே!! சேர்க்கின்றேன் என்கனவைத் தேர்ந்து.

இணுவையூர் செ. நடராசன்.

அருள்உரை

பேரறிஞர் வண. அருட்குரவர்

சே. தனிநாயகம் அடிகளார் இந்தியக் கஃேத்துறைத் தஃவர், மலாயாப் பல்கஃேக் கழகம் கோலாலம் பூர்.

நம் அரும் தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிலப்பதி காரத்தைக் கல்விக் கழங்களில் பயிலும் வாய்ப் பினப் பெருதார் பெரும்பாலும் அதனேப் படிப்ப தில்லே என்று நினேத்து வருந்துவது தமிழறிஞர்க்கு இயல்பு. சிலப் பதிகாரம் செய்யுள் இன்பத்தால் நம் நெஞ்சை அள்ளுவதுடன் பண்டைக் காலத்துத் தமிழ் மக்கள் அடைந்திருந்த பெருமையையும், இயல்பையும், பண்பாட்டையும், சிறப்பையும் உல கிற்கு எடுத்துக் காட்டும் பெருங்காப்பியம். இக் காப்பியத்தைத் தமிழ்மகன் ஒவ்வொருவனும் நன்று கப் பயில வேண்டும் என்ற கருத்துடன் ஆசிரியர் நடராசன் அழகிய நூல் ஒன்றினே எழுதியுள்ளார். சிவப் பதிகாரத்தைப் பற்றிய இது போன்ற நூல் களேக் காண்பது அரிது.

இவ்வாசிரியர் பல கோணங்களிலிருந்து சிலப் பதிகாரத்தின் சிறப்பினே ஆராய்ந்துள்ளார். சிலப் பதிகாரத்தின் செய்யுட் சுவை, மக்கள் வாழ்க்கை, கவி மரபு, அரசியல் அமைப்பு என்ற பல பிரிவுகளா கப் பகுத்து எழுதியுள்ளார். கஃயேரசன், கஃயேரசி, கற்பரசி என்ற மூன்று பகுதிகளுள் முறையே கோவலன், மாதவி, கண்ணகி ஆகியோர்களின் பண்டையும் இலக்கியச் சிறப்பையும் ஆழத்துடனும், திறமையுடனும் காட்டியுள்ளார்.

செய்யுளே நாம் படிப்பது இலக்கிய இன்பத் தைப் பெறுவதற்காகவேயாம். சிலப்பதிகாரப் பயிற்சி நமக்குஅளிக்கும் இன்பத்திற்கு எல்ஃயில்ஃ. இக் காப்பியத்தைப் பயின்று வருவோரும், பயிலப் புகுவோரும் திரு. செ. நடராசனின் நூலினப் படிப் பதில் காப்பியத்தை இன்னும் பன்மடங்கு சுவைத் தல் கூடும் என்று நம்புகிறேன். பல மேற்கோள்களே எடுத்துக் காட்டும் இவ்வாசிரியர் தேன் சொட்டும் சிலப்பதிகார அடிகள் பலவற்றைச் சேர்த்துள்ளார்.

வருங்<mark>காலத்</mark> தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை நன்ருக அமைய வேண்டுமாயின் சிலப்பதிகாரத்தை நம் மக்கள் பயிலுவது இன்றியமையாதது என்பதை யும் திறம்பட வலியுறுத்தியுள்ளார் இந்நூலாசிரியர்.

இந்நூலினேத் தமிழ் மக்கள் பலர் வாங்கிப் படிக்க வேண்டும் என்று பணிவாய்க் கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

> சே. தனிநாயகம். மலாயாப் பல்க‰க் கழகம், கோலாலம்பூர்.

கனவுக்கு முன்

காஃப்போது, மலர் த**ீன அவிழ்ந்து வண்டை** யீர்க்கும் நேரம், உயிரினங்கள் புத்தூக்கம் கொண்டு யானே செங்கதிர்ச் செல்வனின் கலே மிளிர் அழகில் சிந்தையை இழந்து செயலற்று என்நிலேகண்டு இயற்கை சிரித்தாள். நின்றேன். மகிழ்ச்சியால் பு2ணந்திருந்த மலர்கள் குலுங்கின. அதனுல் மணம் பரந்தது. மனமும் மகிழ்ந்தது. கனவும் பிறந்தது.

கனவு, நனவாய்த் தொழிற்பட்டு அந்த நிஃயும் கடந்து மோனநிஃயை — அமை திநிஃயை அடையும் போது, மனிதன் தன்னேத்தானே மறக்கின்ருன். இந்நிஃ வாய்ப்பது அரிது.வாய்த்துவிடின் வாழ்வோ இன்பமயமாகிவிடும். இந்தப் பேரனுபவத்தை ஏதோ விதத்தில் இடையிடையே பெற்று மகிழ்ந் தேன். அதனுல் அவ்வின்பத்தை நிஃயாகப் பெற்று வாழவேண்டு மென்று முயன்று கொண்டே யிருக் கின்றேன். ஆயின் அது தன்னேக்காட்டி மறைக் கின்றது.

சிறு வயதில் — பிள்ளேப் பருவத்தில் எண்ணிய எண்ணங்கள் இன்று கற்பணேயாகி விட்டன, அக் காலத்தில் பெற்ற இன்பமும் — கண்ட உலகமும் இன்று கனவுகளாகவே தோன்றுகின்றன. ஆயின் இன்று எண்ணுபவற்றைச் செயற்படுத்த முணேகின் றேன். இன்றைய வாழ்வில் அன்றைய நினேவுகளும் ஆவல்களும் உள்ளீடாக நின்று தன் முனேப்பை ஆங்காங்கே காட்டவே செய்கின்றன. அதனுல் இந்நூலே எழுதிய காலங்களில் பல<mark>வித அ</mark>னுபவங் கீளப் பெற்று மகிழ்ந்தேன்.

அந்நிலேயில் 1958ம் ஆண்டு ஐப்பசித் திங்களில் கற்றன் கைலன்ஸ் கல்லூரிச் செந்தமிழ்க் கழகத் தாரால் கொண்டாடப் பட்ட இளங்கோ நினேவு விழாவில் சொற்பொழிவு ஆற்றுவதற்கு அழைக்கப் பட்டேன். விழாத்தலேவர் நண்பர் திரு. நா. செல்லத்துரை B. A. அவர்கள் தலேமையில் என் கனவையே சொற்பொழிவாகச் செய்தேன். பின்பு மலேநாட்டிலிருந்து வெளிவந்த இளேஞன் குரலில் சில கட்டுரைகளேயும் எழுதினேன். அவற்றைத் திருத்தியும் புதுக்கியம் நூல் வடிவாக்கினேன். அதுவே எனது இரண்டாவது படைப்பாக – இள்ங் கோவின் கனவாக வெளிவந்துள்ளது. தமிழ் பேசும் பெருங்குடியினர் என் முயற்சிக்கு ஆக்கம் தருவார் களென்று நம்புகின்றேன்.

கையெழுத்துப்படி வங்களேப் பார்த்து என்னே ஊக்கியவர்கள் எனது ஆசிரியப் பெருமக்களான இணுவில் சைவமகாசன வித்தியாசாலே முதல்வர் திரு. வ. நடராசா அவர்களும் ஆசிரியர் திரு. க. கந்தசாமி அவர்களுமாவர். அப்பெருமக்கள் என் வாழ்வு மலரச்செய்த பணிகள் அனந்தம்.இத்தகைய பெருமக்கள் உறவை ஏற்படுத்தித் தந்தவர் எனது மாமஞரான திரு. க. வடிவேல் சுவாமி அவர்களே. அன்னர், எனது இளமைக்காலத்தில் அளித்த பயிற் சியே எழுத்துலகிலும்—வாழ்வுலகிலும் அச்சமின்றிப் புகும் வலிமையைக் கொடுத்தது. ansonorte &

சகோதர உறவு கொண்டவரும் உடனுசிரியரு மான திரு. வ. முருகையா அவர்கள் எனது வாழ் விலும் தொழிலிலும் பங்கு கொண்டு உழைப்பவர். அன்ஞர் எனது கட்டுரைகளே அழகிய கையெழுத்தில் எழுதிக் கொடுத்தார். இத்தகைய சகோதரர்களேயும் நன்றிலும் தீதிலும் பங்கு கொண்டு வாழ்வின் உயர் வுள்ளி உதவும் சிறந்த நண்பர்களேயும் — சான்ருர் களேயும் சுற்றமாகப் பெற்றதால் என்றும் இன்பம் பொங்கக் காண்கின்றேன். அவர்கள் எனக்குச்செய்த நலன்களோ – அன்றிச் செய்து கொண்டிருக்கும் நலன்களோ எண்ணிலடங்கா. 'என்வாழ்வு' என்று தனித்து எண்ணமுடியாத அளவுக்கு அன்னவர் . எனக்கு உதவுகின்றனர். எனக்கு ஏதாவது பெருமை கிடைப்பதாயின் அவையாவும் சான்றுண்மை மிக்க நண்பர்கட்கும் எனக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்த பெரியோர்கட்குமே உரியது,

எழுத்துலகில் எனது இரண்டாவது அடியை ஊன்றி எழுந்திருப்பதற்கு உதவியவர் ஆத்ம ஜே.தி திரு. நா. முத்தையா அவர்களே. அன்ஞர் அருள் வாழ்வை மேற் கொண்டவர். அவர் அருள் உள்ளம் ஆத்ம ஜோதிப் பதிப்பகமூலம் உதவியது. அதஞல் நூலும் அழகிய வடிவைப் பெற்றது.

நூலே அழகுபடுத்த உயர்வடையச் செய்வது உயர்ந்தோரின் அருள் மொழிகளாம். இன்று தமிழ் உலகில் தமக்கென ஓர் தனியிடத்தை ஆக்கிக் கொண்டு அருள்வாழ்வு வாழும் அருட் குரவர் தனி நாயகம் அடிகளார் நூலுக்கு முன்னுரையாகத் தம் அருள் உரையைத் தந்துள்ளார். அடிகளாரின் அருள் வண்ணத்தோடு ஓவியர் திரு. 'மத்து' அவர்களின் கைவண்ணமும் சேர்ந்ததனுல் என் உள்ளம் மகிழ்ச்சி யடைகின்றது. இவர்கள் யாவரும் எனது சுற்றமாக இருந்து உதவியதற்கு என் நன்றி கலந்த வணக்கத் தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். முட்டின்றி என்கனவு நிறைவெய்தத் துணே புரிந்த திருவருளே வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

வணக்கம் !

இணுவையூர் – செ. நடராசன்.

உள்ளே

	The second second second		பக்கம்
ı	பதிப்புரை		
li .	உரிமை வேட்டல்		
III	அருள் உரை		
iv	கனவுக்கு முன்		
1	தமிழ்ச் செல்வம்	19.00 A.	i
2	அருள் வேந்தர்		5
3	நாடும் மக்களும்		11
4	வாழ்வியல்		22
5	அருள் நெறி		40
6	அரசியல்		64
7	கலேயியல்	\ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \ \	85
8	கலேயரசன்		107
9	கலேயரசி		118
10	கற்பரசி	Now 1	131

X.S. 1.050

தமிழ்ச் செல்வம் 1

ெசந்தமிழ் - பைந்தமிழ் - தீந்தமிழ் முத்தமிழ் - சங்கத் தமிழ் எனப் பலவாற்ருனும் போற்றப்படும் மொழி ஒன் றுண்டாயின் அம்மொழி எமதருமைத் தாய் மொழியே!

" இருந்தமிழே உன்னுல் இருந்தேன் வானுர் பொருந்து அமிழ்தமெனினும் வேண்டேன்"

என நற்றமிழ்ப் பாவலர் ஒருவர் தமிழின் சுவையிலே தினேத்துக் கூறுகின்ருர். முற்றத் துறந்த முனிவர்களும் தமி ழின்பத்தைச் சுவைக்கின்றனர். துறந்தார்க்கும் துவ்வாத வர்க்கும் பெருவாழ்வை அளிக்கும் திறன் தமிழிற்குண்டு. அதனுல் அருந்தமிழ்த் தெள்ளமுதுண்டு பேரின்பமடைய எல்லோரும் விரும்புகின்றனர். குமர குருபரர்;

'' அளிக்கும் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமுது ஆர்ந்து உன் அருட்கடலில் குளிக்கும் படிக்கு என்று கூடுங்கொல்லோ? உள்ளம் கொண்டு தெள்ளித் தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர் கவிமழை சிந்தக் கண்டு களிக்கும் கலாப மயிலே சகல கலா வல்லியே''

என்று அன்னேயை நோக்கி இறைஞ்சுகின்றுர். அருள் பொங் கும் அம்மையிடம் உலக வாழ்வுக்குரியவற்றை வேண்டக் குமரகுருபரர் விரும்பவில்லே. அழிவற்ற தமிழ்ச் செல்வத் தைப் பெறவே விரும்புகின்றுர். அதில் தினத்துக் குளிக் கும் பேறு என்று வருமோ என ஏங்குகின்றுர். இத்தகைய அமிழ்தத் தமிழில் வியத்தகு பெருநிதி மண்டிக் கிடப்ப தைப் பலர் அறிந்த போதிலும், அதன் பயனே ஒரு சிலரே நுகர்கின்றனர். அவ்வண்ணம் நுகரும் அச் சிலருள்ளும் மிகச் சிலரே தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் அழியா வாழ்வைப் பெறுகின்றனர்.

உலகில் உள்ள செல்வங்களில் தமிழ்ச் செல்வமும் ஒன் ' ருகும். இச்செல்வம் மற்றைய செல்வங்கட்கு எந்த வகை யிலும் குறைவு பட்டதன்று. ஒல்காப் புகழ்த் தொல்காப்பி யரும், வான் புகழ் கொண்ட வள்ளுவரும், துவரத் துறந்த இளங்கோவடிகளும், தமிழ்ச் செல்வம் சிதைவு படாமல் இருக்கக் காப்புச் செய்தனர்.

'' ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன்மகணேச் சான்ளுன் எனக் கேட்ட தாய்''

எனத் தமிழ் மறை நவிலும். இக் கூற்றுக்கொப்ப, இவ்வ ருந் தமிழ்ச் செல்வர்களால் தமிழன்னே பெரிதுவந்தாள். இச் செந்தமிழ்ப் புதல்வர்க்கு முன்னும் பின்னும் பல புல வர்களும்- புரவலர்களும் தமிழன்னே மகிழ்வுற உழைத்தனர். ஆயினும் தமிழன்ணயின் முத்தமிழ்ப் புதல்வர்களாய் - முனி விகந்த முனிவர்களாய் வாழ்ந்த பெருமை, தொல்காப்பி யருக்கும் - திருவள்ளுவருக்கும் - இளங்கோவடிகட்குமே உரி யதாகும். மக்களினம் ஒரு கோடி இருபது இலட்சம் ஆண்டு கட்கு முன்தோன்றியதென எண்ணப்பட்ட போதிலும் ஐயா யிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட மக்கள் சமுதாயத்தின் வாழ்வு நெறிகளே சான்றுடன் கிடைத்துள்ளன. மற்றவை யாவும் ஊகித்தறியும் அறிவின் பாற்பட்டு ஆய்வுக்குரியனவாகவே உள்ளன.

சங்கம் புரந்த சான்றேர்களால் ஆக்கப்பட்ட இலக்கி யம் - இலக்கணம் - வரலாறு - இசைமரபு - நாடகம் ஆய பெருநிதிகளும், அவர் வழிவந்த இடைக்காலப் - பிற்காலப் ஆக்கப்பட்ட புலவர்களால் தேவாரம் -திவ்வியப் பிரபந்தம் - புராணம் ஆய அருந்தமிட் செல்வங்களும் ஆயின் தமிழை வளம் படுத்துகின்றன. இவை யாவும் ஒவ்வொரு துறை பற்றினவாகவே அமைந்துள்ளன. உலக வாழ்விற்கு முறையில் துன்பங்களின் ஏற்ற இன்ப

தன்மையை உள்ளத்தில் ஆழப்பதித்த பெருமை சிலப்பதி காரத்தையே சாரும். இயல் - இசை - நாடகம் என்ற முத் திறமும் விரவப் பெற்று, பாட்டும் - கட்டுரையுங் கலந்து இனிய நடையிற் சென்று படிப்போரை மகிழ்விக்கும் திறம் சிலம்பைத் தவிர்ந்த வேறு காவியங்கட்கு இன்றுவரை இருந்ததில்‰். இக்காவியம் தமிழிற்கே சிறப்புற அமைந்த தெளிவு, நிறைவு, ஒளி, வன்சொல், உச்சம் என்னும் எண்பயனும் தன்னகத்தே மந்தம், கொண்டு இயல்கின்ற பான்மையுடையது. அன்றியும் சிலம்பு தமிழர் வாழ்வின் நடைமுறைகளேயும், அரசியல், கலே, சமயம் என்பவற்றின் போக்கையும் தன்னகத்தே கொண்டு தமிழ்ச் செல்வமாகத் திகழ்கின்றது. உரைநடை விரவிய இவ்விருபதாம் நூற்றுண்டு மக்கட்கு உரைநடையைக் -வன்மையை எண்ணத்திற் பதித்த பெருமை சிலம்புக்கே உரியது. இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டு வாழ்வை தமிழர்களின் கட்குமுன் வாழ்ந்த முறையில் ஆராய்ந்து வரலாற்றுக்கு வரலாருகவும் - இலக் கியத்திற்கு இலக்கியமாகவும் - வாழ்வியலுக்கேற்ற சமூக ஒப்பந்தமாகவும் சிலம்பு விளங்குகின்றது. தத்துவம், இசை, கூத்து, வீரம், காதலின் செவ்வி என்பன ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுத் தமிழரின் கலேக்கோயிலாகத் தோற்றம ளிக்கின்றது. இத்தகைய ஒரு காவியத்தைத் - தமிழ்ச் செல் வத்தைத் - தமிழர் போற்றிப் பாராட்டக் கடமைப் பட் டுள்ளனர்.

சிலப்பதிகாரம் தமிழரின் வாழ்வில் புத்துணர்வையூட்டியுள்ளது. தேசீய எழுச்சியை வளரச் செய்துள்ளது. முத் தமிழ் - முந்நிலம் - மூவேந்தர் என இருந்த ஒரு நிலேபோய் இவையாவும் தமிழின் - தமிழ் நாட்டின் ஒன்றியைந்த நிலேயேயென வலியுறுத்தி ஒன்று படுத்திய சிறப்பு சிலம்புக்கு வாய்த்துள்ளது. முத்தமிழ்க் காப்பியமான சிலம்புக்குச் சோழ நாட்டுப் புகாரும், பாண்டி நாட்டு மதுரையும், சேர நாட்டு வஞ்சியும் காவியப் பகுப்புக் குதவிப் புகார்க்

காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் எனப் பெயர் பெறறு அழகையூட்டுகின்றன, அவ்வழகு கவின் பெறும் வண்ணம் இன்பியற கலேகளின் சிறப்பையும், பொருள் வாழ்வின் மேன்மையையும், துறவு நிலேயின் மாண் பையும் சிலம்பு பாடுகின்றது. அறம் பொருள் இன்பம் என்ற முத்திறத்தும் முத்தமிழின் ஓசையே மிகுந்து உள்ளு வதெல்லாம் உயர்வுறச் செய்கின்றது. இப் பண்பு தமிழ்ச் செல்வமாம் சிலம்பைத் தவிர்ந்த ஏனேயவற்றிடம் முற்றும் நிறைந்ததாக எண்ண முடியாது.

மன்னர் குடிப் பிறந்த இளவல், மக்கள் வாழ்வை நிலேக்களஞகக் கொண்டு காவியம் இயற்றிய திறம் எமது செந்தமிட்கேயுரியதொன்றுகும். பெரும்பாலான காவியங்க ளும்- கவிதைகளும் முடியுடைவேந்தரைப் புகழ்ந்து அவர்க்கு அறிவு புகட்டுவதற்காகவே எழுந்தன. ஆயின் சிலப்பதி காரமோ தமிழ் நாட்டின் வாழ்வியலே அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்கட்காக, அவர் வாழ்வு செம்மையுறுவதற் காக எழுந்தது. சிலம்பில் வரும் கோவலனும் - கண்ணகி யும் - மாதவியும் தமிழ் நாட்டவர். தமிழர். அவர்கள் வாழ்வு தமிழ்ப்பண்பு கொண்டியைந்தது. அவர்களப்போல் பல மாந்தர் வாழ்ந்து துன்பப்பட்டிருப்பர். ஆயின் அவர் கள் வாழ்வைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்தவர் குறைவு. அப்படி ஆராய்ந்தவரிலும் அதனேக் காவிய வடிவில் கண்டவர் மிக மிகச் சிலரே! அச் சிலரில் இளங்கோவடிகள் முன் வைத்து எண்ணப்பட வேண்டியவர். அடிகளார் ஆக்கிய காவியம் சிலபோதில் மந்த மாருதத்தையும் - தண்புனவேயும் ஊட்டி மகிழ வைக்கின்றது. அதனேயடுத்து எரிமலேயாய் கக்கிப் புகை சூழவுஞ் செய்கின்றது.

அருள் வேந்தர் 2

அன்புக்கு - அருளுக்கு - அறத்திற்குத் தம்மை ஒப்ப டைத்து வாழ்பவர் அருளாளர். இருமை வகை தெரிந்து அறம் பூண்டு வாழ்வதே அன்ஞரின் நோக்கமாகும். இவர் கள் பொன்னுக்கும் மண்ணுக்கும் விரும்பித் தம் வாழ்வை ஈடு வைக்க மாட்டார்கள். பொய்மையாளர்களேப் பாடார் கள். இத்தகைய பண்பு வாய்ந்தவர்களே புலவர்கள். இப் புலவர்கள் பெருமை அளவிடற்கரியது.

'' துறந்தார் பெருமை துணேக் கூறின் <mark>வைய</mark>த்து இறந்தாரை எண்ணிக் கொ<mark>ண்டற்று''</mark>

(தமிழ்மறை 32)

எனத் திருவள்ளுவர் மொழிகின்ழுர். வேண்டுதல் - வேண் டாமையற்ற அருளாளரையும், வேண்டுதல் வேண்டாமை யுற்ற தெருளாளரையும் புலவர் வரிசையில் வைத்து எண் ணும் நிலே இன்று மலிந்துள்ளது. அதனுல் புலவர் என்ற சொற்குப் பொருள்கூட மாறியமைந்**து வி**ட்டது. புலமை யைப் பணம் பெறும் பொருட்டாகப் பயன் படுத்தல் இழி வுடைத்து. அஃது புலமைக்கு மாசுறுத்துவதாகும். ஆயின் வாழ்வதற்காகத் தேவை நோக்கிப் பொருளீட்டுவது தவ றன்று. பொருளே அறப் பண்புக்கியைய ஈட்ட வேண்டும். அதனேப் பயன் படுத்தும் பொழுதும் பண்பிகவா முறை யில் நடந்து கொள்ளல் மனிதப் பண்புக்கு ஏற்ற நெறி யாகும். இத்தகைய நெறி நிற்பவர்கள் உள்ளம் மாசற் றுத் துலங்கும். அவர் வாய்மொழிகள் இனிமையும் நயமும் கெழுமியனவாக அமைந்து படிப்போர்க்கு உவகையூட்டும். இவ்வரிய நிலேயை அருள் வேந்தரான இளங்கோவடிகள் செய்கின்றுர்.

இளங்கோவென நாம் எண்ணும் பொழுது, அன்ஞரின் துறவு வாழ்வு நம் கண்முன் தோன்றுகின்றது. இளங்கோ வடிகள் ஏன் துறவு பூண்டார்? சிலப்பதிகாரத்தைப் பாட வேண்டிய தேவையென்ன? இவ்வகை எண்ணங்கள் உள் ளத்தெழுவது இயல்பு. அவ்வியல்பு பைந்தமிழ் நாட்டின் திருக்கண்டு மகிழ்வெய்தத் து&ண புரிகின்றது.

இளங்கோவடிகள் சேரர் அரச மரபிற் பிறந்தவர். செங்குட்டுவற்குத் தம்பியாய் வாழும் பிறப்புரிமை பெற்ற வர். அதனுல் நாட்டின் இளங்கோவாக எண்ணப்பட்டார். ஆயின் அவர் வாழ்வில் நிமித்திகன் சொல் குறுக்கிடுகின் றது. மூத்தோன் - பட்டத்திற்குரியவன் இருக்க, இளயோன் அரசுரிமை பெறும் வழக்குத் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததில்லே. இந்த மரபு பண்டுதொட்டுத் தமிழர் வாழ்வின் வழிவந்த தொன்ருகும். இந்த வாழ்வு நெறிக்கு மாருக இளங்கோ வின் வாழ்வு அமைவுறும் என்று நிமித்திகன் கூறுகிறுன். அதனுல் இளங்கோவின் வாழ்வின் போக்குத் திசை திரும்பி விடுகின்றது. அரசரிற் பிறந்து அரசரில் வாழ்ந்த பேரிளவ இளங்கோ துறவை மேற்கொண்டு விடுகின்ருர். இளங்கோ அரசியல் வாழ்வில் மூழ்கியிருந்தகாலே கற்றுத் - தேர்ந்த புலமையைப் பெற்றிருந்தார். அதனுல் துறவு வாழ்விலும் தமிழ் மணம் கமழ்கின்றது. வாழ்வில், புலமை - புரை தீர்ந்ததாகி - மாசறு காட்சி கும். இந்த மாசறு காட்சி தமிழ் முழுதுணர்ந்த வர்க்கேயுரிய தொன்ருகும். இத்தகைய பெரும் பேற்றை இளங்கோ பெற்றுத் தமிழ் நாட்டிற்கும் உலகிற்கும் வழி காட்டுகின்றுர். அதனுல் சேரநாட்டிளவல் முத்தமிழ் பரந்த உலகெலாம் வாழும் தமிழர்களின் உள்ளத்தில் தனியரசு செலுத்தும் வன்மையைப் பெற்று விட்டார். முடியுடை மூவேந்தர்கள் தத்தம் நிலத்திற்ருன் திருவும் பொலிவும் பெற்று விளங்க முடிந்தது. ஆயின் அருள் வேந்தரான அடிகள் தமிழ் வழங்கும் உலகில் ஒப்பாரும் - மிக்காரு மற்ற பாவேந்தராகவும் திகழ்கின்ருர். இன்று இளங்கோ வின் சிலம்புக் காவியத்தை பிற மொழியினரும் மொழி ஆக்கத்தின் மூலம் அறியும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. அத ஞல் தமிழ் வழங்கும் நிலமன்றிப் பிற மொழி பயிலும் நிலத்திலும் இளங்கோவடிகளின் காவியம், கருத்தை விதைக் கும் பணியை மேற்கொண்டுள்ளது. சிலம்பின் மூலம் தமி ழின் புகழை அடிகள் உலகெலாம் பரப்புகின்ருர். கனிய வைக்கின்ருர்.

" மன்னனும் மாசறக் கற்றேனும் சிர்தூக்கின் மன்னனில் கற்றேன் சிறப்புடையன் ''

தகையாளரின் என்ற வரிகள் கசடறக் கற்ற மாண் சிறப்பை ஓரளவிற்குத் தெரிவிக்கின்றது. இளங்கோவடிகள் கவிஞர்க்குக் கவிஞராகவும், துறவு மேற்கொண்ட துறவிய சிறப்புடைத் துறவியாகவும் தோற்றமளிக்கின்ருர். தமிழ் நிலத்தையாண்ட முடிவேந்தர்கள் தமிழ் கூறும் நல் லுலகை ஓர் அரசமைப்பில் கண்டதில்லே. படை வலிவிஞல் தமிழ் நிலங்கள் சிற்சில காலங்களில் ஒன்று படுத்தப் பட்ட துண்டு. அத்தகைய ஒருமைப் பாட்டால் தமிழ் மக்களி டையே அமைதி நிலவியதில்லே, பகையுணர்ச்சி உள்ளீடாக இருந்து வந்துள்ளது. இத2ீனத் தமிழ் வரலாறுகளே கூறும். அடக்கப் பட்டோர் வாய்ப்புக் காலங்களில் பொங்கி எழுந்தனர். அதனுல் தமிழர் வாழ்வு, தம் இனத்தையே அழிப்பதற்கும் ஏதுவாக இருந்தது. சேர் - சோழ பர்ண்டி யரும் - பல்லவரும் தமிழகத்தின் தஃமைக்காகத் தம்முட் பொருதித் தமிழரின் பரந்த ஆட்சிக்கு ஊறு விளேத்தனர். இந்நிலே தமிழகத் தலேவரிடையே இன்றுங் காணக் கிடக் கின்றது. காலமோ சென்று கொண்டிருக்கின்றது. <u>த</u>மிழி னமோ தூக்கங் கஃயாது நீள்துயில் கொள்டின்றது. இந்த நிலேயை இளங்கோவடிகள் அன்றே நன்குணர்ந்தார். படை வலி கொண்டு அமைவுருத தமிழ்ப் பேரரசைத் தமிழ்வலி கொண்டு அமைக்கின்றுர்.

பாவேந்தரான இளங்கோவடிகளின் <mark>எண்ண</mark>ம் இன்று வரை கைகூடாமலே இருக்கின்றது. அவர் பதினெட்டு நூற்ருண்டுகட்கு முன் கண்ட கனவு நனவாகும் நாள்

எந்நாளோ? யார் அறிவார். இளங்கோ போன்றே இன் னும் பல நற்றமிழ் அறிஞர் கனவு காண்கின்றனர். இருந்த போதிலும் அவ்வாழ்வு நமக்குக் கிட்டுவதாகத் வில்வே. இதற்குரிய ஏதுக்களென்னே? உலகிடைப் வாழும் தமிழர்கள் ஒவ்வோர் குடியினரும் பேசுகின்றனர். ஒவ்வோர் குழுவினரும் முன்ருேன்றி மூத்த முது பெருங்குடிகள் யாமே என்று தருக்கி நிற்கின்றனர். இந்த வகையான எண்ணமே தமிழ் இனத்தை தொடங்கி இன்றுவரை ஆறஃக்கின்றது. இதற்கு காலம் வந்துதாளுக வேண்டும். இன்றில்லா விட்டாலும் என்ரே ஒருநாள் தமிழினம் ஒன்றுபட்டே தீரும். எந்தச் சக்தியாலும் தடை செய்துவிட முடியாது. தான் இளங்கோவடிகளின் கனவு நனவாகும். தமிழ் அன் ணேக்கென ஒரு அரசு கட்டிலும், அவள் புகழ் மணம் ஒரு வெற்றிக் கொடியும் நிரந்தரமாகக் கிடைக்கும்.

இளங்கோவடிகள் தண்டமிழ் நாட்டை ஓரரசாகக் கண்டு அத**ீன வலியுறுத்து** முகமாகக் கா**லிய**ம் தீட்டினூர். அதனுல் தமிழர் உள்ளங்களில் தேசீய உணர்ச்சியையூட்டி ஞர். அன்ஞர் ஊட்டிய தேசியக் கனலே பாரதியார் வரைக்கும் எட்டியது. இளங்கோவடிகள் முதற்றரத் தேசி கவிஞராகவும் - புரட்சிக் கவிஞராகவும் வாழ்ந்தார். இத்தகைய கவிஞர்களாற்றுன் எதிர் காலத்தைக் நோக்க முடியும். தான் காண்பவற்றைப் பிறர்க்கும் விளங்க வைக்க முடியும். நாட்டின் இயல்பைப் - பண்பாட்டைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு அதில் ஒருமை நிலே காண்பதே கவிஞனின் நோக்கம். கவிஞன் வாழ்வையே காவியமாகப் பாடுகிருன். அத**ுல் காவி**யத்திலும் தேசீயம் பொங்குகின் றது. மொழிப்பற்று - இனவுணர்ச்சி வீறிடுகின்றது. கஃ -வீரம் - அருள் - பொருள் என்பவற்றுல் காவியம் போரை இன்புறுத்துங் கவிஞன், தனி மனித வாழ்வையும் இலக்கிய நோக்குடையதாகச் செய்து விடுகின்றுன். எம் மில் இல்லாத திறங்களேக் காவிய மாந்தரிற்

நாமே காவிய மாந்தர்களாகி விடுகின்ருேம். அவ்வேளே யில் நாம் எம்மை மறக்கின்ரும். இலக்கிய உலகில் - பேத மற்ற அன்புலகில் நடமாடுகின்ரும். பேரின்பத் தெள்ள மிழ்தைச் சுவைக்கும் நிலேயையே எய்தி விடுகின்ரேம். இந்நிஃக்குக் கற்போரைக் கொண்டு செல்லுங் கவிஞனின் ஆற்றலே அளவிட்டுக் கூற முடியாது. இதற்கு மொழியறி வும் கற்பனேத் திறனும் போதியதாகா. தன் அனுபவம் வேண்டும். அறிவு - ஆற்றல் - பண்பு என்பவற்றிற்கேற்ப அவை வேறுபடுகின்றன. இவ்வேறுபாடுகளேத் தெளிவாக விளக்கு தற்கே, பற்பலகாவியங்களும், ஓவியங்களும் தோன்று கின்றன. இளங்கோவடிகள், சீத்த‰ச் சாத்தஞர், கம்பர், வில்லிபுத்தூராழ்வார், சேக்கிழார் போன்ற புலவர் பெரு மக்கள் ஆக்கியளித்த காவியங்கள் இதனே வலியுறுத்தும். காவியத்திற்குக் காவியம் மக்களின் மன இயல்புகள் வேறு படுகின்றன. தல்லவன் - தல்லவியர் குண நலங்கள் மாறுபடு கின்றன. இளங்கோவின் காவியத்தில் பெண்மைக்கே முதலி டம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அன்புருவான பெண் தன்னேக் காக்க வேண்டிய இடத் தில் மறப்போர் புரிதல் அறச்செயல் என வலியுறுத்துவது சிலம்பு. சீத்த‰ச் சாத்தஞர் பாடிய மணிமேக‰் சிலம்பை யொட்டி எழுந்த காவியம். அதனுல் சிலம்பின் ஆங்குங் கமழ்கின்றது. இளமையும் அழகுங் கொண்ட கணி கையர் குலமகளான மாதவியின் அரும்பெறற் மணிமேகலேயின் துறவு வாழ்வையும், உயிர்களின் பிறப்புத் தொடர்பையும் விளக்கும் பெற்றி மணிமேகலே ஆசிரியரி டம் பொலிகின்றது. கம்பர் பாடிய இராமகாவியம், ஆண் துணேயற்ற இடத்தில் பிற ஆடவரின் கொடுஞ் செயலுக் குள்ளாகும் பெண்ணின் நிலேயை விளக்குவது. ஆயின் பெண் ணுக்குரிய தன்னுரிமை - காப்புச் செய்யும் நெறி ஆங்கே இடம் பெறவில்ஸே. வில்லிபுத்தூரர் பாடிய பாரதம் இல் வாழ்க்கையில் பகிர்ந்துண்டு வாழும் நெறியை மனேயின் பத்திலுங் காணும் அசுர இயல்பு கொண்டது.

அன்புக்காக யாவற்றையும் இழக்கும் பண்பு சேக்கிழார் பாடியபெரியபுராணத்தில்பொலிகின்றது. அருள்வாழ்வும் அத குல் வரும் தியாகப் பண்பும் பெரியபுராணத்தின் உயிரோட்டமாக அமைகின்றது. அடியவற்காகப் பிள்ளேக்கறி சமைத்த சிறுத்தொண்டனும், தான் வணங்கிய தெய்வத் திற்குக் கண்ணப் பெயர்த்திட்ட கண்ணப்பனும் சேக்கி ழார் பாடிய பெரிய புராணத்தில் வரும் காப்பியத் தலே வர்கள். இவையாவும் கவிஞர்களின் வாழ்க்கைச் சூழ் நிலேயையும் மன இயல்பையுங்கொண்டே நிகழ்கின்றன. ஆயின் காவியங்களின் நோக்கம்; மக்களினம் உயர் நிலேயையடையத் துண்புரிவதே ஆகும். இந்த உண்மையை உணர்ந்து அதனே வாழ்விற்கு ஏற்ற முறையில் பயன் படுத்த வேண்டும். இஃதே கவிஞலே உள்ளபடி உணர் தற்கும் - கர்வியத்தைச் சுவைப்பதற்கும் ஏற்ற நெறி.

நாடும் மக்களும் 3

" தள்ளா விளயுளுந் தக்காரும் தாழ்விலாச் செல்வருஞ் சேர்வது நாடு ''

(தமிழ் மறை 741)

என்பர் வள்ளுவப் பெருந்தகை. எத்தகைய சிறப்புப் பெற்றிருந்த போதிலும் தக்கவர் ஒரு நாட்டகத்தின்றேல் அஃது நாடாக எண்ணப்படுவதில்லே. இது நாட்டுக்கமைந்த இலக்கண நெறியாகும். நாடும் - காடும் காலத்திற்குக் காலம் தம்மியல்பு திரிந்து வேறுபடுவதுண்டு. சோஃவனம் பாஃ வனமாவதும் - பாஃவனம் சோஃவனம் ஆக்கப்படுவதும் இன்றைய விஞ்ஞான உலகத்தில் புதுவதன்று. கொடிய ஆயுதங்கள் கொண்டு மேட்டைப் பள்ளமாக்குகின்றனர். அஃதேபோல் பள்ளத்தை மேடுறுத்தவும் முயல்கின்றனர். ஆயின் இவையே வாழ்வாகி விடுவதில்லே. இவற்றை வன விலங்குக் கூட்டமும் சில போழ்தில் செய்து விடுகின்றன. விலங்கிலிருந்து மாறுபட்ட மனிதன் எத்தகைய சூழ்நில யிலும் வாழ வேண்டும். இந்த நிலே மாறுபடும் பொழுது மக்கள் வாழ்க்கையில் அச்சமேற்படுகின்றது. கவலே கின்றது. துன்பமே பெருக்கெடுத்து மனித இனத்தை உமிழ்ந்துவிட முந்துகின்றது. மக்கள் மனநிலே - சிந்தனேத் திறன் - செயல் வன்மை என்ற இவையே ஒரு நாட்டை சக்திகள். உருவாக்கும் சக்திகள் எந்தச் உருவாக் கப் பயன் பட்டனவோ, அஃதே சக்திகள் மாறுபட்டுச் செயல் புரியும் போழ்தில் அழிவுக்குப் பயன் படுகின்றன.

சிந்தணேத் திறன் கொண்ட மனிதன் அழிந்த போதும், அவன் சிந்த'னகள் என்றும் அழிவதில்லே. அவை ஊழூழி காலம் வாழும் வன்மை பெற்றவை. அத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற சிந்தீனகள், அலே அலேயாக மேலெழுந்து வான மண்டலத்தில் மி<mark>தந்த வ</mark>ண்ணமே இருக்கும். அவை பின் வரும் சந்ததியா<mark>ரையும்</mark> பாதிக்கின்றன. இந்<mark>த உண்</mark>மையை ஒரு தமிழ்ப் புலவர்;

' நாடா கொன்றே காடா கொன்றே அவலா கொன்றே மிசையா கொன்றே எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நல்லே வாழிய நிலனே ''

(புறம் 187)

என்று கூறுகின்ருர். மக்கள் அறப் பண்பில் பற்றுடை யவர்களாக வாழவேண்டும். ஆயின் அப்பற்று அச்சத்தால்-வன்மைக் குறைவால் ஏற்பட்டதாக அமையக் கூடாது. வாழ்விற்கு வேண்டிய வேண்டியாங்கு பெறும் திண்மை இன்றியமையாதது.

திண்மையற்ற மனிதன் வாழத் தகுதியற்றவன். னுல் நாடே கேடுறும். நல்லவர்க**ள் - அஞ்**சாத் **திருவுடை** வாழ்வைப் பெற்றவர்கள் வாழும் நாடு; ஒப்புவமையற்ற சிறப்பைப் பெற்று உலகிற்கே நாகரீகத்தைப் புகட்டும். இத்தகைய பெரு நிஃயே சிலம்புத் தமிழகத்தில் பெற்றுள்ளது. பனுவல் பாடிக் கதை சொல்லும் இளங் கோவடிகள் தமிழகத்தை உலகிற் சிறந்த நாடாக கம் செய்து வைக்கின்றுர். ஆங்கு கொள்வாரில்லாமையால் கொடுப்பாரும் இல்லேயாகி விடுகின்றனர். எல்லோரும் எல் லாப் பெருஞ் செல்வமும் பெற்று வாழும் நிலே பொலிந்துள்ளது. நல்லவர்கள் பலர் வாழப்பெற்று நடுக் கின்றி நிஃேஇய பெருமையையும் சிலம்புத் தமிழ்நாடு பெற் றிருக்கின்றது. அந்நாட்டில் பொய்யான அமைதி நிலவ வில்ஃ. 'பொய்வகையின்றிப் பூமியிற் புணர்ந்த' அமைதியே நிலவுகின்றது. நிலேயை ஒரு நாடு அடைவ்தற்கு இந்த அந்நாட்டிலுள்ளோர் அறப்பண்பு கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். நாட்டைக் காக்கும் திண்தோள் மறவர்கள் விழிப்புடன் செயலாற்ற வேண்டும். நாட்டுத் தஃமை பண் பட்ட மக்களிடம் தங்கியிருக்க வேண்டும். நிணவெறி பிடித்த - இனத்திமிராளரிடம் நாடு சிக்கக் கூடாது.

அவர்களிடம் நாட்டுத் தஃமை போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் நாடே சீரழிந்து விடும். மக்களாயினுஞ்சரி - நாட்டுத் தஃவைர்களாயினுஞ்சரி கண்ணேட்டமின்றி இருந்து விட்டால், அன்றுட நிகழ்ச்சிகளிற்கூட ஊழல் மலிந்து விடும். இவை இல்லாது ஒழிவதற்கு உலகந் தழீஇய ஒட்பம் வேண்டும். அலர்தலும் கூம்பலும் இல்லாத அறிவு வேண்டும்.

'' கண்ணேட்டத் துள்ளது உலகியல் அஃதிலார் உண்மை நிலக்குப் பொறை ''

(தமிழ் மறை 582)

'' அறிவுடையார் எல்லாம் <mark>உடையார் அறிவிலார்</mark> என்னுடைய ரேனும் இலர் ''

(தமிழ் மறை 430)

என மொழியும் தமிழ் மறைக்கு இளங்கோவடிகள் இலக்கியங் காண்கின்ருர். அஃது பாட்டாய்க் கனியும்போது;

'' பொதியில் ஆயினும் இம<mark>யம் ஆயினும்</mark> பதி எழு அறியாப் பழங்குடி கெழீஇய பொது அறு சிறப்பின் புகாரே ஆயினும் நடுக்கு இன்றி நிலேஇய என்பது அல்லதை ஒடுக்கம் கூருர், உயர்ந்தோர் உண்மையின் முடிந்த கேள்வி முழுது உணர்ந்தோரே ''

(மங்கல வாழ்த்து)

என்று கருத்து நலம் பரப்புகின்றது. தமிழ் வளர்த்த பொதியமாயினும், நிலேபிறழா நல் வாழ் வைப் பெற்று - முன்தோன்றி மூத்து வாழ்ந்த புகார் நகர மாயினும், இன்பக்காட்சி நல்கி இனிமை பரப்புவதற்கு, உழுவல் அன்பு கொண்ட உயர்ந்தோரின் கேண்மையே உறுதுணே நின்றது. அவர்கள் ஆணேயிற் கிளர்ந்த மறை மொழிகள் மந்திரமாகப் போற்றப்பட்டன. இப்பண்பு சிலம்புத் தமிழ் நாட்டின் பெருமைக்குக் கடைக்காலாக உறுதி செய்கின்றது. மக்கள் வாழ்வு நயத்தக்க நாகரீகம் உடையதாக இருந்தது. அதனுல் அவர்கள் வீரப் பெருங் குடியினராகவும் எண்ணப்பட்டனர். இத்தகைய பண்புசால் மக்கள்கொண்ட நாட்டுடைத்தலேவரில்ஒருவனைபாண்டியன்

இமய நெற்றியில் கயிலப் பொறித்தான். இன்னேர் தீல்வஞன சோழன் அதன் அயலிலே புலியைப் பொறித் தான். சேரன் இவர்கள் யாருக்கும் குறைவு பட்டவனல் லன். அவனும் தன் வில்ல இமயத்தில் எழுதிவிடுகின்ருன். இதனுல் தமிழகம் பெருமைகொண்டது. தமிழன்னே முடியுடை மூவேந்தரைப் பெற்றதால் உள்ளம் மகிழ்ந்து களிநடம் புரிந்தாள். தமிழின் வெற்றி - ச.மிழரின் வெற்றியாக மலர் கின்றது. அது தமிழ் நாட்டின் திருவிற்குக் கருவாக அமை கின்றது. ஆயின் இப்பெருநிலே தனியொருவர்க்குரியதாக எண்ணப்படவில்லே. தமிழர்க்குரியது - தமிழ் நாட்டுக்குரி யது என்றே எண்ணப்பட்டது. அந்தப் பண்பு சிலம்புத் தமிழ் நாட்டுக்கே உரியது. வடநாட்டில் கனகனும் - விசயனும் - பிற மன்னரும் தமிழ் மன்னரை இகழ்ந்து கூறிய செய்திகேட்ட சேரன் செங்குட்டுவன்;

'' பால கு<mark>மரன் மக்</mark>கள், மற்றவர் காவா நாவிற் கனகனும் விசயனும் விருந்தின் மன்னர் தம்மொடுங் கூடி அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர் ஆங்கு''

(கால்கோட் காதை)

எனக் கொதித்தெழுகின்றுன். அவ்விகழ்ச்சி அருந்தமி முக்கு வந்துற்ற இகழ்ச்சியாக எண்ணுகின்றுன். போர்க் கோலங் கொள்கின்றுன். தான் வடநாட்டுக்குச் செல்லும் செலவைத் தென்றமிழ் நல் நாட்டுச் செழுவில், கயல், புலி, ஆகிய தமிழர் இலச்சிணகளேப் பொறித்து வடவர்க்குத் தெரிவிக்கின்றுன். அக் கொடிகளேத் தத்தம் நாடுகளிலும் பறக்க விடும்படி ஆணேயிடுகின்றுன். இங்கே தமிழனின் முழு நிறை வீரத்தைக் காண முடிகின்றது. பாண்டி நாட்டுத் தலேவனும் இத்தகைய பெருமைக்குரியவனென்றே இளங் கோவடிகள் கூறுகின்றுர். அதனே;

'' கயல் எழுதிய இமய நெற்றியின் அயல் எழுதிய புலியும் வில்லும் நாவலந் தண் பொழில் மன்னர் ஏவல் கேட்பப் பார் அரசு ஆண்ட

மாலே வெண்குடைப் பாண்டியன் ''

(ஆய்ச்சியர் குரவை) என்று பாட்டாய்ப் பொழிகின்ருர். பாண்டி வேந்த னும் செந்தமிழ்க் க**வி**மணியாய்ப் பொலிகின்ருன்.

கயல் பொறித்து அயலிலே புலியும் வில்லும் எழுதிய செய்தியால் தமிழ்நாடு உயர்ந்து தமிழன் வாழ்ந்துவிட முடியாது. நாட்டின் - இனத்தின் பழம் பெருமை நமக்குச் சோறிடாது. மாற்ளுரிடத்துச் சிக்கிய உரிமையை மீட்டு விடாது. பழம்பெருமை இன்றைய புதிய வாழ்விற்குப் புத்துணர்ச்சியையூட்ட வேண்டும். இன்றேல் யாம் அப்பெ ருமையைப் பற்றிப் பேசுவதில் - எழுதுவதில் என்ன பயன்? எமது மொழி - பண்பாடு என்பவற்றிற்கு எமது நாட்டில் இடமின்ருயின் அதனே விடக் கொடிது உலகில் இல்லே. இக்கொடுமைக்கு எமது அருந்தமிழ் ஆளாவதை எப்படிப் பொறுக்க முடியும்? தமிழ் அன்னே அரசுகட்டில் உடையவ ளாக வாழவேண்டும். அந்த வேணவா அடக்கீ முடியாத பெருந் தீயாகத் தமிழர் உள்ளங்களில் எழ வேண்டும். இன்றேல் சிலம்பு கண்ட தமிழ் நாட்டை நாம் கற்பணேயி லும் காணமுடியாது. தமக்குரிய எண்ணத்தையும் - செயலே யும் பிறர் அடிமை கொள்ளச் சிலம்பு நாட்டவர் அநும தித்ததில்ஃ. அத்தகு வீரம் இருந்ததாற்றுன் தமிழன்ணயின் புதல்வர்கள் கலத்தினுங் - காலினுந் தருவன ஈட்டிக் குலத் திற் குன்ருக் கொழுங்குடிச் செல்வராக, அருந்தவம் முடித் தோராக வாழமுடிந்தது. முழங்கு கடல் ஞாலத்துள்ளோர் அனேவரும் வந்தாற் கூட வழங்கித் தொலேயா வளத்தைப் பெற முடிந்தது. அதனேச் சிலம்பு;

'' உரைசால் சிறப்பின், அரசு விழை திருவின் பரதர் மலிந்த, பயங்கெழு மானகர் முழங்கு கடல் ஞாலம் முழுவதும் வரினும் வழங்கத்தவாஅ வளத்தது ஆகி, அரும் பொருள் தருஉம் விருந்தின் தேஎம் ஒருங்கு தொக்கன்ன உடைப் பெரும் பண்டம் கலத்தினுங் காலினுந் தருவனர் ஈட்ட; குலத்திற் குன்றுக் கொழுங்குடிச் செல்வர் அத்தகு திருவின் அருந்தவம் முடித்தோர்''

(மீனயறம்படுத்த காதை) எனச் சித்திரம் போன்று எமக்குத் தீட்டிக் காட்டுகின் றது. இச்சித்திரத்துள் ஓர் வண்ண ஓவியம் எம்மை அழைக் கின்றது. அதன் அருள் கெழுமிய குரல் தன்னுணர்வு கெர்ள் ளச் செய்கின்றது - அதற்குச் செவி மடுத்து நோக்கின் நாட்டில் அறத்தாறு செல்லும் நல்லவர் பள்ளிகள் கின்றன. நல்லோர் நெறியை நலமே பேண அறச்சாஃகள் ஆங்காங்கே இடம் பெற்றுள்ளதையும் காண முடிகின்றது. இவையன்றியும் துறந்தோர் வாழும் நல்லிடங்களும் நாட் டைச் சூழ்ந்து அருள் பொழிகின்றன. இவையாவும் சிலம்பு நாட்டகத்திருப்பதால், அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருள்களும் - முத்தமிழாய்ப் பொங்கிப் பரவுகின்றன. நெஞ்சம் கலந்து இனிமை சுரக்கின்றன. வீட்டின்பம்; நாட் டிலும் - காட்டிலும், மாடத்திலும் - குடிசையிலும் மங்க ளம் பரப்புகின்றது. மக்கள் இன்பமே எந்நாளும் மில்லே என்று பெருவாழ்வு வாழ்கின்றனர். இன்பத்திலும்-துன்பத்திலும் - நடுநிலேயை இழக்காத -ளந் தளராத திண்தோள் மறவர்கள் சிலம்பு மிகுதியாக வாழ்கின்றனர். அதனுல் அந்நாட்டகத்துப் புலம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களும் அஞ்சாத் திருவுடை வாழ் வைப் பெறுகின்றனர். அவர்களால் உரிமை வாழ்வையும்-தத்தம் கொள்கையையும் பேண முடிகின்றது. முத்தமிழ் நாடு அவர்களே மக்களாகவே மதிக்கின்றது. அந்நிய நாட் டவரென்ளே, புலம் பெயர்ந்து வாழ்பவரென்ளே நாட்டுத் தல்வேர்கள் எண்ணவில்லே. அவர்கள், கசாப்புக்கடை உரிமையாளராகவும், மக்களே மிருகங்களா கவும் நோக்காததால் அறம் நிலவுகின்றது. ''அடுவதும் புதுவதன்று, அஃது உலகத்தியற்கை'' என்ற விதிவிலக்காக உலக சமுதாயத்தைக் காணும் அடிகள், சிலம்புத் தமிழ்நாட்டை மிக்க உயர்வுடையதாக

உருவாக்குகின்முர். இந்த உயர்வு இன்பமாய்க் கனிந்த நிலேபே சிலம்பு நாட்டின் வாழ்வமைதியாகப் பொலிவு பெறுகின்றது. சுவைக்குந் தொறுந் தெவிட்டா இன்பம் நல்கின்றது.

சிலம்பு நாட்டில் வேண்டிய வேண்டியாங்கு பெறும் அரசிபல் - சமுதாய அமைப்பு மலர்ந்துள்ளது. பொதுவான நலன்கள் எல்லாம் வேறுபாடற்ற முறையில் மக்கட்கு கிடைக்கின்றன. தனியொருவர் வாழ்வுக்காக நாட்டு வாழ்வு பாழாக்கப்படவில்லே. நாட்டின் தலேமை மக்கள் தலேமை யாக இருக்கின்றது. நாட்டகத்து இப்பண்பு மீதூர இருந் ததால், மக்கள் இனிமையை நுகர்ந்து - நுகர்ந்து இன்பத் துட் திளேத்தனர். இன்பம் முடுக்கரும் வீதியும் பொங்கி வழிகின்றது. வெள்ளமாய் அலேமோதுகின்றது. இதனே,

'' கண்ணுளாளர் கருவிக் குமிலுவர், பண்யாழ்ப் புலவர், பாடற் பாணரொடு, எண் - அருஞ் சிறப்பின் இசை சிறந்து ஒருபால்-முழவுக்கண் துமிலாது, முடுக்கரும், வீதியும், விழவுக் களி சிறந்த வியலுள் ஆங்கண் '' -

(இந்திரவிழ**வு** ஊர் எடுத்த காதை) என்ற சிலம்போசை மூலம் கேட்கின்ருேம் எங்கு நோக்கினும்

" மரகத மணியொடு வயிரங் குயிற்றி, பவளத் திரள்கால், பைம்போன் வேதிகை, நெடு நிலே மாளிகைக் கடைமுகத்து யாங்கனும், கிம்புரி, பகுவாய்க் கிளர் முத்து ஒழுக்கத்து, மங்கலம் பொறித்த மகர வாசிகைத் தோரணம் நிலேஇய, தோம் அறு பசும்பொன் பூரண கும்பத்துப் பொலிந்த பாலிகை, பாவை விளக்கு, பசும் பொன் படாகை, தூமயிர்க் கவரி, சுந்தரச் சுண்ணத்து, மேவிய கொள்கை வீதியில் செறிந்து " (இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை) அழகுக்கு அழகு செய்கின்றன. இந்த வண்ணஞ் செய் நகர் உலகின் திருவிளக்காய் திசையெங்கும் ஒளிசிந்தும் செம்பவளப் பரிதி போல் புகழ் பரப்புகின்றது. கொச்சை ஒலிக்கும் நச்சுக் காற்றுக்கும் ஆங்கு இடமில்லே. தமிழ்ப் பண்ணின் இசை நெஞ்சங் கலந்து வருகின்றது. அன்பு மணம் கமழ்கின்றது.

காற்று எங்கும் வீசும் இயல்பு கொண்டது. ஆயின் தமிழ் நாட்டில் வீசும்பொழுது, த‰நகரில் புகும் பொழுது அது தென்றலாக அமைவுறுகின்றது. கழுநீர், ஆம்பல், குவளே, தாமரை, தாழை, முல்ஃ, மாதவி, சண்பைகம் ஆகிய மலரிடையே புக்குத் தேனுண்டு வருகின்றது. அப் படி வரும் இனிய தென்றல் பிரிவால் வருந்துவதில்லே. ஆனுல் மங்கை நல்லார் ஒளி முகத்தைப் பொருந்தி -அளேந்து அளகத்திற் புகுந்து வரும்பொழுது ஏங்குகின்றது. அந்த ஏக்கத்தால் - துன்பத்தால் வெளிவரும் நெடிய மூச் சும் மணம் வீசுகின்றது. அத்தென்றல் தன்னேப்போல் - வேதனேயுறும் வண்டின் திறங்கண்டு வருகின்றது. இனிய அனுபவத்தைத் துறந்து வரும் நிலேயிலும், மணி நிரைத்து வைத்த கோலச் சாளரக் குறுங்கண் நுழைகின்றது. காத சிறப்புக் கண்டு மகிழ்வெய்துகிறது. மணவாய்த் தென்றலாய் நிரைநிலே மாடத்து அரமியம் ஏறிப் பெரு வாழ்வு பெறுகின்றது. தென்றலுக்கே இந்த வாழ்வாயின் அதனே அனுபவித்து வாழ்ந்த மக்கள் எப்படியான வாழ் வைப் பெற்றிருப்பர்! அதனேயும் இளங்கோ தெளிவு படுத் துகின்றுர்.

புகையும் சாந்தும் வாடாது சிறந்து நகையாடி மகிழும் கன்னியர் என்றும் நன்மொழிகளேயே பயிலுவர். அதனேக் கேட்டுத் தினக்கும் பெருவாழ்வு தென்றலுக்குத்தான் உண்டு. அத்தென்றல் பாணரொடும் - பரத்தரொடும் கூடி மகிழும் கோவலன் போன்று, 'இளி' என்ற இசைபாடும் வண்டொடும் - இனிய வேனிற் பருவத்துடனும் கூடி இன்பம் பெறுகின்றது. இவ்வித இன்பத்தைப் பெறும் மலேய மாரு தம், அவை தனக்கே சொந்தமென்று கருத வில்லே. மக்களும் இன்புறும் வண்ணம் வீசுகின்றது. மலேய மாருதம் பொதியில் இருந்து வீசுவதால், தமிழ் வளர்த்த அநத்தியரின் செம்மையும் - தமிழின் இனிய பண் பும், அதனிடத்தே இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின் றது. ஆயின் சிலம்பு நாட்டின் நிஃயோ மஃய மாருதத்தின் இனிமையிலும் சிறந்ததாக இருக்கின்றது. இதனே எண் ணுந்தோறும் - எண்ணுந்தோறும், செந்தமிழ் நாட்டின் சிறப்பு - அதன் இசை - தேஞக ஊற்றெடுக்கின்றது. வாழ் வில் இசை பரந்த சிறப்பையும், இச்சிறப்புக்குரிய மக்களின் பெருமையையும் கவி உள்ளத்துடன் இளங்கோவடிகள்,

'' கழுநீர், ஆம்பல், முழுநெறிக் குவீள; அரும் பொதி அவிழ்ந்த சுரும்பு இமிர் தாமரை, வயற்பூ வாசம் அளேஇ; அயற் பூ மேத்த தாழை விரியல் வெண்தோட்டு, கோதை மாதவி, சண்பகப் பொதும்பர், தூது தேர்ந்து உண்டு; மாதர் வாள் முகத்துப் புரிகு ஓல் அளகத்துப் புகல் ஏக்கற்று; திரிதரு சுரும் பொடு செவ்வி பார்த்து, மாலத் தாமத்து மணி நிரைத்து வகுத்த கோலச் சாளரக் குறுங்கண் நுழைந்து, வண்டொடு புக்க மணவாய்த் தென்றல் கண்டு, மகிழ்வு எய்தி, காதலிற் சிறந்து, விரைமலர் வாளியொடு வேனில் வீற்றிருக்கும் நிரை நில மாடத்து அரமியம் ஏறி ''

(மீனயறம் படுத்த காதை)

'' பூமலி கானத்துப் புதுமணம் புக்குப் புகையும் சாந்தும் புலராது கிறந்து, நகையாடு ஆயத்து நன்மொழி திருத்து குரல் வாய்ப் பாணரொடு, நகரப் பரத்தரொடு, திரிதரு மரபின் கோவலன் போல

இ<mark>ளிவாய் **வ**ண்டிஞெடு, இன் இளவேனிலொடு,</mark> மலேயமாருதம் திரிதரு மறுக்ல் ''

(இந்திரவிழவு ஊர் எடுத்த காதை)

எனக் கனிய வைக்கின்றுர்.

மூவேந்தராண்ட முத்தமிழ் நாட்டின் முதுபெரும் நகர்களான பைந்தமிழ் வளர்க்கும் மாட மதுரையும், பெருமைசால் உறையூரும், மகிழ்ச்சி பொங்கும் வஞ்சி நக ரும் கலத்தினுங் காலினுந் நலத்தகு பொருட்கள் சுண்டிக் குவியும் திறீனப் பெற்றுத் தமிழினத்தின் உயர்வை உல குக்குப் பறைசாற்றின.

'' நெடியோன் குன்றமும், தொடியோள் பௌவமும், தமிழ் வரம்பு அறுத்த தண்புனல் நல் நாட்டு, மாட மதுரையும், பீடு ஆர்- உறந்தையும், கலிகெழு வஞ்சியும், ஒலி புனல் புகாரும், அரைசு வீற்றிருந்த உரைசால் சிறப்பின் ''

(வேனிற் காதை)

மன்னர்களால் ஆளப்படுகின்றன. இதனுல் அந்நாட்ட வர் பசியும் பிணியும் - நீங்கி - வசியும் வளனும் பெற்று வாழ்கின்றனர். இவ்வகை வாழ்விற்குக் காவிரியும் - வைகை -யும் பிற தண்புனல் ஆறுகளும் மக்கள் உழைப்புமே ஏதுக் களாக அமைகின்றன. நாட்டின் எப்பக்கம் நோக்கினும் ஏர் மங்கல ஓசையும் வரம்புடைக்கும் நீரின் ஓசையுமே மிக்கதாக இருக்கின்றது. இவற்றையும் மிஞ்சி விடுகிறது, இன்புறு நீர் விளேயாட்டினில் எழும் மகிழ்ச்சியின் ஆரவா ரம். இந்த ஆரவாரங்களேயும், இன்ப விழாக்களின் இனிய ஓசையையும் பெற்றுக் காவிரிக் கன்னி ஏறுநடை போடுகி ருள். காவிரிக் கன்னியுடன் தமிழ்க் கன்னியும் இன்பநடை பயில்கின்றுள். இவ்விரு கன்னியரின் குதியாட்டம் - இன்ப எழுச்சி ஒன்று சேர்ந்து,

'' உழவர் ஓதை, மதகு ஓதை, உடைநீர் ஓதை, தண்பதங்கொள் விழவர் ஓதை, சிறந்தார்ப்ப, நடந்தாய் வாழி காவேரி! விழவர் ஓதை சிறந்தார்ப்ப நடந்த எல்லாம் வாய்காவா, மழவர் ஓதை வளவன் - தன் வளனே; வாழி, காவேரி!

(கானல் வரி)
என்ற தமிழ் ஓசையாய்ச் சிறக்கின்றது. நாட்டு வளம்
எங்கும் பொலிந்துள்ளது. அதஞல் இளமங்கையின் வனப்
பைத் தமிழகம் பெறுகின்றது. அவ்விலக்கிய நாட்டில்
இயற்கையழகு உள்ளுணர்வைத் தூண்ட வாழ்ந்த மக்கீளஅறிவும் பண்புங் கொண்ட மக்கீளக் காண்கின்ருேம். இச்
சிலம்பு நாடு அலேநீரை ஆடையாக அணிந்து, முத்தமிழ்
போழியும் மலேகீளத் தன் செம் முலேகளாகப் பெற்று
அவைகளில் நின்று ஊறும் தேனருவிகளே அணிகலஞகக்
கொண்டு, இருண்ட மேகப் புரிகுழலால் அழகுற்றுக் கன்
னிப் பெண்ணின் வனப்பைப் பெறுகின்றது. இவ்வழகை,

'' அலேநீர் ஆடை, மலே முலேஆகத்து, ஆரப் பேரியாற்று, மாரிக்கூந்தல், கண்ணகன் பரம்பின் மண்ணக மடந்தை ''

(இந்திரவிழவு ஊர் எடுத்தகாதை) என்று சிலம்புக் காவியத்தில் உள்ள கவிதைத் துளிகள் மூலம் காண்கின்ரேம். இக்காட்சியால் உள்ளத்தில் உணர்வு அலே வீச, இன்ப நிலே ஏற்படுகின்றது.

இத்தகைய சிலம்பு நாட்டின் நகர்ச் சிறப்பு என்ன? நாகரீகம் என்ன? இவற்றையும் நாம் காண வேண்டும். அந்நாட்டின் - நகரின் தலேவர் ஓர் துறவி. கவிஞருங்கூட. அன்ஞர் உலகம் புரக்கும் ஒட்பமும், திட்பமும் கொண்டவர். புவியரசைத் துறந்து கவியரசானவர். இருமைவகை தெரிந்து பெருமை பெற்றவர். எனவே ஆங்கு தொல்லே களுக்கு இடமில்லே. நகர்வாழ்வை - நாகரீகப் பண்பை - நில குலேயாது பேணும் வாய்மையை உள்ளது உள்ளபடி உணரலாம். வாழ்வியனுக்கே இலக்கணம் கண்டு எமது வாழ்வை யும் வளம் படுத்தலாம்.

வாழ்வியல் 4

"பெயக் கண்டும் நஞ்சண்டமைவர் நயுத்தக்க நாகரீகம் வேண்டுபவர்''

என்பது தமிழ்மறை. அகத்தின் வெளியீடே புறம். புறம்பொலியும் வாழ்வமைதி சொண்டு, அகம் நிறைந்த பண்பை உய்த்துணரலாம். உள்ளத்தனேயதே உயர்வு. மக்கள் நல்வாழ்வுக்கு - நாகரீக வளர்ச்சிக்கு எண்ணம் செம் மை நிறைந்து சதுரப்பாடுடையதாக இருக்க வேண்டும். இந்த நெறி மக்கள் வாழ்வியலுக்கு, மிக மிக இன்றிய மையாதது. வாழ்வியலின் சதுரப்பாட்டாலேயே நாடு -நகர் என்பன சிறக்கின்றன. நன்னயம் பெறுகின்றன.

வரலாற்று நெறி நின்று சிலம்போசையைக் கேட்கும் பொழுது, தமிழ்நாடு அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் நயத் தக்க நாகரீக வாழ்வைப் பெற்றிருந்ததை உணர முடிகின் றது. முட்டாச் சிறப்பின் கொழுங்குடிச் செல்வரும் - வணி கரும் பொய்வகையின்றிச் சிலம்பு நாட்டில் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் வாழ்வு இலக்கிப நோக்குடையதாக அமைந்தி ருக்கின்றது. அதனே ஐவகை மன்றங்களின் அமைப்பும், மருவூர்ப் பாக்கம் - பட்டினப் பாக்கம் என்பனவும், அவற்றிற் கிடையே அமைந்த நாள் அங்காடியும் (தினச்சந்தை - Market) விளம்புகின்றன.

நாட்டின் தஃநகரில் காவல் வீரரின் அணிமாடங்களும், பிறநாட்டுத் தூதுவரின் அழகு மாடங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. மக்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களேச் சேர்த்து வைக்கும் பண்டாரங்களும், பண்டாரங்கள் சூழ்ந்த துறைகளும் இன்றியமையாதன. கடைகள்,கடைத்தெருக்கள் தொழிற் கூடங்கள் என்பன அதன் உயிரோட்டம். . அமை கின்றன. இவை யாவற்றையும் இளங்கோ வாழ்ந்ததாக எண்ணப்படும் கிறீத்துவிற்குப் பின் இரண்டாம் நூற்ருண் டிலேயே, தமிழகம் பெற்றிருந்ததைச் சிலம்பு கூறுகின்றது. அதன் ஓசையைச் செவிமடுத்துக் கொண்டு, தமிழரின் இக் கால நிலேயை - அவர்தம் வாழ்வை எண்ணும்பொழுது உள் ளம் வேதணேயடைகின்றது. ஆற்ருத்துயர் மண்டி எழுகின் றது. அடிவயிற்றில் செந்தழல் பற்றி எரிவது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகின்றது.

இந்த இருபதாம் நூற்ருண்டில் மற்றை இனங்களும் - நாடுகளும் வாழும் வாழ்வை அன்றே பெற்று வாழ்ந்த நாம், இன்று பிச்சைக்காரராய் வாழவழியின்றி ஏங்குகின் ரேம். காலத்தின் கொடுமையேர்? அன்றித் தமிழரின் பொறுமையோ? அல்ல. அல்ல. இஃது தமிழினத்தின் சோம்பலே! இந்த வாழ்வு ஒரு இனத்துக்கு வேண்டியது தாளு? இது தமிழினத்தின் கிந்தனேக்குரியது. மீண்டும் நல் வாழ்வைப் பெற்று உலகளாவிய புகழை நாட்ட, அனேத் துலகிற்கும் தமிழின் நீர்மையை - நாகரீகத்தைத் - தெளிவுறுத்த நாம் சிலம்பு கூறும் தமிழ் நாட்டு வாழ்வை - அதன் அணிநகரச் சிறப்பைக் காணவேண்டும்.

இன்று ஒரு நாட்டின் நகர அமைப்பை அதன் அழகுக் காட்சியைக் காணச் செல்வதற்கு, வா<mark>ன் வெளி</mark>க் கப்பல்க ளும் - அணு இயக்கிகளும் பயன் படும் காலம். செய்மதி யால் உலகைப் புரக்க எண்ணும் விந்தை உள்ளம் கொண்ட அறிவியற்காலம். அதஞல் எமது வாழ்வியலிலும் ஓர் அசுர வேகம் ஏற்பட்டுள்ளது. எதையும் நிதானித்துச் செய்யும் நிலேயில் இன்று உலகம் இல்லே. பிரபஞ்ச டத்துடன் நாமும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தால், எமது வாழ்வும் உணர்ச்சியற்ற இயந்திர வாழ்வாக அமைந்து விட்டது. இந்த வகையான வாழ்வில், வாழ்வை - மக்களின் பண்பை அறிய முடிவதில்லே. உயரப்

பறக்கும் நமக்கு அவை நிழற்படமாகவே காட்சியளிக்கி<mark>ன்</mark> றன. நாம் அமைதியுடன் ஊர்வழியே செல்வோமாயின் அவ கள் வாழ்வைக் கண்டு கனிவு பெறுவோம்.

சிலம்பு நாட்டில் உள்ள ஊரவர்கள் பட்டின வாழ்வில் நீனேத்தவர்கள். அன்ஞர் தமிழ் முழுதுணர்ந்து விருந் தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டே உயிர் வாழ்வை மேற்கொண்டனர். நயத்தக்க நாகரீகம் உடைய அம்மக்கள் தம் வாழ்வை;

'' ஆற்ரு மாக்கள் அரும்படு களேவோர் மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே''

(மணி 11; 93 - 96)

என்ற மணிமேக‰க் கூற்றுக்கியைய ஆக்கிக் கொண்ட வர்கள். அதனுல் அன்னவர் புகழ் வாழ்வு இமிழ் கடல் வரைப்பின் தமிழகத்தோடு நின்று விடவில்லே. கணேகடல் சூழ்ந்த உலகொடு பரந்து புகழொளி பரப்பியது. தமிழ் நாட் டில் இசையோரும் அசையாமரபில் வாழும் இசைவைப்பெற் றிருந்தனர். இவ்வாழ்விற்கு நாத் தொலேவில்லா நன்னூற் புலவர் அரண் அமைத்தனர். அவ்வரண் தமிழ்க்கொடியை ஆங்காங்கே பட்டொளி வீச வைத்தது. அதஞல் தமிழ்க் கொடி எங்குந் தண்மையைப் பரப்புகின்றது. அத்தண்மை மக்கள் வாழ்வாக மலர்ச்சியடைகின்றது. நாகரீக மணம் கமழ்கின்றது. அந்த மணம், இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதென எண்ணுத உயர்வையும், சினமற்ற செம்மாப்பையும் வாழ்வில் இடம் பெறச் செய்கின்றது: பிறர்கண்டு அஞ்சுவதற்காக அஞ்சாமல், அஞ்சுவது கண்டு அஞ்சும் திண்மையைக் கொடுக்கின்றது. அதனுல் உலகொடு வரும் செல்வமாயினும் தன் மானத்தைத் தீண்டாது வரு வதையே விரும்பும் பண்பு வாழ்வில் ஊற்றெடுக்கின்றது. இந் தப்பண்பு ஊற்றெடுத்துப் புகழொடு வாழும் அறப்பண்பாக-இலக்கியமாக-உயிரைத் துறந்து தம் புகழ் நிறுவும்

செந்தமிழ் நெறியாக - வெள்ளமாகப் பெருகக் காண் கின்ருேம்.

மனச்செம்மையுடையவர்களே வாழ்வை நல்ல முறையில் அனுபவிக்க முடியும். சுவைத்துச் சுவைத்து இன்புற முடியும். கழிபேருவகை அடைய முடியும். இந்த நெறி சிலம்புத் தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளது. வாழ்வு நிலே யானதல்ல என்ற எண்ணம் துறவியரிடம் இருப்பதுபோல் இல்வாழ்வில் ஈடுபட்டோரிடமும் காணப்படுகின்றது. "செய் தக்க செய்யாமையானுங் கெடும்" என்பதைத் தெரிந்து செயல் புரிகின்றனர். வாரி பெருக்கி வளம்படுத்தி உற்றவை ஆராய்ந்து விளேயாடுகின்றனர். கணவன் - மீனவிய ராய், தலேவன் - தலேவியராய் இணேந்து வாழ்வின் தொலேயா

'' தூமப் பணிகள் ஒன்றித் தோய்ந்தால் என, ஒருவார் காமர் மணவி எனக்கலந்து - நாமம் தொலேயாத இன்பம் எலாம் துன்விஞர், மண்மேல் நிலேயாமை கண்டவர்போல், நின்று''

(மீனையேறம் படுத்த காதை)

என்று சிலம்பு வெண்பா கூறும். இந்த வாழ்வமைதி கிட்டாதவரும் கவிதையுலகிற் புகு<mark>ம்போது அந்த இ</mark>ன்பத் தை - வாழ்வமைதியைப் பெறுகின்றனர்.

பொருளின் இயல்புப் பண்பை அறிந்து வாழ்பவர்கள் உலகவாழ்விலும், வேண்டாமை வேண்டும் துறவு வாழ்வி லும் வெற்றி பெறுகின்றனர். இன்பம் பெறுகி<mark>ன்றனர். இன்</mark> பம் அனுபவிக்கும்முறையால் அதன் எதிர்விண<mark>யான து</mark>ன்பம் யார்மாட்டும் நிகழக்கூடாது. அஃநே பேரின்பம். இவ்வின்பம்,

'' சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமென்றைந்தின் வகை தெரிவான் கட்டே.........''

என்பர் தமிழ் மறை தந்த வள்ளுவர். இம்மறைக்கு இலக்கியமாக நாட்டு மக்கள் வாழ்வு இலங்குகின்றது. "குடதிசை மருங்கின் வெள் அயிர் - தன்னெடும் குணதிசை மருங்கின் கார் அகில் துறந்து; வடமீலப் பிறந்த வான் கேழ் வட்டத்து, தென்மஃப் பிறந்த சந்தனம் மறுக, தாமரைக் கொழுமுறி; தாது படு செழுமலர், காமரு குவளே, கழுநீர் மா மலர், பைந்தளிர்ப் படஃ; பரூஉக் காழ் ஆரம்; சுந்தரச் சுண்ணத் துகளொடும் அளேடுச் சிந்துபு பரிந்த செழும் பூஞ் சேக்கை, மந்த - மாருதத்து மயங்கினர் மலிந்து, ஆங்கு, ஆவியங் கொழுநர் அகலத்து ஒடுங்கி, காவியம் கண்ணுர் களித்துயில் எய்த '' —

(அந்திமாலேச் சிறப்புச் செய்காதை)

அவர்கள் அம்செஞ் சீறடி - அணிசிலம்பார்க்கின்றன. பகலில் தொழில் செய்யும் பொழுது, அத்தொழிலேயே ஆடலாகக் கொண்டு, வெங்கள் கடைச்சியர், உழவர் - உழத்தியர், பொருநர் என்போரின் ஆரவாரம் மிக்குக் கேட்கின் றது. ஏர் மங்கலப் பாடல்கள், கள் உண்டதால் எழும் புத் தம் புதிய பாடல்கள், முழவின் இசை முழக்கம் என்பன ஒன்று கூடி இசையொலியாய் எங்கும் பொங்கிப் பரவுகின் றது. பூவார் சோலே மயில் ஆட, அதனேப்புரிந்து குயில்கள் இசைபாடுகின்றன. காமர்மாலே அருகசையக் காவேரிக்கன் னி அசைகின்றுள். அந்த அசைவின் ஓசையும் கேட்கின்றது. அதனே,

" செங்கயல், நெடுங்கண் சின் மொழிக் கடைச்சியர் வெங்கள் தொலேச்சிய விருந்தின் பாணியும், கொழுங்கொடி அறுகையும் குவளயுங் கலந்து, விளங்கு கதிர்த் தொடுத்த விரியல் சூட்டிப் பார் உடைப்பனர் போற், பழிச்சினர் கைதொழ ஏரொடு நின்றேர் ஏர் மங்கலமும்; அரிந்து கால் குவித்தோர் அரி கடாவுறுத்த பெருஞ் செய்ந் நெல்லின் முகவைப் பாட்டும்; தெண்கிகோப் பொருநர் செருக்குடன் எடுத்த மண்கணே முழவின் மகிழ் இசை ஓதையும்; பேர்யாற்று அடைகரை நீரிற் கேட்டு, ஆங்கு, ஆர்வ நெஞ்சமோடு ''

(நாடு காண் காதை வரி 130 - 141)

என்றும்;

'' பருங்கு வண்டு சிறந்து ஆர்ப்ப மணிப்பூ ஆடை - அது போர்த்துக் கருங்கயல் - கண் விழித்து ஒல்கி,'' '' பூவார் சோலே மயில் ஆல, புரிந்து குயில்கள் இசைபாட, காமர் மாலே அருகசைய.''

(काळां भे भी)

என்றும் சிலம்புப் பாடல்கள் ஓசை நயம் பெருக்கு கின்றன. அவ்வோசை உணர்வுக்கும் இன்பம் சேர்க்கின் றது.

வாழ்வில் மக்களோடு இணந்து வாழும் போதில் குறை வும் நிறைவும் ஏற்படுவதுண்டு. குற்றமும் குணமும் நிகழ் வதுண்டு. இவற்றைத் சடுத்துவிட முடிவதில்லே. இவை நாகரீக சமுதாயத்தில் இடம் பெறத் தக்கவையே. ஆயின் திட்டமிட்டுச் செய்யும் தவற்றை மன்னிக்க முடியாது. மறக்கவும் இயலாது. சில நாடுகளின் மக்கட் சமுதாயம், திட்டமிட்டுச் சதி செய்யும் கூட்டத்தினரை ஊக்குவிக்கின் றது. அதற்கு நாட்டின் ஆட்சியையும் பயன் படுத்துகின் றது. அதற்கு நாட்டின் ஆட்சியையும் பயன் படுத்துகின் றது. வீரச் செயலாகப் போற்றி விழாவெடுக்கவும் முந்து கின்றது. ஆயின் மக்கள் மத்தியில் அத்தவறுகள் நிகழ்ந் தால், அம்மக்கள் கொடுந்தண்டனேக்குள்ளாவதும் உண்டு. சிலர் நாட்டின் சட்ட திட்டத்துக்கு அமையாமல் நடந்து, வெற்றியும் காண்கின்றனர். பொதுவாய் நோக்குமிடத்து உலக நாடுகளிடையே வலியார்க்கொரு விதி, மெலியார்க் கொரு விதி, மெலியார்க் கொரு விதி, மெலியார்க் கொரு விதி, மெலியார்க்

வளர்ந்த நிஃபிற்ருன் நாட்டில் அவலந் தோன்றுகின்றது. இது, உலகில் யுத்தபயம் நிலவுவதற்கும் - அப்பயம் கொடிய போராய் உருப்பெறுவதற்கும் உதவுகின்றது. இதற்கு உடந் தையாக மக்கட் கூட்டத்தின் தஃவர்களும் - நாட்டுத் தஃவர்களும் - தேசத்தஃமையை ஏற்ருரும் செயல் புரி வதுண்டு. இதனுல் அரசியல் பிழைத்து - அறம் கூற்றமாகி அவர்கள் மீளா உலகிற்கு அனுப்புவதும் உண்டு. இந்த இழிபண்பு, சிலம்பு நாட்டில் ஊரவர்களிடம் - நகரத்தாரிடம் காணமுடியாது. மக்கள் தத்தம் நலன் கருதிச் செயல் புரிவதில்ஃல. சமுதாய நலன் - நாட்டு நலன் கருதி, வினே நலம் பேணுகின்றனர். இத்தகைய மக்கள் வாழ்வின் மாண் தகைமையை, இளங்கோவடிகள் கண்டு எம்மையும் காணவைக்கின்றுர்.

சிலம்பு நாட்டின் மக்கட் சமுதாயத்தின் அமைப்பு -வாழ்வியல், இலக்கிய நோக்கம் கொண்டது. அந்நாட்டில் வாழ்பவரும் குற்றமும் குணமும் உடையவர்களாகத்தான் வாழ்கின்றனர். ஆயின் குணம் மிக்கிருக்கக் காண்கின்றேம். குற்றம் புரிபவர்களே நாண வைப்பதே சிலம்பு நாட்டின் ஆட்சிக் குழுவினர் வி தி த் த தண்டனேகளுட் சிறந்தது. கொடியதுங்கூட. சிலம்பு நாட்டுத் தமிழர் மானத்திற்காகவே வாழ்ந்தவர். அதனுல் வாழ்வில் கெழுதகைமை காவிரி நாட் பொலிகின்றது. எனவே தாங்கா விளேயுட் டில், பொருளுக்குக் காவல் இல்லாதிருக்கின்றது. இவ்வகை இடமாயினும் தொல்லேகள் நிகழ்வதில்‰. அயல் நாட்ட வர் தம் பொருளே அல்லலுற்றுக் காப்புச் செய்யும் நிலே யும், காப்புச் செய்யும்பொருளேக் கொள்ளேயடிக்கும் கொடு மையும், இக்கொடு<mark>மையை ஊ</mark>ர்க்காவலர் பார்த்திருக்கும் இழிவும் ஆங்கு இடம் பெறவில்ஜே. இதணப் படிக்கும் பொழுது நாம் <mark>வாழு</mark>ம் உலகிற்கும், சிலம்பு கூறும் உலகிற் கும் உள்ள வேறுபாட்டை, நாகரீகப் பண்பை எண்ணி வியக்காமல் இருக்க முடிவதில்லே. அந்த வியப்பு நிலேயை;

'' வம்ப மாக்கள் தம் பெயர் பொறித்த கண் எழுத்துப் படுத்த எண்ணுப் பல் பொடுக் கடை முகவாயிலும், கருந்தாழ்க் காவலும், உடையோர் காவலும் ஒரீஇய ஆகி, கட்போர் உளரெனின், கடுப்பத் தலே யேற்றி, கொட்பின் அல்லது கொடுத்தல் ஈயாது, உள்ளுநர்ப் பனிக்கும் வெள்ளிடை மன்றமும் ''

(இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை) என்ற சிலம்பு வரிகள் மூலம் அடைகின்ரேம். இன்னேர் மன்றம் நவீன வைத்தியம் செய்கின்றது. அஃது நோய்கள் யாவற்றையும் போக்கி நல்வாழ்வு நல்கும் பணி புரிகின் றது. அன்றியும் தோலின் நிறம் மாற்றும் நவீன இரசா யனப் பண்பும் அதன்கண் உண்டு. அதனே

'' கூனும், குறளும், ஊமும், செவிடும், அழுகு மெய்யாளரும் முழுகினர் ஆடி, பழுதுஇல் காட்சி நல் நிறம் பெற்று, -வலஞ் செயாக் கழியும் இலஞ்சி மன்றமும் ''

(இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை) என்று கவிதை இன்பம் சுரக்க அடிகள் கூறுகின்ருர். இன்ஞெருபால் நெடுங்கல் நின்ற மன்றமும் உண்டு. அம் மன்றத்தில் உள்ள 'கல்' வியத்தகு ஆற்றல் வாய்ந்தது. நஞ்சூட்டப் பட்டவர் - அதணத் தெரியாது உண்டவர் -பாம்பின் கொடிய நஞ்சால் அல்லற் படுவோர் - மயக்கத் தோற்றத்தால் அவலப் பட்டோர் யாவருக்கும் நலம் செய் கின்றது.

'' வஞ்சம் உண்டு மயல் - பகையுற்றேர், நஞ்சம் உண்டு நடுங்கு துயர் உற்ருர், அழல்வாய் நாகத்து ஆர் எயிறு அழுந்தினர், கழல் கண் கூளிக் கடு நவைப் பட்டோர், சுழல வந்து, தொழத் துயர் நீங்கும், நிழல் கால் நெடுங்கல் நின்ற மன்றமும் '' (இத்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை)

என அதன் சிறப்பைச் சிலம்பு பாடுகின்றது. பக்கலில் பூத சதுக்கம் அமைகின்றது. இச்சதுக்கம் கொடி யவர்களேச் 'சதுக்கல்' செய்கின்றது. கரந்துறையும் கொடிய வர், பொய் வேடம் புளேவோர், வஞ்சம் செய்வோர், மக் களிடை நஞ்சு கலப்போர் யாவரும் பூத சதுக்கப் பூதத் தால் தண்டிக்கப்படுவர். கொண்டவனே வஞ்சித்துக் குடி கெடுக்கும்அலவற்பெண்டிரையும்,அறம்மறந்து அல்லவைசெய் யும் அமைச்சரையும் பூத சதுக்கப் பூதம் புடைத்துண்கின் றது. இதனுல் சிலம்பு நாட்டில் வாழ்வோர் பொய்யும் - புற கூற முடியாத நிலேக்கு ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். இளங்கோ கண்ட நாட்டின் வாழ்வியலில், மன்னவன் கோலி லும் அறக் கடவுளின் ஆட்சியே மிக்கு ஒளிர்கின்றது. அத ஞல் மக்கள் வாழ்க்கை நாகரீகமுடையதாக இருக்கின்றது. எனவே சிலம்பு நாட்டின் தண்புகாரில் அறத்தைப் பேண ஒரே பூதம் போதியதாக அமைகின்றது. பூதங்களேயஞ்சும் அறைபோகமைச்சர் அந்நாட்டில் இல்லாததால் நாட்டு வாழ்வில் அமைதி இடம் பெறுகின்றது. இச்செய்தியை

" தவம் மறைந் தொழுகும் தண்மை யிலாளர், அவம் மறைந்தொழுகும் அலவற் பெண்டிர், அறைபோகு அமைச்சர், பிறர்மணே நயப்போர், பொய்க் கரி யாளர், புறங்கூற்றுளர், என், கைக்கொள் பாசத்துக் கைப்படுவோர்' என காதம் நான்கும் கடுங்குரல் எழுப்பி, பூதம் புடைத்து உண்ணும் பூத - சதுக்கமும்''

(இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை)

எனச் சிலம்பு பாடும். இவை யாவற்றிற்கும் உயர் வுக்கு உயர்வு செய்யும் வண்ணம் பாவைமன்றம் அமை கின்றது. அம்மன்றம் ஆட்சியின் தன்மையை, அறங் கூறும் அவையத்தின் தன்மையைத் தன் திறத்தால் காட்ட வல்லதாக அமைந்துள்ளது. மன்றத்தின் பாவை, அரசு அறம் மறந்து செயற்படும் தன்மையைக் கண்டால் - அறங் கூறவையம் ஒரு திறம் பற்றும் புன்மையைக் கண்டால், அதனேப் பொறுக்காது கண்ணீரைப் பெருக்கும். இத்தகைய மன்றங்கள் இன்று இந்நாட்டில் உண்டாகுமாயின், அதன் பணி மிகப் பெரியதாகவே அமையும். மன்றங்கட்கும் ஓய் வற்ற வேலே நாளும் இருக்கவே செய்யும். ஆயின் சிலம்பு நாட்டில் உள்ள மன்றங்கட்கு ஓய்வே மிகுதியாக இருக் கின்றது. இளங்கோவடிகள் தாம் கண்ட மக்கள் வாழ் வைத் தமிழ்ச் செல்வமாக வடித்து, அரசின் சீர்மையை -மக்கள் நாகரீகத்தை வெளிப்படுத்துகின்ருர். அதனே;

'' அரைசு கோல் கோடினும், அறங் கூறு அவையத்து, உரை தூல் கோடி ஒரு திறம் பற்றினும், நாவொடு நவிலாது, நவை நீர் உகுத்து, பாவை நின்று அழூஉம் பாவை மன்றமும்'' எனக் கவிதையாக வடித்துத் தருகின்*ருர்*. " பிணியின்மை செல்வம் விளேவின்பம் ஏமம் அணியென்ப நாட்டிற் கிவ் வைந்து '' -

(தமிழ் மறை 748

என்பர்; நான்மறையின் முழுதுணர்ந்த வள்ளுவர் பிணியில்லாப் பெரு வாழ்வும், அவ்வாழ்வைச் சுவைப்பதற் கேற்ற பொருள் நிஃயும், பயனும், அதனுல் வரும் இன்ப மும், இன்பத்தால் வரும் உயர்வும் பெறத்தகுந்த வாழ்வி யஃக் கொண்டதே நாடாக எண்ணப்படுகின்றது. அவ் லைந்தும் இல்லாத நிஃயில், வாழ்வியல் நிறைவுற முடி யாது. வாழ்விற்கு வேண்டிய ஐவகை நெறியையும் பேணச் சிலம்பு நாட்டில் ஐவகை மன்றங்கள் அமைந்துள்ளன. இம் மன்றங்கள் மெய்வகை உணர்ந்த விழுமியோர் ஏத்தும் ஐவகை மன்றங்களாகப் பொலிகின்றன.

அகவாழ்விற்கு வாய்மையும் - அன்பும் எவ்வாறு இன்றி யமையாதனவாக இருக்கின்றனவோ, அஃதே போன்று புற வாழ்விற்குப் பாக்கங்களும், அணிமாடங்களும் உதவுகின் றன. நாட்டின் காவலிடங்களும் - ஆட்சிக் குழுவினரின் அழகு மாளிகைகளும் வாழ்வியலே அழகு செய்கின்றன. நாட்டின் புறவாழ்வின் உயர்வுக்குஅவை சான்றுரைக்கின்றன. இத்தகைய உயர்வுக்கு ஏதுவாகப் பூம்புகாரின் மருவூர்ப் பாக்கம் அமைகின்றது. மருவூர்ப் பாக்கத்தில் கூரை வேயப் படாத அணிமாடங்கள் நிறைந்து அழகுக்கு அணி செய் கின்றன. அணிகள் நிறைந்த பண்டாரங்கள் கொண்ட இடங்களும், மான் கண் போன்ற சாளரங்கள் கொண்ட வீடுகளும், பிறர் கண்டு திகைப்புறும் பயன் தொஃவில்லா யவனர் இருக்கைகளும், செல்வச் சிறப்பை - வாழ்வியஃல உலகுக்குத் தெரிவிக்கின்றன. மரக்கலங்கள் மூலம் நாடு விட்டு நாடு சென்று வாழும் கடலோட்டிகள் பலப்பல லாய்க் கலந்தினிதுறையும் கடற்கரைக் குடியிருப்புகளும் புகாரில் முறைப்பட அமைந்திருக்கின்றன.

''வேயா மாடமும்; வியன் கல இருக்கையும், மன் கண் காதலர் மாளிகை இடங்களும்! கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த் தடுக்கும் பயன் அறிவு அறியா யவனர் இருக்கையும், கலந்தரு திருவின் புலம் பெயர் மாக்கள் கலந்து இருந்து உறையும் இலங்கு நீர் வரைப்பும்;''

(இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை) எனச் சிலம்பு மருலூர்ப் பாக்கத்தின் வனப்பை நவில் கின்றது. அடுத்து அதன் பண்பைச் சொல்கின்றது. வண்ணக் குளம்பும் - கண்ணப் பொடியும், மணச்சாந்தும் - பூவும், நறும் புகைப் பொருட்களும் விற்பவர் திரிதரு நகர வீதியும்; பட்டினும் - மயிரினும் -பருத்தி நூலினும் வண்ணம் செய் நெசவாளர் இருக்கையும்; பட்டும் - பவளமும், சந்தணமும் - அகி லும்; முத்தும் - மணியும் - பொன்னும் அளந்து எல்லே அறிய முடியாது மயங்கிக் குவிந்து கிடக் கும் வளஞ்சிறந்த நகர வீதியும் மருலூர்ப் பாக்கத்தில் அமைந்துள்ளன. அதனே அடிகள்,

'' <mark>வண்ணமு</mark>ம்_, சுண்ணமும், த<mark>ண்ணறுஞ் சாந்தமும்,</mark> பூவும், புகையும், மேவிய விரையும் பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதியும், பட்டினும், மயிரினும், பருத்தி தூலினும், கட்டும் நுண்வினேக் காருகர் இருக்கையும், தூசும், துகிரும், ஆரமும், அகிலும், மாசு அறு முத்தும், மணியும், பொன்னும், அருங்கல வெறுக்கையொடு அளந்து கடையறியா வளம் தீல மயங்கிய நனந்தலே மறுகும்,''

(இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை)

என்று கவிதை யுள்ளத்தோடு கூறுகின்ருர். நாமும் அதனே அகக் காட்சியிற் கண்டு இன்பம் நயந்து அப்பாற் செல்வோமாயின், பகுதி தெரிந்த பலப் பல பண்டங்களு டன் - எண்வகைத் தானியங்களும் குவிந்து கிடக்கும், கூலக் கடைத் தெரு தெரிகின்றது. அடுத்து அப்பம் போன்றவற்றை விற்போரும், கள் விற்கும் வஃலச்சியரும் -மீன் விற்கும் மீனவரும், உப்பு விற்கும் உமணரும் - வெற் றிலே விற்போரும், ஊன் எண்ணெய் போன்ற பிற பண்டங் களே விற்போரும் ஈண்டிக் குவிந்த கடைத்தெருக்களேயும் மரு வூர்ப் பாக்கம் பெற்றிருக்கின்றது. ஆங்கே கன்ளுரின் வெங் கல வேலேயால் எழும் ஓசையையும் கேட்கலாம். அவற்றேடு செம்பிற் செய்திடுஞ் செய்வினேத் திறணயும், மரவேலே செய்வோரின் மாண்பையும், இரும்புருக்கி - உரம் பெருக்கும் கொல்லரின் திறமையையும், பல் பெருஞ் சிறப்பைத் தொல் பெரும் ஊழி ஊழியாய்ப் பேணும் அவர்களின் வாழ்வ மைதியையுங் காணலாம். அதஞல்,

'' பால்வகை தெரிந்த பகுதிப் பண்டமொடுக்கலம் குவித்த கூல வீடுயும்; காழியர், கூவியர்; கள் நொடை ஆட்டியர், மீன் விலப் பரதவர், வெள் உப்புப் பகருநர், பாசவர், வாசவர், பல் நிண விலேஞரொடு ஓசுநர் செறிந்த ஊன் மலி இருக்கையும்; கஞ்சகாரரும், செம்பு செய் குநரும், மரம் கொல் தச்சரும், கருங்கைக் கொல்லரும்''

(இந்திர வீழவு ஊர் எடுத்த காதை) வாழும் நகர் என்று பாடப் பெற்று உயர் சிறப்பை யடைகின்றது. இன்பப் பொருட்களும் - கஃப்பொருட்களும் மக்கள் வாழ்வை மகிழ்விப்பன. இவையும் இல்வாழ்வுக்கு வேண்டியனவே. எனவே மருவூர்ப்பாக்கத்தில் இன்பப் பொருட்களும் - கஃப் பொருட்களும் இடம் பெறுகின்றன. வாழ்வில் ஊன் கலந்து உயிர் கலக்கும் இசைக்குச் சிறப்பிட முண்டு. குழலினும் - யாழினும் வழுவின்றி இசைக்கும் பாணர்கள் வாழ்வு; தமிழ் நாகரீகத்திற்கு - இலக்கியப் படைப்பிற்கு உயிருட்டுவது.

'' கண்ணுள் விண்ஞரும், மண்ணீட்டு ஆளரும், பொன் செய் கொல்லரும், நன் கலம் தருநரும், துன்ன காரரும், தோலின் துன்னரும், கழியினும் கடையினும் தொழில் பல பெருக்கி, பழுது இல் செய்விணப் பால் கேழு மாக்களும்; குழலினும் யாழினும், குரல் முதலேழும், வழுவின்றி இசைத்து, வழித்திறம் காட்டும் அரும் பெறல் மரபின் பெரும் பாண் இருக்கையும்; சிறுகுறுங் கைவினேப் பிறர்வினே யாளரொடு மறுஇன்றி விளங்கும் மருவூர்ப் பாக்கமும் '' -

எனக் கவிநயம் பொருந்தக் காத லித்துரைக்கும் அதன் அயலிலே பட்டினப் பாக்கம் அமைந் திருக்கின்றது. இப் பட்டினப் பாக்கத்திலேதான் நாட்டின் தலேவன் - கோமான் வாழ்கின்றுன். தலேவனேச் சூழ்ந்து நாட்டு வாழ்விற்கு - நாட்டு வாழ்வால் ஊட்டம் பெற்ற நகர வாழ்விற்கு அணியாகத் திகழும் மக்கள் இருக்கைகள் அமைந்திருக்கின்றன. நாட்டின் உயர்வைத் - தலேவனின் சிறப்பை மாண்புற விளக்குவது கொடி. அக்கொடி பட் டொளி வீசிப் பறக்க உறுதுணே புரிவன; கொடியைத்

தாங்கிச் செல்லும் பேரணிகள். இவற்றிற்கு வேண்டிய வேண்டியாங்கு, பொன்னும் பொருளும் அள்ளிக் கொடுப் பவர் பெருங்குடி வணிகர். இப் பெருங்குடி வணிகர் எங் கெல்லாம் மிக்கு வாழ்கின்றனரோ அங்கெல்லாம் பெருமி தம் பொலியும். இன்று அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் வணி கப் பெருமக்கள் நிறைந்திருப்பதால், அந்நாடு உலக அரங் கில் பீடுற்று வாழ்கின்றது. அதனுல் அந்நாட்டு மக்கள் தன்னிகரில்லாச் சிறப்பைப் பெறுகின்றனர். செய்மதியால் வான்மதியைத் தாவுகின்றனர். செவ்வாய்க்குச் சென்றிடச் செயற்படுகின்றனர். அண்டங்களேயே ஆள முந்துகின்ற னர். இந்த நிலேக்கு அவர் உந்தப் படுவதற்கு ஏதுவாக, வாழ்வில் நலம் பெருகி இருக்கின்றது. இந்த நலம் பெருக் கும் பண்பு, இளங்கோ கண்ட தமிழகத்தில் மீதூர இருக் கின்றது. இன்றும் நம்மைச் சூழ்ந்து வணிகர் பலர் வாழவே செய்கின் றனர். இவர்களே இளங்கோவோ அன்றிச் சங்க காலப் புலவரில் ஒருவரோ காணில், தமிழன் பண்பு இந்த அளவிற்கு இழிந்து விட்டதா? இஃதும் தமிழர் வாழும் நாடோ? என்று ஐயப்படவே செய்வர். இன்றைய தமி ழரை - வணிகரை நோக்கி மனம் நொந்து கண்ணீர் சிந்து வர்.

எங்கு நோக்கினும் தமிழரின் துன்பக் குரல். பார்க்கு மிடந்தோறும் நீக்கமற நிறைந்த வறுமை. தமிழருக்குள் வேயே தன்னம்பிக்கையற்ற ஒரு கூட்டம் தொழுது வாழ் வதையே தம் பண்பாக எண்ணுகின்றது. அதற்காக அவாவித் தடுமாறுகின்றது. தமிழினத்தை வழிநடத்தத் தமிழ்த் தஃமையை விரும்பாத புன் கண்மை - இழிதகவு இந்த அடிவருடும் கூட்டத்தில் மிக்கிருக்கின்றது. தம்மவர் வாழ்வதை - உயர் நில அடைவதைக் கண்டு பொறுக்காது மனம் வெதும்பும் கயமைக் குணம் தமிழர்களின் வாழ்வில் இன்று இடம் பெற்றுள்ளது. அதனுல் பண்டைப் பெருமை பேசி வாழ்வதே போதுமென்ற நிலேயுருவாகி விட்டது.

இத்தகைய ஒருநிலே வரக்கூடுமென்று எண்ணிப் போலும், இளங்கோவடிகள் தமிழின் - தமிழிர் தேசிய வாழ்வை விளக்க ஒரு சிலம்பைப் புணந்தார். சிலம்பு கலீர் - கலீர் என ஒலிக்கும் தமிழ்ப்பண்பு இன்னும் போதியளவு விளக்க முறவில்லே. விளக்கமுற்ற பொற்காலம் சிலம்புக் காலமே. அக்காலம் வாழ்ந்த பெருங்குடி வணிகரின் மாடமாளிகை கள் எவ்வண்ணம் இருந்தனவென்பதை இளங்கோவடிகள் எமக்குக் காட்டுகின்ருர்.

வணிகர் மாளிகைகளுக் கணித்தே அந்தணுளரின் உறை விடங்கள் சூழ்ந்திருப்பது பண்பட்ட நாகரீகச் சிறப்பில் ஒன்று. இந்தச் சிறப்பு இன்றுகூட நாகரீக நாடுகளில் அமையப் பெறவில்லே. நகர் வாழ்வு சட்டை யிட்ட மனித வடிவங்களுக்குத்தான் உரிமையென்று, எழு தாச் சட்டம் வழக்கில் இல்லாத காலத்தில், சிலம்பு பாடப் பட்டது. அக் காலத்தில் உண்மையான நாகரீகம் நாட்டில் சிலம்பியதால் '' உழுவார் உலகத்தார்க் கச்சாணி'' என்ற மணிமொழி ஏட்டோடு நின்று விடவில்லே. வாழ்விலும் இடம் பெற்றிருந்தது. ஏட்டிற்கும் - வாழ்விற்கும் மாறுபா டற்ற நிலேயே உண்மை நாகரீகம். நாடு, திருவும் தெளிவும் பெற்றுத் தெய்வ உலகாய்க் காட்சியளிக்கின்றது. அதனுல் அன்பும் - அறனு<mark>ம், உ</mark>ரனும் - திறனும், கவவுக்கை நெகிழ்ர மல் திடமுடன் நடைபயில்கின்றன. இருவேறு உலகத்து இயற்கையும் ஒன்றியைந்து வசியும் - வளனும் சுரந்த நிலே எங்கும் பொலிகின்றது.

உயிர் நிறை பேணும் அந்தணுளருடன் உழவரும், உணவை மீதுண்டு வருந்துவோர்க்கு மருத்துவம் செய்ய வைத்தியரும், காலம் நோக்கி வான் நிலேயையும் - சூழ் நிலேயையும் கூறுவதற்குக் காலக் கணிதரும் - விஞ்ஞானிக ளும் சூழ்தர வாழ்கின்றனர். தமிழர் வாழ்வு அறிவுக்கும் அன்புக்கும் சிறந்ததாக இருந்ததுபோல் இயற்கையை ஆரா

யும் ஆய்வு நலத்திலும், அதனே நுகரும் பணபிலும் -அழகிலும் சிறந்ததாக இருந்தது. இச் சிறப்பை வளர்ப் நாளும் விருந்திட்டுக் குழுமி வாழ்கின்றனர். உணர்ச்சிக்கும் பண்புச் சுவையோடு விருந்திடுவதால், எங் கும் இன்பத்தின் ஒதையே பொலிகின்றது. அழகிய மணி களில் வேலே செய்பவர்கள் - வளேகளேச் சித்திரச் சிறப்பு டன் அழகாக அறுப்பவர்கள் பெரும் வீதியில் வாழ்கின்ற னர். நின்றும் - இருந்தும் (சூதர் - மாகதர்) ஏத்தும் - மக் கள், வைதாளி என்னும் விளேயாட்டை ஆடுபவர்கள், அழ குடன் புணந்து ஆடும் கூத்தர், காமக்கிழத்தியர், ஆடலர சியர், அன்றைய வாழ்வையே நோக்கமாகக் கொண்ட சேரிப் பரத்தையர், வீட்டு வேலே செய்யும் பெண்கள், தோற்கருவி இசைப்போர், பலவித வாத்தியம் இசைப் போர், செரிப்பு நடிகர் யாவரும் நகர வாழ்வில் இடம்பெற் றிருக்கின்றனர். குதிரை வீரர், யானே வீரர், தேரூர்வீரர், கருங்கண் மறவர் என்போர் கோட்டையைச் சூழ இருக் கின்றனர். இவை யாவற்றிற்கும் பெருமை தர பீடுற்ற பெரியவர்கள் இருக்கைகள் ஆங்காங்கே அமைவுற்றிருக்கின் றன. அதனுல்,

'' கோவியன் வீதியும்; கொடித்தேர் வீதியும்; பீடிகைத் தெருவும்; பெருங்குடி வணிகர் மாடமறுகும்; மறையோர் இருக்கையும்; வீழ்குடி, உழவரொடு விளங்கிய கொள்கை ஆயுள் வேதரும், காலக் கணிதரும், பால் வகை தெரிந்த பன்முறை இருக்கையும்; திருமணி குமிற்றினர், சிறந்த கொள்கையொடு அணிவளே போழுநர் அகன் பெரு வீதியும்; சூதர், மாகதர் வேதா ளிகரொடு நாளிகைக் கணக்கர், நலம் பெறு கண்ணுளர், காவற் கணிகையர், ஆடற் கூத்தியர், புவிலே மடந்தையர், ஏவற் சிலத்தியர், பயிறெழிற், குவிலுவர், பன்முறைக் கருவியர், நகை - வேழம்பரொடு வகை தெரி இருக்கையும்; கடும்பரி கடவுநர், கனிற்றின் பாகர், நெடுந்தேர் ஊருநர், கடுங்கண் மறவர், இருந்து புறம் சுற்றிய பெரும்பாய் இருக்கையும்; பீடு கெழு சிறப்பின் பெரியோர் மல்கிய பாடல் சால் சிறப்பின் பட்டினப் பாக்கமும் ''

(இந்திர விழேவு ஊர் எடுத்த காதை) என்று பாடப்பெறும் சிறப்பைப் பெறுகின்றது. சிறப்புடை நகரக் காட்சியைக் கண்டின்புற்று அப்பால் நோக்கிஞல் நவீன அமைப்புடன் கூடிய நாளங்காடி (பகற் சந்தை) தோன்றுகின்றது. இந்த நாளங்காடி பட்டினப் பாக்கத்திற்கும் மருவூர்ப் பாக்கத்திற்கும் இடையே வனப் புக் குமிழும் இளமரக்காவில் அமைவுற்றிருக்கின்றது. கா மரங்களே நாளங்காடியின் தூண்களாக வின் பெறுகின்றன. இவ்வகையான அமைப்பைப் பெற்று இரு பாக் கங்களுக்குமிடையே பொலிவுறுகின்றது. இரு பெரும் வேந் தர்களின் போர் முனேயை நினேவூட்டுகின்றது. ஆயின் போரோசைக்குப் பதில், கொள்வோர் ஓதையும் - கொடுப் போர் ஓதையுமே இடம் பெறுகின்றன. போரிடத்தில் தறு கண்மைக்கே இடமுண்டு. இங்கு பொருள் வண்மையே இடம் பெறும். நடுக்கின்றி நிலவும் வீரம் போரிடத்திற்கு உரியது. நடுக்கின்றி நிஃஇய நெறி நாளங்காடிக்குரியது. இவ்வகைச் சிறப்புக் கொண்ட நாளங்காடியில் வணிகத்தின் பெயரால் கொள்ளேயிடுவதில்லே. இந்தப் பண்பையும் அமை தியையும் நாகரீகச் சிறப்புக் கொண்ட இந்த இருபதாம் நூற்ருண்டில் - அணுயுகத்திற்ருனும் பெருத நாடுகள் நகர் கள் அநந்தம். சிறந்த நகர்கள் என்று எண்ணப்படும் இடங் களிற் கூட அப்பண்பு பேணப்படுவதில்லே. ஆயின் சிலம்பு நாட்டில் அந்நற்பண்பு எங்கும் பொலிந்து இசை பரப்பு கின்றது. அவ் இசையை;

'' இரு பெரு வேந்தர் முணேயிடம் போல இரு பால் பகுதியின் இடைநிலம் ஆகிய

Consens

கடைகால் யாத்த மிடை மரச்சோலே கொடுப்போர் ஓதையும், கொள்வோர் ஓதையும், நடுக்கு இன்றி நிலே இய நாள் - அங்காடி ''

(இந்திர விழவு ஊர் எடுத்த காதை) என்று சிலம்பு செப்புகின்றது. இச் சிறப்பு அன்றைய தமி ழரின் வாழ்வியலே, எமக்கு நிழற்படம் போன்று எடுத்தி யம்பி- இன்றைய தமிழரின்வாழ்வியலே எண்ணவைக்கின்றது. சிலம்புத் தமிழகத்தாரின் வாழ்வியலுக்கும் - எமது வாழ்வியலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைச் சிலம்பின் மூலம் காணும் பொழுது, தமிழரின் சென்ற கால வாழ்வை எண்ணுவதால் விக்க மகிழ்வும், இன்றைய வாழ்வை எண்ணுவதால் ஆற் ெருணுத் துன்பமும் ஏற்படுகின்றது. தமிழர்தம் வாழ்விய வில் புத்தூக்கமும் புது மலர்ச்சியும் காண வேண்டும். இன்றைய செய்மதி ஊழிக்கேற்ற வண்ணம் சமுதாய வாழ்வை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

அருள் நெறி 5

'' பண்ணும்பத மேழும்பல வோசைத்தமி ழவையும் உண்ணின்றதொர் சுவையும்உறு தாளத்தொலி பலவும் மண்ணும்புன லுயிரும்வரு காற்றுஞ்சுடர் மூன்றும் விண்ணும்முழு தானுவிடம் வீழிம்மிழ ஃயே

(தேவாரம் - ஆளுடையபிள்ளே)

நெறிக்கு அடிப்படையறமாய், நியதியாய் அமைந்துள்ள பொருள் யாண்டும் ஒன்றே. இப் பொருளே உலகின் இயக்கத்திற்கும் அருள் நெறிக்கும் அடிப்படையாய்-ஒளிவிளக்காய் உள்ளது. இதனேயே உலகம் சார்ந்துள்ளது. இப்படிச் சார்ந்தியங்குவது தான் அதன் பண்பு. இப் பண்பை-சார்பு நிலேக் கொள்கையை இன்றைய விஞ்ஞானிகள் பற் பல விதமாக விளக்கலாம். அதனே உண்மைப் படுத்த முய லலாம். ஆயின் இஃது என்றே தமிழர்களால் உணரப் பட்ட ஒன்ருகவேயிருந்தது. சார்புநிலே, இயல்புப் பண்பாக-அருளளாவிய உலகப் பண்பாகப் பண்பட்டு, வாழ்விற்கு ஊட்டத்தைக் கொடுக்கின்றது. இந்த உயர்வைத் அடிப்படையறம் - இயற்கை நெறி, கடவுள் நெறியாக வளர்ந்துள்ளது. அவ்வளர்ச்சி பல்வேறு கூறுபட்ட சமய நெறிகளே ஈன்றுள்ளது. இச்சமய நெறிகள் இயற்கையைக் கடவுள் வடிவில் காண்கின்றன. அந்தக் கடவுள் இன்று பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படும் நிஃவை, என் தெய் வம் உன் தெய்வம் என்றுபெருவழக்கிட்டு நிற்கும் நிஃவைக்

காண்கின்ரும். நீர், நிலம், தீ, கால் ஆயவை அல்லேயாய்க் கரந்ததோர் உருவாகக் கூறப்படுவதையும், மாமழையே மழைத்தாரை வெள்ளமேயென அழைக்கப் படுவதையும் கேட்கின்ரும். இஃது இயல்பாய் வாய்த்த அருள் நெறியாகும். இஃன் யாரும் மாற்றியமைத்துவிட முடியாது. தமக்கு இயைபு இல்லாத நெறி நிற்போரை பகைவர்களாக எண்ணும் பண்பு இன்று மதமாகிவிட்டது. இந்த ''மத'' நெறியால் மனித இனம் பட்ட தொல்லேகள் அனந்தம். அன்பு போதிக்கும் சமயம் மதமாக மாறி மக்கள் இனத்தின் ஈரலில் தன் நஞ்சுக் கொடுக்கைப் பாவியுள்ளது. இதனேக் கண்டும், நெஞ்சத்து அவலமிலாதவர்களாகவே மக்களில் அனேகர் வாழ்கின்றனர். இந்நிலே சிலம்பு நாட்டவரிடத்து இருக்கவில்லே. தத்தம் கொள்கையிற் சிறந்தே வாழ்கின்றனர்.

சிலம்புத் தமிழகம் பல்வகை நெறியிணேயும் ஆராய்ந்து தெளிவு பெற்ற மக்களேத் தன்னகத்தே கொண்டு வாழ்ந்தது. எனவே உண்மையுணர்ந்து கூடி வாழும் பண்பு இயல் பாகவே தமிழர் வாழ்வில் இடம் பெற்றிரு ந்தது. நாட்டில் திருமாலே வணங்குவோரும், அம்மையைத் - துர்க்கையை வணங்குவோரும், முருகணே வணங்குவோரும், ஒன்றுகூடி வாழ்கின்றனர். சமணரும் - புத்தரும் - வேதியரும் (வேதம் ஒதுபவர்) - அந்தணரும் தத்தம் கொள்கையிற் சிறந்து கலந்தினிதுறைகின்றனர். இது சிலம்பு கூறும் தமிழ் நாட்டின் இயல்பாகப் பொலிகின்றது.

அழகே கடவுள். கடவுளேயும் அழகையும் பிரித்துணர முடியாது. தமிழில் செவ்வை, கந்தழி, முருகு, முகில் வண் ணம், செஞ்சுடர், உண்மை என்ற சொற்கள் இயற்கை வனப்பைக் குறிக்கவே ஏற்பட்டன. இயற்கையின் அழகில் திளேத்து அதன் இன்பத்தைப் பெற்ற தமிழர் அதனேப் போற்றினர். " மாசில் வீணேயும் மாலே மதியமும் வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும் மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே ஈசன் எந்தை இணேயடி நீழலே ''

என்று திருநாவுக்கரசர் சுந்தர வண்ணமிசைக்கின்ருர். வீணேயும் - மதியமும் தென்றலும் கடவுட் காட்சியை அளிக் கின்றன. கடவுளின் இணேயடி நீழலாகத் தண்மை செய் கின்றன. கடந்தது கடவுளாகத் தோற்றமளிக்கின்றது. செவ்வை சிவஞைகச் செம்மை பூண்கின்றது. கந்தழி கந்தக் கடவுளாகக் களிநடம் புரிகின்றது. முருகு முருகஞைக் தோன் றுகின்றது.

'' முருகில் சிவந்த கழுநீரும் முதிரா இளஞர் ஆருயிரும் திருகிச் சொகுகம் குமல் மடவீர்

திருகிச் செருகும் குழல் மடவீர் '' என்ற கலிங்கத்துப் பரணிப் பாடலில் வரும் '' முருகு '' அழகு, இனிமை, தண்மை என்பவற்றைக் குறிக்கின்றது.

இனி முகில்வண்ணம், முகில் வண்ணஞகிக் - கண்ணஞக வடிவெடுத்துத் தீராத விளேயாட்டுப் பிள்ளேயாகத் தவழும் நிலே மலர்கின்றது. உண்மை, இடைநின்ற மெல்லினம் ஒலிப்பிழப்ப உமை ஆகி அழகுத் தெய்வமாக ஆட்சி புரி கின்ருள். இதனே இளங்கோவடிகள் தெளிவாக விளக்குகின் ருர். அவர் காவியத்தைத் தொடரும் பொழுது,

" திங்களேப் போற்றுதும்! திங்களேப் போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்! மாமழை போற்றுதும்! மாமழை போற்றுதும்!

என மங்கல வாழ்த்தில் இயற்கையை முதன்மைப் பொருளாக அமைக்கின்ருர். திங்களேயும் - ஞாயிறையும் -மாமழையையும் போற்றிக் காவியம் பாடத் தொடங்கும் இளங்கோவடிகள் இம்முப்பொருட்கும் நீர்மையாய் நின்று இயக்கும் அறநெறி - உள்ளொளி பெருக்கும் பெருநெறியா கப் போற்றி அந்த உண்மையே கடவுள் என்பதைப் புலப் படுத்துகின்ருர். '' திங்களேப் போற்றுதும்! திங்களேப் போற்றுதும்! கொங்கு அலர் தார்ச் சென்னி குளிர் வெண்குடை போன்று, இவ்

அம்கண் உலகு அளித்த லான் ''

'' ஞாயிறு போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்! காவிரி நாடன் திகிரி போல், பொன்கோடு மேரு வலந் திரிதலான் ''

் மா மழை போற்றுதும்! மாமழை போற்றுதும்! நாம நீர்வேலி உலகிற்கு, அவன் அளிபோல்,

மேல் நின்று தான் சுரத்தலான் ''

திங்களேயும் - ஞாயிறையும் - மாமழையையும் தன்ன கத்தே கொண்ட இயற்கை; ஞாயிற்றையே முன்வைத்து ஆக்கல் - காத்தல் - அழித்தலாய முத்தொழிலேயும் செய்கின் றது. இந்த மெய்மையைத்; திருமுருகாற்றுப்படை தந்த நக்கீரர்,

'' உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு ஓவற இமைக்குஞ் சேண் விளங் கவிரோளி ''

என்று அண்டங் கடந்த ஆண்டவனுக்கும் - பல்கான் றெழு கதிர்ப் பரிதிக்கும் ஒப்புவமை வைத்துப் பரவல் செய் கின்ருர். கடவுளுண்மையை மெய்யுணர்வால் உணர்ந்து, ஒரு வாற்ருன் விளக்கஞ் செய்யும் அடிகளின் உள்ளப் பண்பு காவியம் படிப்போரைப் பேரின்பம் கொள்ளச் செய்கின் றது. இந்த உண்மை பலருக்குப் பரியாத ஒன்ருக இருக்கின்றது. இந்த ஒன்று எண்ணங் கடந்த பெரும் பொருளாக இருந்து அண்டங்கள் அணேத்தையும் இயக்கும். அப்பொருள் எண்ணம் கடந்தும் நின்று மக்கள் மன நிலேக்கேற்ப வடிவு வண்ணம் கடந்தும் நின்று மக்கள் மன நிலேக்கேற்ப வடிவு வண்ணம் பெறுகின்றது. இத்தோற்ற நிலேயே வழிபாட்டியக்கத்தின் - அருள் நெறியின் ஆணி வேராக இருக்கின்றது. இதனே,

் எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்

மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு '' என்னும் தமிழ் மறை அறுதி செய்கின்றது.

குலந்தரு வான்பொருட் குன்றந் தொலேத்த கோவலன், நல்வாழ்வைப் பெற எண்ணி மதுரைமூதூரை நோக்கிப் புறப்படுகின்ருன். தன் காதற்கிழத்தி கண்ணகியுடன்வர வழிச்செலவு செய்யும் கோவலனே கவுந்தி ஐயை காண்கின் ருர். இவர் 'நுண்மாண் நுழை புலமும் ' அன்பு கொண்ட அறவாழ்வும் பெற்று அடிகளானவர். இருமை வகை தெரிந் தவர். இத்தகைய நலம் வாய்க்கப் பெற்ற அடிகளார் கோவலனுக்கும் - கண்ணகிக்கும் வழிகாட்டியாக - அருட்குர வராக அமைகின்ருர். அருள்வாழ்வு வாழும் துறவியர் உயிர்கள் மாட்டு அன்பு பூண்டவர். தன்னுயிர் தானறப் பெற்றவர். தமது என்பும் பிறர்க்குரியதாகும் வண்ணம் தியாகவாழ்வு வாழ்வதே அன்ளுரின் நோக்கம். துறவியர்க்கு அரசனும் ஆண்டியும் ஒன்றே. வணிகனும் வறியோனும் ஒன்றே. அவர்கள் யாவற்றையும் இறைவடிவாகக்கண்டு பேரின்பமடைவர். அவர்கள் யாண்டும் உயிரினங்கள் இன் புற்று வாழ வேண்டும் என்ற பெருநோக்குடன் விணே புரிப வர்கள். அதஞல் அவர் வாழ்வு,

" அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு '' என்ற பொய்யாமொழிக்கு விளக்கமாக அமைவுறுகின் றது. துறவியர் தாம் செய்யும் செயல்கள் யாவும் இறை வன் திருவுள்ளக் கருத்தின்படி செயற்படுகின்றதென்ற எண் ணத்துடன் வாழ்வதனுல்;

் நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்

நாஞே இதற்கு நாயகமே '' என்று கடவுளின் செயலே வியந்து போற்றுவர். இத்த கைய பண்பு கொண்ட பெருமக்கள் சிலம்பு நாட்டில் மன் னர்க்கும் - மக்கட்கும் உற்ற துணேயாக இருந்து அவர்கள் வாழ்வில் நலம் பொலிய உதவுகின்றனர். கோவலன் மேற்கொண்ட நெறி துன்பம் தருவதாக அமைந்துள்ளது. அவன் வாழ்வு நெறியும் - வழிச்செலவும் ஒத்த தன்மையதாகி அமைந்துள்ளன. காதலர் இருவரும் செல்லும் வழியின் இருமருங்கும் ஏதங்கள் நிறைந்துள்ளன. இதனேக் கவுந்தி அடிகள்;

'· கொண்ட இந்நெறிக்கு ஏதந் தருவன யாங்கும் பல ''

என்று முன் கூட்டியே மொழிந்து விடுகின்ருர். துன் பத்தை அதன் கொடுமையை அறியாதவள் கயல் நெடுங் கண்ணி. இக் கற்பின் செல்வி வெயில் நிறம்பெரு மெல்லி யள். இவளுடன் மலர்ப் படுச்கை செறிந்த நெறியிற் செல்வது கூடத் துன்பத்தை விளேவிக்கும். பாதையோ ஆழ்கிடங்குகள்நிறைந்தனவாகஇருக்கின்றன. இவற்றுள் பூந்து கள் சேர்ந்த சண்பகப்பழம்பூக்கள் நிறைந்து, செல்லும் வழி யில் சுவடு தெரியாமல் மறைக்கின்றன. இவற்றின் பொய்த் தோற்றத்தால் உண்மையறியாத மக்கட்குத் துன்பம் ஏற் படுகின்றது. இந்நில் வழி செல்லும் காதலர் வாழ்விலும் ஏற்படுகின்றது. இன்பமே துன்பமாக அமைகின்றது.

அன்பு நிலக்கு உறைவிடமானவள் கண்ணகி. அறிவு நிலேக்கு உறைவிடமானவன் கோவலன். இன்ப நிலேக்கு உறைவிடமானவன் கோவலன். இன்ப நிலேக்கு உறைவிடமானவள் மாதவி. அன்புக்கும் - இன்பத்திற்கும் இடைநின்று இயங்கும் அறிவு, ஒரு சார்பு பற்றும்பொழுது வாழ்வில் துன்பங்கள் குறுக்கிடுகின்றன. இந்த உண்மை நிலேயைக் கண்ணகி - கோவலன் - மாதவி ஆகிய மூன்று சிறந்த காவிய மாந்தர் மூலம் இளங்கோவடிகள் தெளிவு படுத்துகின்ருர். அறிவு அன்புடன் இயைந்து அன்பையடக்கி ஆளும்பொழுது உயிர் நிலேயில் ஒளி தோன்றுகின்றது. ஆயின், அஃதே அறிவு அன் க்கே தன்னே ஒப்படைத்து விடுமாயின், செயலறியா நிலே உயிருக்கு ஏற்படுகின்றது. இன்பத்தில்தோயும் அறிவு, மூன மழுங்கி விடுகின்றது.

அதஞல் வாழ்வு உணர்ச்சிமயமாகிவிடுகின் றது.அந்தஉணர்ச்சி அறிவை வழி தப்பச் செய்து விடுகின்றது. இவ்வகைத் தடு மாற்றம் வாழ்வில் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கு அருள் தெளிவு வேண்டும்.இதணே அருள்வடிவான கௌந்திஐயை செய்கின்ருர். அடிகள் கோவலனே நோக்கி,

''கோவலன்! காணும்; கொண்ட இந்நெறிக்கு ஏதந் தருவன யாங்கும் பல; கேண்மோ வெயில் நிறம் பெருஅ மெல்லியல் கொண்டு பயில்பூந் தண்டலேப் படர்குவம் எனினே மண்பக வீழ்ந்த கிழங்கு அகழ் குழியைச் சண்பகம் நிறைந்த தாது சேர் பொங்கர் போய்யறைப் படுத்து, போற்ரு மாக்கட்குக் கையறு துன்பம் காட்டினும் காட்டும்,''

(நாடு காண் காதை)

என்று கூறி மேலுஞ் சில சொல்கின்ருர். வாழ்வில் இனிமை பயக்கும் பொருட்கள், சூழ்நிலே நோக்கித் துன் பஞ் செய்தலுமுண்டு. அதனைல் சில வேளேகளில், நேசித்த ஒன்றையே வெறுக்கவும் செய்கின்ரும். மனித இயல்பு தனக்கு உகந்ததை நேசிப்பதும் அல்லாததை வெறுப்பதுமே. ஆயின் தெளிவுறு காட்சி பெற்றவர்கள்பால் அந்நிலே ஏற் படுவதில்லே. நன்றும்தீதும் ஒப்புடையனவாகவே தோன்றும். அல்லாதோர்க்கு வாழ்வில் பற்பல தொல்லேகள் தோன்றும். இடுக்கணும் - நல்குரவும் வாழ்வை ஆறலேக்கும். இக் கொடிய நிலே, ஐம்புலன்களே அடக்கியாளும் ஆளுமையற்ருரிடம் இயல்பாக அமைந்து விடும்.

இக வாழ்வில் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்பமெல்லாம் துய்த்த நிலேயிலும், ஐம்புல வேட்கை அடங்கா நிலேயில் கோவலனின் மதுரைச் செலவைக் காண்கின்ரேும். வழிச் செல்லும் கண்ணகிக்கு ஆங்காங்குள்ள வளம் சுரக்கும் பொருட்கள் துன்பம் செய்கின்றன. கண்ணகி மலரினும் மெல்லிய இயல்புடையவள். வழிநடையிற் பெறும் துன்பத் தைக் கற்பணேயிலுங் கூட அறியாதவள். இத்தகைய இயல் பைப் பெற்ற கண்ணகியைச் சோலேகளிலும், தோட்டங்க ளிலுமுள்ள பழமும் - இஞ்சியும் - மஞ்சளும் துன்புறுத்துகின் றன. தேனும், பண்மிழிற்றும் வண்டும் தொல்லே கொடுக் கின்றன. ஐம்புல வேட்கைக்கு இனியதாகத் தோன்றும் பொருட்கள்; வாழ்வில் நிலேயான இன்பத்தையோ - நிறை வையோ அளிக்குந் தன்மையனவன்று. இதனே இளங்கோ வடிகள்;

1

'' உதிர் பூஞ் செம்மலின் ஒதுங்கினர் கழிவோர் முதிர் தேம் பழம் பகை முட்டினும் முட்டும்; மஞ்சளும் இஞ்சியும் மயங்கு அரில் வலயத்துச் செஞ்சுளர் இஞ்சியும் மயங்கு அரில் வலயத்துச் செஞ்சுளர் பலவின் பரற்பகை உறுக்கும். கயல் நெடுங்கண்ணி காதற் கேள்வ! வயல் உழைப்படர்குவம் எனினே, ஆங்கு, பூநாறு இலஞ்சிப் பொருகயல் ஓட்டி, நீர்நாய் கௌவிய நெடும்புற வாளே மலங் குமிளிர் செறுவின் விளங்கப்பாயின், கலங்கலும் உண்டு இக்காரிகை; ஆங்கண், கரும்பில் தொடுத்த பெருந்தேன் சிதைந்து, சுரும்பு சூழ் பொய்கைத் தூதீர் கலக்கும் அடங்கா வேட்கையின் அறிவு அஞர் எய்தி குடங்கையின் கொண்டு, கொள்ளவும் கூடும்;''

(நாடு காண் காதை) என மொழிகின்ருர். இவை நவில்தொறும் இன்பமளிக் கின்றன.

'· எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு ''

என்ற தமிழ்மறைக் கூற்றுக்கு ஆய்வரங்கங்களாப்த் திகழ்கின்றன. இளங்கோவடிகள் கௌந்திஐயை மூலம் மக்கள் வாழ் வில் - நடைமுறை நிகழ்ச்சியில் ஏற்படும் துன்பத்தையும், உயிரறம் பேணும் கெழுதகைமையையும் எடுத்து விளக்கு கின்ருர். அடிகளார் விளக்கும் நெறி தமிழர்க்கேயுரியது. இதனே மறுப்போரும் உண்டு. சைன மதக்கொள்கையென் றும், புத்தமத நெறியென்றும் போற்றுவர். அஃது தமிழர்க் குரியதன்று என மறுப்பர். அன்ஞர் தம் கொள்கையை நிலேநாட்டப் புகும்போது, சைனம் - புத்தம் ஆகிய சமயங் கள் தமிழகத்திற் பரவித் தமிழர்தம் நெறியால் முகிழ்ந்த தென்பர். இக் கருத்தை எழுத்துருவில் வடித்துமுள்ளனர். தமிழர் வாழ்வியல் அகம் - புறம் என இருவகைத்ததாக அமைந்துள்ளது.

'' விளேயின் நீங்கிய விளங்கிய அறிவின் முளேவன் கண்டது ''

இது தான் தமிழர் அருள்நெறி. இவ்வருள் நெறி நிற்கும் தமிழர் வாழ்வியலின் சிறப்பைக் கண்டோர், அவர்தம் வழி பாட்டு நெறிகளேத் தத்தமதாக்கிக்கொண்டனர் இஃது வியப் புக்குரிய செயலன்று. உலகியலே.

அகத்தியம் - தொல்காப்பியம் - வள்ளுவம் போன்ற நூல் களே ஆக்கியவர்கள் தமிழர்கள். அமைதியுடன் இருந்து வாழ்வியலே நன்ருய்ந்து சிறந்த முடிவுகளேக் கூறிய திரு வள்ளுவர், வாய்மொழி இன்று தமிழ் மறையாகப் போற் றப்படுகின்றது.

் தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறிது இன்னுயிர் நீக்கும் விண் ''

என்ற தமிழ்மறை உயிர் இயல்பில் உயர்ந்த நிஃ எய் துவதற்கு ஏற்ற மந்திரமாகும். இத்தகைய புகழ் மிக்க அருள் மொழிகளேக் கூறிய வான்புகழ் வள்ளுவனுரை ஈன்று புறந்தந்தவள் தமிழன்ஃனயே. எனவே கொல்லாமை நெறி

தமிழர்க்கேயுரிய பெருநெறி என்பது தெளிவு படுகின்றது. இல்லது சிறப்பதில்லே. உள்ளதே சிறக்கும். ஓர் இனத்திடம்-மொழியிடம் உள்ள அப் பண்பு, நில அமைதியையும் வாழ் வமைப்பையும் கொண்டு மலர்வது. அது புதுவதாகப் புகுந்து விடுவதில்லே. முன்னேத் தமிழர்கள் வாழ்வு, குமரிக் கண் டம் கடல்கோள் பட்டதால் சிதறடைந்தது. நிலப் பரப்புத் துண்டாடப் பட்டது. அதஞல் அவர்கள் பலவிதமாகப் பிரிந்து வாழ நேரிட்டது. அப்படிப் பிரிந்து வாழ்ந்த மக் கள் காலகதியில் வேற்று மொழி பேசுவோராய் மாறுபட்ட னர். இத்தகைய மாறுபாட்டிலும், பண்பாடு மாறுபடாது இருந்தது. அதனுல் தமிழர் சிந்தனே உலகெங்கும் பரவும் வாய்ப்பைப் பெற்றது. அவ்வண்ணம் பரவிய சிந்தனேயே பலவிதமான கோட்பாடுகளுடன் மாறுபட்ட பல்வகை மொழிகளில் மீண்டும் தமிழகத்திற்கு வந்துள்ளது. இளங் கோவடிகள் உலகுக்கே அறம் புரந்த தமிழர் வழிவந்தவர். அதஞல் அவர் கூறிய யாவும் தமிழின் சுவையோடு பொருந்தி இன்பம் பயக்கின்றன. அவ்வின்பத்தினூடே தவத்தின் சிறப் பையும், உயிர்களீடம் அன்பு செலுத்தும் பண்பையும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

1

'' உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை அற்றே தவத்திற் குரு ''

எனத் தமிழ்மறை நவிலும். தமிழ்மறையையும் சமண நூல் என்றும் புத்த நூல் என்றும் அறைவாருமுளர். எந்த மதத்திற்குரியதாயினும் இவை தமிழன் கண்ட நெறியே. இதனே யாரும் மறுத்துவிட முடியாது. இத் தமிழ் நெறி பையே சிலம்பு,

'' குறுநர் இட்ட குவளேஅம் போதொடு பொறிவரி வண்டினம் பொருந்திய கிடக்கை, நெறி செல் வருத்தத்து, நீர் அஞர் எய்தி, அறியாது அடி ஆங்கு இடுதலும் கூடும்; எறிநீர் அடைகரை இயக்கந் - தன்னிற் பொறிமாண் அலவனும், நந்தும் போற்றுது, ஊழ் ஆடி ஒதுக்கத்து உறுநோய் காணின், தாழ் தரு துன்பம் தாங்கவும் ஒண்ணு, வயலும் சோலேயும் அல்லது, யாங்கனும், அயல் படக் கிடந்த நெறி ஆங்கு இல்லே; நெறி இருங்குஞ்சி! நீ வெய் ஓ யோளொடு குறி அறிந்து, அவை அவை குறுகாது ஓம்பு '' (நாடுகாண் காதை - வரி 86 - 97)

எனக் கவுந்தியடிகள் வாயிலாக உயிர்கள் மாட்டு அன்பு செலுத்தும் அருள்நெறி போதிக்கப் படுகின்றது. இத3னத்

தமிழ்மறை,

"அறவினே யாதெனிற் கொல்லாமை, கோறல் பிறவினே யெல்லாந் தரும் ''

'' நிலேயஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம் கொலேயஞ்சிக்

கொல்லாமை சூழ்வான் தமே '' எனப் புகழ்கின்றது. திருவள்ளுவர் அறத்திற்கு இலக் கணம் கூற, இளங்கோவடிகள் அறம் பொலிந்த வாழ்விற்கு இலக்கியம் காண்கின்ருர். அன்பு செய்வதற்கு உயிர்வகை யிற் பேதமில்ஃ. எல்லாம் ஆண்டவன் படைப்பாக - அன் புக்குரியனவாக எண்ணப் படுகின்றன. இந்த உண்மையை இளங்கோவடிகள் தெளிவு படுத்தி, உயிர்கட்குத் துன்பஞ் செய்யக் கூடாது என்று அறுதி முடிக்கின்ருர். தமிழ் நெறிக்கு இட்டுச் சென்று மகிழ்விக்கின்ருர். நாட்டில் மாடும் கோயில்களான மக்கள் வாழ்வே பரமன் வாழ்வாக எண்ணப்படும் நிலே வளர்ந்துள்ளது. அன்பே சிவம் என்ற அருள் நெறி மாடத்திலும் - குடிசையிலும் கமழ்கின்றது. துறவியர்க்கும் - இல்வாழ்வார்க்கும் ஒன்றுய்த் துலங்கி வாழ் வளிக்கின் றது. நாட்டின் சிறப்பு ஆயுதச் சாலேகளக் கொண்டு உயர்ந்து விடுவதில்‰. வாழ்வின் அமைதி கொண்டே அதன் புகழ் பொங்கிப் பரவவேண்டும்.

இளங்கோவடிகள் பண்டை வினேகளின் வலிமையையும், அதன் பயினயும் வலியுறுத்துமுகமாக 'ஊழ்வினே வந்து உருத் தும் என்று கூறுகின்முர். இந்த உருத்தும் நிஃயை வெல் வதாயின் வேண்டுதல் வேண்டாத நிஃயில் நின்று வாழ வேண்டும். அஃது அவாவும் செற்றமும் அற்று இயற்கை யோடிவயந்து வாழ்வதே. இதணேயே திருவள்ளுவர்,

''ஆரா இயற்கை அ**வ**ா நீப்பின் அந்<mark>நிஃயே</mark> பேரா இயற்கை தரும் ''

என்று கூறுகின்றுர். இச் செந்நெறி நிற்போரே பெரு வாழ்வைப் பெறுகின்றனர். மற்றையோர் காலமெனும் அடிச் சுவட்டில் மிதிபட்டு மங்கி மறைந்து விடுகின்றனர். காலச் சுவட்டில் மறையாச் சாரணச் செல்வரை, இளங்கோவடி கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றுர். வாழ்வுச் சுவட்டில் எதிர்நடை பயின்ற கோவலனுக்குச் சாரணரின் காட்சி கிடைக்கின்றது. கோவலனுடன் இருந்த விருந்தின்மூரல் கண்ணகியையும், அருள் வடிவான கவுந்தி ஐயையையும் சாரணர் காண்கின்றனர். அவர்கள் வாழ்வின், இயல்பை

'' ஒழிகென ஒழியாது ஊட்டும் வல்விண; இட்ட வித்தின் எதிர்ந்து வந்தெய்தி, ஒட்டுங்காலே ஒழிக்கவும் ஒண்ண; கடுங்கால் நெடுகெளி இடும் சுடர் என்ன ஒருங்குடன் நில்லா உடம்பிடை உயிர்கள்;''

(நாடு காண் காதை)

என்று கூறுகின்றனர்.

உயிர் வாழ்க்கையில் பிறப்பு இல்லே என்போரும், அதன் வளர்ச்சி நிலேயில் பல படித்தரங்கள் உண்டென்பதை ஒப் புக் கொள்வர். உயிர் உடம்பிடைப் புகுந்து வளரும் நிலே யில் - தன் முழுநிறைத் தோற்றத்தைப் பெறும் கால எல் லேக்குள் புல்லாகிப், பூடாகிப், புழுவரகி, மரமாகி, மிருக மாகி, மனிதராகின்றது. மனித வடிவம் பெற்றுக்கொண்ட உயிர்கள் யாவும் மனிதத் தன்மையைப் பெற்று விடுவதில்லே. பேய்வாழ்வு, பூதவாழ்வு, மனிதவாழ்வு, தேவவாழ்வு என்று மனித இனம் வாழப் பயின்றுள்ளது. இதனே விஞ்ஞானி கள் கூர்தலறம் என்றும், சமய நெறியாளர், மறுபிறப் பென்றும் புகல்வர். இவ்விருவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த நெறி யைத் தேன் சொட்டும் மணிமொழியில் மாணிக்கவாசகர்,

'' புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பல் விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய் வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய் செல்லா நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள் எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திகோத்தேன் ''

என்று இயம்புகின்ருர். இறப்பென்பதும் பிறப்பென்ப தும் உயிர் புத்தூக்கங் கொள்ளும் மறதி நிஃயாகும். இதனே நீண்டதோர் தூக்கமெனலாம். இத்தூக்கத்திலிருந்து உயிர் விழிப்படையும் போழ்தில், இளமை கொண்ட உடஃயும் புதிய செயற்றிறணேயும் பெற்று வாழப் போராடுகின்றது. இந்தக் கூர்தலறம் இன்றேல் உலகம் இயங்க முடியாது. இந்த இயக்கும் பொருளே; "அறிவன் அறிவோன் அறிவு வரம்பிகந்தோன்" என்று இளங்கோவடிகளும்,

'' நெடிய வானென எங்கும் நிறைந்தொளிர் அடிகளே அரசே அருள் அத்தனே''

எனத் தாயுமாஞரும் போற்றுகின்றனர். பெண்ணுகி, ஆணுகி, அலியாகி, விளங்கும் அருள் அத்தனை தன்மையை,

'' உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலு நிலே பெறுத்தலு நீக்கலு நீங்கலா வலகிலா விளேயாட்டுடை ''

இயற்கையாகக் காணும்பொழுது,

'' உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய் மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்க் கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க் குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே ''

என அருணகிரிநாதர் வேண்டுகின்ருர். மறக்குடி மக் களோ அதீனக் கொற்றவையாகக் காண்கின்றனர்.

'' சுட்டுத் தஃஃபோகாத் தொல் குடிக் குமரியைச் **திறு வெள் அரவின் குருளே நாண் சுற்றி,** குறு நெறிக் கூந்தல் நெடு முடி கட்டி, இளே சூழ் படப்பை இழுக்கிய ஏனத்து வளே வெண்கோடு பறித்து, மற்றது முளே வெண்டுங்கள் என்னச் சாத்தி; மறம் கொள் வயப்புலி வாய்பிளந்து பெற்ற மாலே வெண்பல் தாலி நிரை பூட்டி; வரியும், புள்ளியும் மயங்கு வான் புறத்து உரிவை மேகலே உடிஇப்; பரிவொடு கருவில் வாங்கி, கையகத்துக் கொடுத்து; திரிதரு கோட்டுக் கலேமேல் ஏற்றி; பாவையும், கிளியும், தூவி அம்சிறைக் கானக் கொழியும், நீனிற மஞ்ஞையும், பந்தும், கழங்கும் தந்தனர் பரசி; வண்ணமும், சுண்ணமும் தண்ணறுஞ் சாந்தமும், புழுக்கலும், நோலேயும், விழுக்குடை மடையும், பூவும், புகையும், மேவிய விரையும், ஏவல் எயிற்றியர் ஏந்தினர் பின்வர; ஆறெறி பறையும், சூறைச்சின்னமும், கோடும், குழலும், பீடுகெழ மணியும், கணங் கொண்டு துவைப்ப; அணங்கு முன் நிறீஇ-விலேப்பலியுண்ணும் மலர்புலி - பீடிகைக் க்லப்பரி யூர்தியைக் கைதொழுது ஏத்தி '' (வேட்டுவ வரி).

வழிபடுகின்றனர். அமரி, குமரி, கவுரி, சமரி, நீலி, மால், இளங்கிளே, ஐயை, செய்யவள், பைகலேப் பாவை, ஆய்கலேப்பாவை; அருங்கலேப்பாவை, அமர் இளங் குமரி, என்று பாட்டாய்ப் பரவும் ஓசை நம்மையும் அவ்

இடத்திற்கு அழைக்கின்றது. எமது உ<mark>ணர்வையும்</mark> தன் வயப்படுத்தி இன்புறச் செய்கின்றது.

"கொற்றவை கொண்ட அணி கொண்டு நின்ற இப் பொற்றுெடி மாதர் தவம் என்னே கொல்லோ? பொற்றுெடி மாதர் பிறந்த குடிப்பிறந்த விற்றுெழில் வேடர் குலனே குலனும்! ஐயை திருவின் அணிகொண்டு நின்ற இப் பையரவு அல்குல் தவம் என்னே கொல்லோ? பையரவு அல்குல் பிறந்த குடிப்பிறந்த எய்வில் எயினர் குலனே குலனும்! பாய்கலேப்பாவை அணிகொண்டு நின்ற இவ் ஆய் தொடி நல்லாள் தவம் என்னே கொல்லோ? ஆய்தொடி நல்லாள் பிறந்த குடிப்பிறந்த வேய் வில் எயினர் குலனே குலனும்! ''

(வேட்டுவ வரி)

குடிப்பெருமை கூறும் பொழுதும், கொற்றவையான தம் குலதெய்வத்தைப் போற்றிப் பரவுகின்றனர். சிலம்பு நாட்டு வேட்டுவர் வாழ்விலும் பணிவுடைமையும் அருட் பண்பும் பொலிகின்றது. அதனுற் றமிழர் வாழ்வே சிறக் கின்றது.

மக்கள் வாழ்விற்கேற்ப, வழிபாட்டு நெறி மாறுபடு கின்றது. வேடுவற்குக் கொற்றவையாகத் தோன்றும் தெய் வம், கோவலற்குக் கண்ணஞய் - கடல் வண்ணஞய்த் தோன் றுகின்றது. இக் காட்சி பொய்யன்று. மெய்ப் பொருளேத் தெளிவுபடுத்தும் உண்மைக் காட்சியேயாம். இந்நிலே அன் பின் திறங்கண்ட அருளாளரிடத்தேதான் முகிழும்.

கிறீத்துவுக்குப்பின் இரண்டாம் நூற்மூண்டளவில், 'புராணப்பண்பு - ஆரியப்பண்பு ' என இக் காலத்தவர் சிலரால் எண்ணப்படும் பழக்க வழக்கங்கள், தமிழகத்தில் வேரூன்றி விட்டன. இதனே ஆரியர்க்கென்று ஒதுக்கி விட்டால், நமக்கே வரலாற்றுலகில் பேரிழப்பு ஏற்படும். எண்ணத் தெரிந்த மக்களினம் எங்கெல்லாம் வாழ்ந்ததோ, அங்கெல் லாம் நாகரீகம் சிறந்து - அருள்நெறி வளர்ந்தது. இவ் வளர்ச் சிக்கு தமிழர் அருந் தொண்டாற்றினர்.

நாகரீகச் சிறப்புப் பெற்று வாழ்ந்த பண்டைய மக்க ளது மொழிகளின் வேர்ச் சொற்களும் - பண்பாடுகளும் அடிப்படையில் ஒற்றுமையுடையனவாக இருக்கின்றன. இத ணப் பன்மொழிப் புலமையும், ஆராய்ச்சித் தெளிவும் கொண்ட பெருமக்களான திரு. கா. அப்பாத்துரைப்பிள்ளே, திரு. தெ. பொ. மீனுட்சிசுந்தரஞர் போன்ரூர் வலி யுறுத்தியுள்ளனர். உலகவலம்வந்த அருளாளர் தனிநாயக அடி களார், தாம்சென்ற இடங்களிலெல்லாம் தமிழரின்உயர்நெறி பரந்துள்ளஉண்மையை ஆராய்ச்சி பூர்வமாக எடுத்தியம்பியுள் ளார். வட இந்தியாவிலுள்ள மொகஞ்சதாரோ - கரப்பா போன்ற இடங்களிலும், கம்போடியா - பர்மா போன்ற கீழ்த்திசை நாடுகளிலும். தென்னமெரிக்கா போன்ற மேற் றிசை நாடுகளிலும், எகிப்து - சிரியா - பாபிலோன் - ஸ்பா னியா போன்ற மத்திய பகுதி நாடுகளிலும் தமிழர் நாக ரீகம் பரந்துள்ளது. இதனே வரலாற்றுசிரியர் சான்றுடன் நிலே நிறுத்தியுள்ளனர். எனவே ஒரு நாட்டில் - இனத்தில் கலப்படம் அற்ற தனித்தன்மையைக் காண விழைந்தால் இன்றைய உலகில் இடர்ப்பாடே தோன்றும்.

" புதியன புகுதலும் பழையன கழிதலும் வழுவல கால வகையின்னுலே ''

என்று கூறும் இலக்கணம் மொழிக்கு மாத்திரம் பொருந் துவதன்று. அம்மொழி பேசும் மக்கட்கும் அவர் வாழ்வ மைப்புக்கும் ஏற்புடைத்தே.

பசுக்கன்றைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு விளாங்கனி உதிர்த்த செய்தியும், பாம்பைக் கயிருகக் கொண்டு பாற் கடல் கடைந்த திறனும், குருந்த மரத்தை முரித்த வண்ணமும், ஆய மகளிரின் ஆடையைப் பறித்த பண்பும் -நாணம் மிக அழகு மீதூரக் கண்ட தோற்றமும், சிலப்பதி காரத்தில் கண்ணன் பரவல் மூலம் பாராட்டப்படுகின்றது.

'' கன்று குணிலாக் கனி உதிர்த்த மாயவன் இன்று நம் ஆனுள் வருமேல், அவன் வாயிற் கொன்றையம் தீம்குழல் கேளாமோ தோழீ! பாம்பு கயிருய்க் கடல் கடைந்த மாயவன் ஈங்கு நம் ஆனுள் வருமேல், அவன் வாயில் ஆம்பல் தீம்குழல் கேளாமோ, தோழீ! கொல்லேயம் சாரல் குருந்தொசித்த மாதவன் எல்லே நம் ஆனுள் வருமேல், அவன் வாயில் முல்லேயம் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ! தொழுளேத் துறைவஞேடு ஆடிய பின்னே -அணி நிறம் பாடு கேம் யாம்.

இறுமென் சாயல் நுடங்க நுடங்கி அறுவை ஒளித்தான் வடிவென்கோ யாம்? அறுவை ஒளித்தான் அயர, அயரும் நறுமென் சாயல் முகமென்கோ யாம்? வஞ்சம் செய்தான் தொழுணேப் புனலுள் நெஞ்சங் கவர்ந்தாள் நிறை என்கோ யாம்? நெஞ்சங் கவர்ந்தாள் நிறையும் வளேயும் வஞ்சம் செய்தான் வடிவுஎன் கோ யாம்?

தையல் கலேயும் வள்யும் இழந்தே கையில் ஒளித்தாள் முகம் என்கோ யாம்? கையில் ஒளித்தாள் முகங் கண்டு அழுங்கி, மையல் உழந்தான் வடிவென்கோ யாம்?

(ஆய்ச்சியர் குரவை)

ஆய மகளிர் பனுவல் பாடிப் பரவல் செய்யும் பொழுது, தமிழ் நாட்டை ஆண்ட மூவேந்தரையும் கடவுளராகவே காண்கின்றனர். பைந்தமிழ்வேற் பாண்டியன் - கோகுலம் மேய்த்துக் குருந்தொசித்தவஞகவும், செந்தமிழ் வேற் பொன்னி வளவஞன சோழன் - பொன்மலேயைத் தனது படையாகக் கொண்ட 'மால் ' ஆகவும், முந்நீர் புகுந்து அழியாக் கடம்பை அழித்த செஞ்சுடர் வேல் வளவஞ்சிக் கோச்சேரணே - தோள் ஓச்சிக் கடல் கடைந்த மாய வண்ண ஞசுவும் காண்கின்றனர். அதனே முத்தமிழ் நயஞ் சிறக்க,

'' கோவா மலே ஆரம், கோத்த கடல் ஆரம், தேவர் கோன் பூணுரம், தென்னர் கோன் மார்பினவே; தேவர் கோன் பூணுரம் பூண்டான் செழுந்துவரைக் கோகுலம் மேய்த்துக் குருந்தொசித்தான் என்பரால். பொன்னிமயக் கோட்டுப் புலி பொறித்து மண்ணுண்டான், மன்னன் வளவன், மதிற்புகார் வாள்வேந்தன்; மன்னன் வளவன், மதிற்புகார் வாள் வேந்தன் பொன்னம் திகிர்ப் பொருபடையான் என்பரால், முந்நிரினுள் புக்கு, மூவரக் கடம்பு எறிந்தான் மன்னர் கோச் சேரன், வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன்; பன்னர் கோச் சேரன், வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன் கன்னவில் தோள் ஒச்சிக், கடல் கடைந்தான் என்பரால்,'' (ஆய்ச்சியர் குரவை)

என்று ஆய்ச்சியர் பாட்டாய்க் கனிய வைக்கின்றனர். இங்கே 'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலே உலகம்' என்ற பண்பு பொலிகின்றது.

வேதங்கட்கும் எட்டாப் பரம் பொருளாக எண்ணப் படுங் கண்ணன் ஆய்ச்சியரின் ஆணிப்பொன் சிலம்போ சைக்குச் செவிமடுப்பவளுகத் தோன்றுகின்ருன்.வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாளுக்கிக் கடல் வயிறு கலக்கிய மாயவன்; மானேர் நோக்கின் வீளக்கை ஆய்ச்சியரால் மத் துக் கடையும் கயிற்ருல் கட்டப் படுகின்றுன். இந்த அன்புக் கயிற்ருல் கட்டப்படும் கண்ணன், பசியின்றியே உலகையும் உண்டு விடுகின்ருன். அஃதே உலகை, மீண்டும் தன் ஈரடி யால் அளக்கின்ருன். ஆய்ச்சியர்க்கும் இது மாயம் ஆகவே இருக்கின்றது. அதஞல் மயங்குகின்றனர். பண்டொரு நாள் நடந்ததாக எண்ணுகின்றனர். எனவே அது ஆரியப் பண்பென்று தீர்க்கமாக எப்படிக் கூற முடியும்? எண்ணத் தெரிந்த மனித சிந்தணேயென்றே கொள்ள வேண்டும். இந் நோக்குடனேயே நாம் சிலம்பைப் படிக்க வேண்டும். அப் போதுதான் இளங்கோ வாழ்ந்த காலப் பண்பாட்டை உள் ளது உள்ளபடி காணலாம்.

'' வடவரையை மத்தாக்கி, வாசுகியை நாணுக்கி, கடல் வண்ணன்! பண்டொருநாள் கடல் வயிறு கலக்கினயே; கலக்கியகை அசோதையர் கடைகயிற்ருல் ஈட்டுண்கை; மலர்க்கமல உந்தியாய்! மாயமோ? மருட்கைத்தே! 'அறு பொருளிவன்' என்றே, அமரர் கணம் தொழுதேத்த, உறுபசி ஒன்றின்றியே, உலகுஉடைய உண்டணயே; உண்டவாய் களவீனுல் உறிவெண்ணெய் உண்டவாய்; வண் துழாய் மாலேயாய்! மாயமோ? மருட்கைத்தே! திரண்டமரர் தொழுதேத்தும் திருமால்! நின்செங்கமல இரண்டடியான் மூவுலகும் இருள்தீர நடந்தணேயே; நடந்தவடி பஞ்சவர்க்குத் தூதாக நடந்தவடி; மடங்கலாய்! மாறுட்டாய்! மாயமோ? மருட்கைத்தே!

என்று நாமும் குரவை யாடலாம். இவ்வண்ணம் அவண் புகழ்பாடி அமைவுறல் போதியதன்று. இமையா நாட்டத் துடன் அக் கடவுளின் தோற்றத்தையுங் காண வேண்டும்.

'முவுலகும் ஈரடியான் முறை நிரப்பா வகை முடியத் தாவிய சேவடி சேப்பத் தம்பியொடும் கான் போந்து, சோ அரணும் போர்மடியத், தொல் இலங்கைக் கட்டழித்த சேவகன் சீர் கேனாத செவி என்ன செவியே? இருமால் சீர் கேனாத செவி என்ன செவியே? பெரியவஃன; மாயவனேப்; பேர் உலகம் எல்லாம் விரிகமல உந்தியுடை விண்ணவனேக்; கண்னும் திருவடியும், கையும், திருவாயும், செய்ய கரியவனேக்; காணுத கண்ணென்ன கண்ணே? கண்ணிமைத்துக் காண்பார் - தம் கண்ணென்ன கண்ணே? மடந்தாழும் நெஞ்சத்துக் கஞ்சஞர் வஞ்சம் கடந்தானே; நூற்றுவர்பால் நூற்றிசையும் போற்ற, படர்ந்தாரணம் முழங்கப், பஞ்சவர்க்குத் தூது நடந்தானே; ஏத்தாத நாவென்ன நாவே?

(ஆய்ச்சியர் குரவை)

என இன்தமிழ் ஓசை எழுப்புகின்ருர் இளங்கோவடிகள். ஒருவர்க்கு 'ஓசை ஒளியெல்லாம்' ஆகிக் காட்சியளிக்கும் கட வுள் ; இளங்கோவடிகட்கு

'' குளிர் ஒளிர் சென்<mark>னி</mark>யன் இளம்பிறை சூடிய இறையவன் வடிவின் ''

தோன்றுகின்றது. எனவே இளங்கோவடிகள் சமயம் யாது என்று விஞ எழுப்பி அல்லற்பட வேண்டியதில்லே. அடிகளின் சமயம் கடவுட் சமயம் கொண்ட நெறி - தமிழ் நெறி - அன்பு நெறி.

அடிகளார் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம், தம் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வழிபாட்டு முறையினேயும், அவர்கள் ஆண்டவனே வழுத்திய பெற்றியையும், எடுத்தி யம்பத் தவறியதில்லே. கண்ணகி தன் தலேவணே இழந்து மதுரையை விட்டு வெளியேறும் பொழுது முருகன் வழி பாட்டிற் சிறந்த திருச்செங்குன்றின் வழியாகச் சென்ற செய் தியைக் கட்டுரை காதையில்,

''கடல் வயிறு நிழித்து, மீல நெஞ்சு பிளந்து, ஆங்கு, அவுணரைக் கடந்த சுடரிலே நெடுவேல் நெடுவேள் குன்றம் அடிவைத்து ஏறி ''

என்று அடிகள் கூறுகின்றுர். குன்றக் குரவையில் குறவர் வாயிலாகத் 'தெய்வம்போற்றுமின் தெய்வம்போற்று மின் ' என்று ஊர் மக்களே – உலக மக்களே அழைக்கும் பேரொலி கிளர்கின்றது. அவ்வொலி; " இவள் போலும் நங்குலக்கோர் இருந்தெய்வம் இல்லே ''

என்று இசை பரப்புகின்றது. அவ் விசையில்,

' சிறுகுடியீரே! சிறுகுடியீரே! தெய்வங் கொள்ளுமின், சிறுகுடியீரே! நிறங்கிளர் அருவிப் பறம்பின் தாழ்வரை, நறுஞ்சிண வேங்கை நன்னிழற் கீழோர் தெய்வங் கொள்ளுமின், சிறுகுடியீரே.'

(குன்றக் குரவை)

என அன்பு பெருக்கெடுக்கின்றது. 'யாம் பெற்ற இன் பம் பெறுக இவ் வையகம்' என்ற செம்மை பொலிகின் றது. புதுவதாக வந்த மண்ணக மாதர்க்கு அணியாய கண்ணகியைப் போற்றி, விண்ணக மாதர்க்கும் விருந்தாக ஆக்குந் திறத்தாற் குறவ மக்கள் பத்தினிக் கடவுள் ஆக்கு கின்றனர். அப் பத்தினிக் கடவுள் வழிபாட்டை முதலிற் ரெடங்கும் குறவர்கள், தம் குலதெய்வமான முருகணே நிணந்து குரவையாடுகின்றனர். குறவர் வாழ்வு வேற்று மையற்ற அன்பு நெறியை - நலத்தையே பேணும் தெய்வ நெறியை எமக்கு அறிவுறுத்துகின்றது. முருகனே நினந்த குறவர்கள் அவன் புகழ் பாடும் பொழுது, முன்னவர் கொண்டாடிய நெறியைப் போற்றுகின்றனர். அன்னவர் தாமும் அவ்வழி நின்று பரவுதல் செய்கின்றனர். அப்பர வல் வேலின் புகழாக எழும் போழ்தில்;

'' சிர்கெழு செந்திலும், செங்கோடும், வெண்குன்றும், ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்கை வேலன்றே — பாரிரும் பௌவத்தி னுள்புக்குப், பண்டொருநாள், சூர்மா தடிந்த சுடரிலேய வெள்வேலே.

அணி முகங்கள் ஓர்ஆறும், ஈராறு கையும், இணேயின்றித் தானுடையான் ஏந்திய வேலன்றே— பிணிமுக மேற்கொண்டு, அவுணர் பீடழியும் வண்ணம் மணி விசும்பிற் கோ னேத்த மாறட்ட வெள்வேலே. சரவணப் பூம் பள்ளியறைத் தாய்மார் அறுவர் திருமுஃப்பால் உண்டான் திருக்கை வேலன்றே— வருதிகிரி கோலவுணன் மார்பம் பிளந்து குருகு பெயர்க் குன்றம் கொன்ற நெடுவேலே ''

(குன்றக் குரவை)

என இசை நலம் பரப்புகின்றது. நெடுவேலின் புகழ் பாடும் பொழுது அருள் உணர்வு தோன்றுகின்றது. இன் பம் பொங்குகின்றது.

வாழ்வீல் சினத்தை வென்று சிறுமையின் நீங்க வேண்டும். பேரா இயற்கையை அடைய வேண்டும். வாழ்நாள் உயிரீரும் வாளாகும். இந்த வாள் தனது அலகுகளால் ஆயுளே அறுத்து அறுத்துத் - தொலேக்கு முன்னர், விழிப்பு நிலேயை அடைந்து மனிதருள் உயர்ந்தவஞக வேண்டும். உயர்வு நிலேயைப் பெறுவதே வாழ்வின் நோக்கம். இதனே நிறைவு செய்யவே உடல் வாழ்க்கை கிடைத்தது. ஐம்புல அவாவை வளர்க்கும் போகப் பொருட்கள் நிலேயற்றன. நிலேயற்றனவற்றை நிலேயென்று உணர்வது புல்லறிவாகும். இதனேத் தத்துவ ஆசாஞகக் கருதத் தகும் மாடல மறை யோன்மூலம் சேரமுனிவர் வலியுறுத்துகின்முர்.

" யாக்கை நில்லாது என்பதை உணர்ந்தோய், மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோர் மருங்கின் செல்வம் நில்லாது என்பதை வெல்போர்த் தண்டமிழ் இகழ்ந்த ஆரிய மன்னரின் கண்டனே அல்லேயோ, காவல் வேந்தே?

(நடுகற் காதை) இக் கருத்தோ**வி**யம் வாழ்க்கை நிலேயாமையைப் பற்றி நிணேவுறுத்துகின்றது.

வாழ்வில் அறமும், மறமும் ஒன்றியைந்தே செயற்படு கின்றன. பிறப்பும் இறப்பும் தொன்று தொட்டு நிகழ் வன. இவற்றில் மாற்றம் நிகழ்வதில்ஃ. நாம் புரட்சி - சீர்திருத்தம் - மறுமலர்ச்சி என்ற மொழித் தொடர்களேப் பயன்படுத்தும் பொழுது, எதில் இவைகளேக் காண முயல் கின்ரும் எனச் சிந்திக்க வேண்டும். இறப்பிலா? அன்றிப் பிறப்பிலா? நலத்திலா - தீதிலா? புதுமை காண விழையும் பொழுது வாழ்வில் ஏற்படும் மாற்றம் யாது? குழப்பமே! இக்குழப்பம் வாழ்விற்கு ஊறு விளேவித்து விடவுங் கூடும். பண்டு தொட்டு ஒரு நியதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்களினம் இயங்கி வருகின்றது. அந்த நியதியை முற்றுக மாற்றி அமைத்துவிட முடியாது. அப்படி முயலும்பொழுது அழிவு ஏற்படுகின்றது.

முல்லே நிலத்தில் வாழ்வோர்க்கும், குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்வோர்க்கும் சூழ்நிலேகள் மாறுபட்டே அமைந்திருக்கும். தொழில்களும் அச் சூழ்நிஃக்கேற்ப மாறுபடும். வாழ்வறத்தின் அடிப்படை ஒன்ருகவே இருக்கும். இரு முறையும், பயிர் செய்யும் நிலத் திற்கும் நிலப் பண்பாட்டு முறையும் வேறு வேருக அமைகின்றன. அஃது நிலத்தியல்பு. ஆயின் பயன் கொள்ளும் நோக்கு இரு நிலத்தார்க்கும் ஒன்றே. முல்லே நிலத்து நிலப் பண் பாட்டு முறையைக் குறிஞ்சி நிலமான ம‰நாட்டுக்கும் ஏற் றுக் கொண்டால் தொல்லேயே விளேயும். விளேயுளேப் பெறு வதற்குப் பதில் ஏமாற்றங் கிடைக்கும். இதனேப் பிறர் சொல்லும் பொழுது ஏற்க மறுத்தாலும், காலம் உணர்த் தியே செல்லும். பின்பு உணர்ந்து அவ்வழி செல்ல முயன்ற போதிலும் முன்னேய கட்டுத் திட்டமான வாழ்க்கையை உடனடியாகப் பெற்றுவிட முடியாது. நாம் சீர்குஃத்த தைச் சீர்திருத்த, எமது வாழ்நாளே போதாது போய் விடக் கூடும். இவ்வகை இடர்ப்பாட்டால் நாம் வாழ்நா எனவேதான் பே வீணடித்தவர்களாக்கி விடுவோம். எமது முன்னவர்கள் வாழ்ந்து உணர்ந்ததை எழுதி வைத் தனர். வழிவழி சொல்லியும் வருகின்றனர். இவற்றை மறந்த மக்கள் தம் வாழ்விலும், தம்மைச் சேர்ந்தோர்

வாழ்விலும் இடர்ப்பாட்டை வலிந்து தேடிக் கொள்கின் றனர்.

'' பரிவும் இடுக்கணும், பாங்குற, நீங்குமின்; தெய்வம் தெளிமின்; தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்; பொய்யுரை அஞ்சுமின்; புறஞ்சொல் போற்றுமின்; ஊனுண் துறமின்; உயிர்க்கொலே நீங்குமின்; தானம் செய்ம்மின்; தவம் டல தாங்குமின்; செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின்; தே நட்பு இகழ்மின்; பொய்க்கரி போகன்மின்; பொருள் மொழி நீங்கன்மின்; அறவோர் அவைக்களம் அகலாது அணுகுமின்; பிறவோர் அவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்; பிறர்மனே அஞ்சுமின்; பிழையுபிர் ஒம்புமின்; அறமனே காமின்; அல்லவை கடிமின்; கள்ளுங், களவும், காமமும், பொய்யும், வெள்ளேக் கோட்டியும், விரகினில் ஒழிமின்; இளமையும், செல்வமும், யாக்கையும் நிலேயா;, உளநாள் வரையாது; ஒல்லுவது ஒழியாது: செல்லும் தேஎத்துக்கு உறுதுணே தேடுமின்; மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென்.''

(வரந்தரு காதை)

என்று கவியமுதம் பொழியும் சேர **இளவல் வாழ்வி**ற் கும் வரம்பிட்டுக் காப்புச் செய்கின்*ரூ*ர்.

எமக்கு ஏற்புடையதாக அமையாதனவெல்லாம் பிழை யானவையன்று. பிழையென எண்ணுவது உலக ஒப்புரவிற்கு உகந்ததாக அமையாது. வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண் பதே வாழ்க்கை. அன்புக்கு மாறுபட்ட செயல் புரிவது வாழ்வன்று. அன்பு வாழ்வைப் பிறரும் பெற உதவ வேண் டும். இதணமே சேர முனிவர் தம் கனவில் கண்டார். அத னேக் காவிய மாந்தர் மூலம் எமது நிண்விற் பதியும் வண் ணம் சொல் ஓவியமாக வடித்தார். நெஞ்சையள்ளும் சிலம் புக் காவியத்தில், அடிகளார் கண்ட அருள்நெறி - உலகு தழீஇய ஒட்பம் - தமிழர்க்கேயுரிய ஒன்ருகும்.

அரசியல் 6

தமிழ் நிலத்தையாண்ட முடியுடை வேந்தர்கள் பகை வரைப் புறங்காண்பதற்கும், தம் புகழ் பரப்புவதற்கும், நாட் டின் அரசியல் அமைப்பும், - அதனே வழிப்படுத்தும் முறை யுமே உற்ற துணேயென எண்ணினர். அவ்வெண்ணம் அவர் களே,

" அறநெ**நி** முதற்றே அரசின் கொற்றம் '' என்ற நன் நெறிக்கு இட்டுச் சென்றது. இதனேத் தமிழ் மன்னன் ஒருவனே;

" மடங்கலிற் சினேஇ மடங்கா உள்ளத்து அடங்காத்தானே வேந்தர் உடங்கு இயைந்து என்ணெடு பொருதும் என்ப அவரை ஆரமர் அறலத் தாக்கித் தேரொடு அவர் புறம் காணேன் ஆயின் சிறந்த பேரமர் உண்கண் இவளிலும் பிரிக அறன் நிலே திரியா அன்பின் அவையத்துத் திறனில் ஒருவனே நாட்டி முறை திரிந்து மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக மலிபுகழ் வையை சூழ்ந்த வளங்கெழு வைப்பின் பொய்யா யாணர் மையல் கோமான் மாவனும் மன் எயில் ஆந்தையும் உரைசால் அந்துவஞ் சாத்தனும் ஆதன் அழிசியும் வெஞ்சின இயக்கனும் உளப்படப் பிறரும் கண்போல் நண்பிற் கேளிரொடு கலந்த இன்களி மகிழ்நகை இழுக்கியான் ஒன்றே மன்பதை காக்கும் நீள் குடிச் சிறந்த தென்புலம் காவலின் ஒரீ இப்பிறர் வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே .''

(ஒல்ஃயூர் தந்த பூதப் பாண்டியன் புறம் 71)

என்று கூறுகின்றுன். தமிழ் நாட்டரசியல் நெறி மன் னவன் எண்ணத்தில் உதித்துக் கவிதையாக மலர்கின்றது. இந்த மலர்ச்சிக்கு ஏதுவாக இருந்தது தமிழர் பண்பாடு. அஃது,

> '' வேல்லன்று வென்றி தருவது மன்னவன் கோலதூஉ**ங் கோ**டா தெனின் ''

> > (தமிழ் மறை 546)

என்று மணங்கமழ்கின்றது. இந்த மணம் முத்தமிழின் மூச்சாகத் தென்றலாகத் தவழ்கின்றது. சிலம்புத் தமிழ் நாட்டை மகிழ்விக்கின்றது. கடல் கடந்தும் தன் இசை பரப்புகின்றது. செந்தமிழின் தீஞ்சுவையும் - மங்கையரின் இன்னிசையும் கலந்து கூடல் மதுரையைப் பீடுறச் செய்கின்றன. அட்கயற் கண்ணியும் - ஆலவாய் அரனும் மாட மதுரையில் உறைந்து அருளமுதை ஓடச் செய்கின்றனர். ஆங்கு அருளும் - அன்பும், தமிழும் - இசையும் போல் பரந்து இன்பக் களிநடம் புரிகின்றன. அன்புற்றமர்ந்த வழக்கே யாண்டும் இருப்பதால், பகைமை பாராட்டுதற்கே வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லே.

தமிழ் நாட்டின் அரசியற் செம்மையினுல் மாக்களும் தம் இயல்பு திரிந்து அமைதியடைகின்றன. கரடியும் - வேங் கையும் தம் கொடிய இயல்பை மறந்து வாழ்கின்றன. அத ஞல் மானினங்கள் மகிழ்ச்சி பொங்க உலாவுகின்றன. பாம் பும், சூர்த் தெய்வமும், முதஃயும் வழிச் செல்வோர்க்குத் துன்பஞ் செய்வதில்ஃல.

''கோள்வல் உளியமும் கொடும் புற்று அகழா; வாள்வரி வேங்கையும் மான் கணம் மறலா, அரவும், சூரும், இரைதேர் முதஃயும், உருமும், சார்ந்தவர்க்கு உறுகண் செய்யா — செங்கோல் தென்னவர் காக்கும் நாடு என எங்கணும் போகிய இசையோ பெரிதே; பகலொளி - தன்னினும், பல்லுயிர் ஓம்பும் நிலவொளி விளக்கின், நீள் இடை மருங்கின் இரவிடைக் கழிதற்கு ஏதம் இல் '' (புறஞ்சேரி இறுத்த காதை)

உயர்வுடை நாடாக. இரவும், பகலும் ஒத்த தன்மை பெற்றுத் திகழ்கின்றது. செந்தமிழ் நாட்டை ஆண்ட மன் னருள் மிக்க சிறப்பும் பெருமையும் கொண்டவன் தஃயானங் கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். இத் தமிழ்த் தஃவன் நீதி புரப்பதில் கண்ணேட்ட முடையவன். தன் பகைவரின் சிறு சொற் பொறுக்காத பண்பு கொண்டவன். இத்தகைய தமிழ் மன்னனே அவன் பகைவர் இகழ்ந்து விடுகின்றனர். அவ்விகழ்ச்சியால் வந்த சிறுமையைத் தன் ஆண்மையால் போக்க எண்ணுகின்றுன். தான் எண்ணிய செயஃ நிறைவேற்றுவிடில் ' எம் இறை கொடியன் என்று கண்ணீர் பரப்பிக் குடி பழி தூற்றும் கோலன் ஆகுக' என வஞ்சினம் உரைக்கின்றுன். வஞ்சினம் கொண்ட நிஃயிலும் சொற்களின் தமிழ் மணம் கவிதையாக வடிவு கொண்டு இன்பம் அளிக்கின்றது.

'' நகுதக் கனரே நாடு மீக் கூறுநர் இளயன் இவன்என உள்யக் கூறிப் படுமணி இரட்டும் பாவடிப் பணத்தாள் நெடுநல் யாள்யும் தேரும் மாவும் படை அமை மறவரும் உடையம் யாம் என்று உறுதுப்பு அஞ்சாது உடல் சினம் செருக்கிச் சிறுசொல் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை அருஞ் சமம் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு ஒருங்கு அகப்படேஎன் ஆயின் பொருந்திய என்நிழல் வாழ்நர் சென்நிழல் காணுது கொடியன் எம் இறை என்னக் கண்ணீர் பரப்பிச் குடிபழி தூற்றும் கோலன் ஆகுக ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்ளி மாங்குடி மருதன் தீலவன் ஆக உலகமொடு நிலேஇய பலர் புகழ் சிறப்பின் புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை புரப்போர் புன்கண் கூர இரப்போர்க்கு ஈயா இன்மையான் உறவே ''

(புறம் 72)

இத்தகைய நலம் மேம்பட்ட தவேவர்களேத் தமிழ் நாட் டுக்கு ஈன்று புறந்தந்த பெருமை கொண்ட கூடல் நகர்க்கு, ஊழ்வினே துரத்தப் பொருள் இழந்து, மீனதுறந்து, சுற் றம் விட்டு, செந்தமிழ்ச் செல்வியுடன் கோவலன் வந்தணே கின்றுன். கோவலன் மாட மதுரையைக் கண்ட பொழுதில் மகிழ்வடைந்து எதிர்கால வாழ்வில் நம்பிக்கை கொள்கின் ருன். அன்பும் அறனும் நிறைந்த அன்னே மாதரி கோவல னேயும் கண்ணகியையும் தன் மக்கள்போல் பாதுகாத்து விருந்திடுகின்றுள். தன் கிளேயையும் அப்பணியில் ஈடுபடுத்து கின்றுள். சூது செய் பொற்கொல்லன் வாழும் மாட மது ரையில் அன்புப் பணி புரியும் மக்களேயும் காண்கின்ரும். வாவென வரவேற்ற நாட்டில், நம்பிக்கைக்கு ஊறிழைத் துக் குழி பறிக்கும் கொடியவரும் வாழவே செய்கின்றனர். அதனுல் தமிழினத்திற்கே 'திருட்டுப் பட்டம்' கிடைக்கின் றது. தமிழ் நாட்டின் வசையிலா வாழ்வில், வசையைச் சேர்க்க அந்தக் கொடியவர் உதவினர்.

அறமற்ற திருட்டுக் கூட்டம் வாழும் நாட்டில் நல்ல தலேமையைப் பெற்ற அரசும் சீர் கெட்டு விடும். நீதி புறங்கண்டு - செங்கோன்மை தளர்வுற்று விடும். ஓர்ந்து கண்ணேடாது தேர்ந்து முறை செய்த இறையவனும், பொருள் வேட்கை கொண்ட பொற்கொல்லன் சதியில் சிக்கி விடுகின்றுன். அதனுல் மன்னனின் அரசியல் நெறி பிழைக்கின்றது. முறை காக்கும் மன்னவன் வீழ்ச்சி அந் நாட்டின் வீழ்ச்சியாக அமைகின்றது. செங்கோஃயும் வளேக் கின்றது. வளேந்த செங்கோல் மன்னன் உயிருண்ட பின்பே நிமிர்கின்றது. இஃது அரசியலின் உயர்ந்த நிலேயாகும். ஒரு நாட்டின் தஃவன் தன் செயலால் தவறு நேர்ந்தது கண்டு, அத் தவற்றிற்குத் தன் உயிரையே வேட்ட செய்தியைக் கற்பனேயிற் கூடக் கேட்டிராத நாடுகளுக்கு - இலக்கியங் களுக்கு இஃது புதுமையான செய்தியாகும். செயற்கரிய செய லாகும். ஆயின் தமிழ் முழுதுணர்ந்து தடைமிழ் நாட்டை யாண்ட புரவலர்க்கும் - தமிழகத்திற்கும் புதியதன்று.

மன்னன் தன் கோப்பெருந் தேவியுடன் ஆடல் கண்டு மகிழ்ந்திருக்கின்றுன். மன்னன் மனநிவேயைக் கோப்பெருந் தேவி உய்த்துணர்கின்றுள். அவ்வுணர்வால் தேவியிடம் ஊடல் ஏற்படுகின்றது. தனக்கேயுரிய தூலைனின் உள்ளம் அலேபாய்வதை, உள்ளத்தரசியாய் வாழும் பெண் அறிந்து கொள்வதற்கு நீண்ட நேரம் வேண்டியதில்2ல. கணப்பொழு தில் அறியும் ஆற்றல் அன்பால் பிணேக்கப்பட்ட இருவர் மாட்டு இருத்தல் இயல்பாகும். அஃதின்றேல் அவர் கள் வாழ்வின் பிணேப்பு உலக ஒப்பிற்கு ஏற்பட்டதாகவே அமை யும். ஆங்கு உண்மையின் ஒளியை - அன்பின் செழுமை யைக் காணமுடியாது. உண்மை ஒளியில் பட்டு அவ்வன்பு போதாகி மலர வேண்டும். அப்போதே வாழ்வில் மணங் கமழும். அம்மணம் தென்றலூடு தவழ்ந்து இன்பம் அளிக் கும். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இத்தகைய சீரிய வாழ் வைப் பெற்றவன். ஆயின் காட்சி இன்பத்தில் திளேத்து பூண்ட கோப்பெருந் விடுகின்ருன். இதனேக் கற்புக்கடம் தேவியால் பொறுக்க முடியவில்லே. ஊடல் வருத்தம் உட் கரந்தொழித்துத் தன் தலேவனுடன் கூடாது சென்று விடு கின்றுள்.

உயர்ந்த சி<mark>றப்புகட்கு உறைவிட</mark>மான தஃவிக்கேற்ற தஃவளுகவே பாண்டியன் வாழ்ந்தவன். எனவே தன் இல்லக் கிழத்தி<mark>யின் உள்ளத் தன்மையை இமைப்</mark> பொழு தில் உணர்ந்து விடுகின்றுன். மந்திரச் சுற்றம் துறந்து, காதலியின் உள்ளத்தேற்பட்ட ஊடஃலத் தவிர்க்க அந்தப்புரம் நோக்கிச் செல்கின்ருன். இந்த வேளேயையே பொற்கொல் லன் தன் சூழ்வினேத் திறத்திற்கேற்ற காலமாகத் தேர் கின்ருன். மன்னவன் தன் நிலேயிழந்து மீனயின்பம் மறு கிய நிலேயைப் பொறுக்காது செல்லும் வேளேயே, அரசியல் பிழைப்பதற்கு - செங்கோல் வீளவதற்கு ஏற்றதாக அமை கின்றது. பொற்கொல்லன். மன்னன் அடி வீழ்ந்து பெருங் குடி வணிகணை கோவலன்மேல் திருட்டுக் குற்றம் சுமத்து கின்றுன்.

'' கன்னகம் இன்றியும், கவைக்கோல் இன்றியும், துன்னிய மந்திரம் துணே எனக் கொண்டு, வாயிலானனை மயக்கு துயில் உறுத்து, கோயிற் சிலம்பு கொண்ட கள்வன் ''

(கொலேக்களக் காதை)

ஆக ஆக்கப் படுகின்ருன். தஃவியின் ஊடஃலத் தீர்க் சுச் சென்ற மன்னவனுக்குக் காணுதுபோன தன் தேவியின் காற்சிலம்பு முன் தோன்றுகின்றது. ஊடல் தீர்க்கும் அரு மருந்தாக எண்ண வைக்கின்றது. அன்புக் காதலிக்காக பேர் உலகையே துறந்த மன்னரும், தம் உயிரையே பொருட் டாக எண்ணுது போர்புரிந்து காதல் வெற்றி கொண்ட வீரரும் வாழ்ந்த உலகிற்றுன் பாண்டியனும் வாழ்கின்ற வாய்ப்பைப் பெற்றவன். ஆயின் தமதின்பத்திற்காக மாற் ருரை நீதியின்றித் தண்டிக்கும் பண்பு தமிழக வேந்தரிடம்-இளங்கோ கண்ட அரசியல் தஃவேர்களிடம் இருந்ததில்ஃல்

ஊழ்வினே வயத்தால் நாட்டுத் தஃவெனின் மதி, மயக் கம், அடைந்து விடுகின்றது. அரசியஃ வழி நடத் தும் ஐம்பெரும் குழுவும் - எண் பேராயமுங் கொண்ட அற மன்றத்தில் ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டிய தன் தீர்ப்பைத் தனியொருவஞக வழிநடை செல்லும் பொழுது;

'' ஊர்காப் பாளரைக் கூவி ' ஈங்கு என் தாழ் பூங்கோதை - தன் காற்சிலம்பு கன்றிய கள்வன் கையது ஆகின்; கொன்று அச்சிலம்பு கொணர்க 'ஈங்கு''

(கொலேக்களக்காதை)

என ஆணேயிடுகின்ருன். மன்னவன் உணர்ச்சி வயப் பட்டிருந்த நிலேயில் ஆராய்வுக்கு இடமில்லாது போய்விடு கின்றது. அதஞல் கூடல் மதுரை தன் மன்னனே இழக்கின் றது. கண்ணகியும், கோப்பெருந்தேவியும் தம் உயிரணேய கொழுநரை இழந்து மீளாத் துன்பத்துள் வீழ்கின்றனர். யாவற்றிற்கும் மேலாகத் தமிழ்நாடு சிறந்த வணிகணேயும், அறநெறியாளனை திருவுடை அரசணேயும் இழந்து விடுகின் றது. இவற்ரேடு அந் நிகழ்ச்சி நின்று விடவில்லே. மன்னன் தேவியும் கற்பின் திருவுமான கோப்பெருந்தேவியும் இறந்து விடுகின்ருள்.

நீதி புறங்கண்ட இடத்திற்றுன் புரட்சி தோன்றுகின் றது. நாட்டின் அரசியல் அமைப்பும் மாறுகின்றது. றம் அடைவதற்குத் தடையேற்படும்பொழுது - மறுக்கப்ப டும்பொழுது, ஆட்சித் தஃமைக்கும் மக்கட்கும் போராட் டம் தொடங்குகின்றது. ஈற்றில் ஆட்சித் தஃமை மாறி, அரசியல் அமைப்பும் வேருகின்றது. பிரெஞ்சு நாட்டில் பதின் நான்காம் 'லூயி' மன்னன் ஆண்ட காலத்தில், அம் மன்ன . ஒலும் அவளேச் சார்ந்தோராலும் நிகழ்த்தப்பட்ட கொடு மையால் பிரெஞ்சுமக்களே ஆட்சிக்கெதிராகக் கொடியபோர் தொடுத்தனர். அம்மக்கள் பட்ட துன்பங்கள் எண்ணிலடங் காதன. செய்த தியாகங்களோ அளப்பரியன. அஃ தே போன்றுதான் ரூசிய நாட்டுப் பேரரசன் 'சார்' யைக் கவிழ்க்க அந்நாட்டு மக்கள் விறுகொண்டெழுந்தனர். இவை கொடிய ஆட்சியினருக் கெதிராக நடந்த புரட்சி கள். மக்கள் கூட்டம் செய்வன யாவும் அறமுடைச் செய லன்று. தீய மாந்தர்க் கெதிராக அரசியற்றலேமையும் செயற்பட வேண்டும். மக்கள் கூட்டம் தீயதைச் செய்ய முந்தி விடுமாயின், நாட்டின் தஃமை பறிபோகும் நிலே

ஏற்பட்ட போழ்திலும் நீதியைப் பேணிக் காப்புச் செய்ய வேண்டியது அரசியற்ற‰மையேற்ரூர் கடனுகும். மக்கள் கூட்டம் வெறிகொண்டு விடுமாயின், நன்று தீது என்ப வற்றை ஓர்ந்துணரும் தன்மையை இழந்து விடுகின்றது. அதனுல் சிந்தணேயும் செயற்றிறனும் நிலேமாறி விடும். அமைதியும் - அறமும் நிலேகுலேந்து விடும். நடைமுறையில் எங்கும் குழப்பமாகவே இருக்கும். மக்கள் மந்தைகளாகி விடும் பொழுது, ஆட்சியிலுள்ளோர் இடையர்களாகி விடு வர். தண்டெடுத்தவர்களெல்லாம் தவேவர்களாக - ஆட்சி யாளர்களாக மாறி விடுகின்றனர். அதனுல் நாட்டின் பொருளாதாரம் சீர் குஃந்து அமைதிக்கு ஊறு நேர்கின் றது. இவற்றிற்கு ஏதுவாக இருந்தவர்கள் உண்மையான நிலேயை உணர்ந்தாலும் ஒப்புக் கொள்வதில்லே. இந்தநிலே உலகம் தோன்றிய காலந் தொட்டு இருந்தே வருகின்றது. எனினும் இழிநிஃக்கு நாடு செல்லச் சான்ரூர் அனுமதிப் பதில்2ல. நேர் வழியிற் செல்ல வைப்பதே சான்ருண்மை. தவேமைக்கேற்ற பீடுடமை.

" நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலே உலகம் அதஞல், யான் உயிர் என்பது அறிகை வேல் மிகுதாகேன வேந்தற்குக் கடனே ''

(புறம் 186)

இதனப் பாடியவர் சங்கச் சான்ருரில் ஒருவரான மோசி கீரஞர் ஆவர். இத்தகைய சான்ருர் வழிகாட்டத் தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் - தஃவர்கள் வாழ்ந்தனர். எனவே மக்கள் கூட்டத்தின் வெறியுணர்ச்சி தூண்டப்பட்டுப் புரட்சி நடத்த வேண்டிய அவசியம் தமிழ் நாட்டிற்கு ஏற்படவில்ஃ.

வேற்றினத்தார், மற்றைய நாட்டார் செய்த புரட்சி களிலும் பார்க்கத் தமிழ் நாட்டில் - சிலம்பு பாடும் முத்த மிழ் நிலத்தில் நடந்த புரட்சி புதுமையானது. உலகம் கண்டும் கேட்டுமிராத பெரும் புரட்சி. இப் புரட்சிக்குத் தவேமையேற்ற பெண், பட்டினியால் வாட்டப்படவில்லே. அரசியல் உரிமையைப் பறி கொடுக்கவில்லே. தன் தவேவ ணேயே பறிகொடுத்து விடுகின்றுள். எனவே பரட்சித் தஃல மையை அப் பெண்ணே ஏற்றுத் தனித்து நின்று அறம் உரைத்துப் புரட்சி செய்கின்றுள். இப் புரட்சி கொடிய ஆட்சிக்கெதிராகச் செய்யப் படவில்லே. வெறி கொண்ட மன்னனுக் கெதிராக - தஃவர்க் கெதிராக நிகழ்த்தப் பட வில்லே. அந்தணர் நூற்கும், அறத்திற்கும் ஆதியாய் நின்ற ஆட்சிக் கெதிராக — ' மன்னன் உயிர்த்தே மலர் தஃயுல கம் ' என்ற அரசியல் அறம் உணர்ந்த அறக் காவலனுன பாண்டியனுக் கெதிராகச் செய்யப் படுகின்றது. எனவே ஆங்கு மக்கள் கூட்டம் தேவையற்றதாகி விடுகின்றது. அறம் பிழைத்த மன்னவனே நோக்கித் துன்புற்ற பைந்தமிழ்ப் பாவை கண்ணகியே வருகின்றுள். மன்னவனேக் காண்ப தற்கு முன்னரே அவன் விட்ட தவற்றைக் கூறிக்கொண்டு வருகின்ருள்.

'' வாயிலோயே! வாயிலோயே! அறிவு அறை போகிய டொறியறு நெஞ்சத்து, இறை முறை பிழைத் தோன் வாயிலோயே!''

(வழக்குரை காதை)

என விழிக்கின்ருள். முறை பிழைத்தவன் நாட்டுத் தீலவன். அதனுல் பாதிக்கப் பட்டவள் ஒரு பெண். அப் பெண்ணிற்கு வழக்குரைக்க வாய்ப்பு இருக்கின்றது. இதற் குப் பெரும் பொருளோ, அன்றிச் சட்ட நுணுக்கமோ தேவைப் படவில்லே. அஞ்சாமையன்ன விழுச்செல்வமும், அறம் என்ற சட்டமுமே உதவுகின்றன. இஃது அரசியல் அமைப்பின் சிறப்புகளில் ஒன்று. இன்றைய உலகிலுள்ள அரசமைப்புகள்; அஞ்சாமைக்கும் - அறத்திற்கும் விடுதலே யளித்துள்ளன. அதீன இலக்கியமாகக் கெண்டவர்கள் வாழத் தெரியா தவர்களென ஒதுக்கப்படுகின்றனர். அவர்கட்கு அர சியலில் இடமில்லே. ஆட்சியிற் பங்கில்லே. ஏன் உரிமைகூட இல்லா த அவல நிலே ஒன்று ஏற்பட்டிருக்கின்றதே! இந்த நிலேக்கு ஒரு நாட்டு அரசியல் செல்லுமாயின் அதன் அடிப்படையில் பிழை நேர்ந்துள்ளதென்றே எண்ண வேண் டும். அன்றியும் அரசியலே வழிநடாத்தும் நாட்டுத் தலேவர் கள் ஒப்புரவினுல் வரும் கேண்மையை உணராவழி நாட் டுக்கும் கேடு சூழ்கின்றனர்.

நாட்டின் மன்னன் ஆயினும், மந்திரியாயினும், இறை முறை பிழைத்தால், சான்ருண்மை நிறைந்தோர் மன்னிக் கார். தமிழ் நாட்டு மன்னரும், அவர் ஆட்சிச் சுற்றத்தினரும் மனச்சான்று உணர்ந்தவர்கள். அதனல் அறத்திற்கு அடிபணிந்து வாழ்ந்தனர். கண்ணகியும் ஆட்சி மன்றேற முடிந்தது; வழக்குரைக்க இயன்றது. வழக்குரைக்கச் சென்ற கண்ணகி; மன்னனே! மாண்தகையே! என்று இரக்கவில்லே. தேராமன்னு! என்றே விழிக்கின்றுள். இச் சமவுரிமை தமிழர் யாவர்க்கும் இருந்தது. ஆயின் அஃது அஞ்சாமையுடையோர்க்கே உரித்துடையதாக இருந்தது. கண்ணகி, தன்னே

'' இணே அரிச் சிலம்பொன்று ஏந்திய கையள், கணவனே இழந்தாள், கடையகத்தாள் என்று அறிவிப்பாயே! அறிவிப்பாயே! ''

எனக் கூறுகின்*ரு*ள். இ*தனே வாயிலோன்* சென்று மன் னனுக்குக் கூறுகின்*ரு*ன். வா**யி**லோன் வாயிலாகப் பாண்டி யன் மாண்பைச் செங்கோற் சிற<mark>ப்பை இளங்</mark>கோவடிகள்;

" பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி ''

என்ற அடியின் மூலம் தெளிவு படுத்துகின்றுர். கண் ணகி பாண்டியன் நீதி மன்றில்

" தேரா மன்னு! செப்புவதுடையேன்; எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப் புள்ளறு புன்கண் தீர்த்தோன்; அன்றியும், வாயிற் கடைமணி நடு நா நடுங்க ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சு சுட, தான் தன் அரும் பெறற் புதல்வணே ஆழியின் மடித்தோன்; பெரும் பெயர்ப் புகார் என் பதியே; அவ்வூர் ஏசாச் சிறப்பின், இசை விளங்கு பெருங்குடி மாசாத்து வாணிகன் மகண ஆகி, வாழ்தல் வேண்டி, ஊழ்வினே துரப்பச், சூழ் கழல் மன்னு! நின் நகர்ப் புகுந்து, ஈங்கு என் காற்சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி, நின்பாற் கொலேக்களப் பட்ட கோவலன் மணேனி; கண்ணகி என்பது என்பெயரே"

(வழக்குரை காதை)

எனத் தன் கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றுள். அவள் உண் மையை உணர்த்துமுன், மன்னன் தன் தவற்றை உணர்ந்து கொள்ளவில்லே. அதஞல் தன் செயல் சரியானதென்றே எண்ணிக்

'' கள்வணக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று; வெள்வேற் கொற்றம் - காண்''

என்று அரசநீதி புகல்கின்ருன். இதனேச் செவியுற்ற கண்ணகி, பாண்டியன் நிஃயை உணர்ந்து என் கணவன் கள் வன் அல்லன். பெருங்குடி வணிகன் அரும்பெறற் புதல்வன். தொழில் செய்து பொருளீட்ட இந்நாடு புகுந்தவன். அதற்கு என் காற்சிலம்பே சான்று. நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே! என் காற்சிலம்பு மாணிக்கப் பரல்களேக் கொண்டு ஆக்கப் பட்டது என்று மொழிந்து தன் தஃவவனின் நேர் மையை நிஃநாட்டுகின்றுள். இஃது பெண்ணின் பெருந்தக்க செயலே.

மன்னவன் தன் நிலேயை எடுத்துரைத்துத் தன் தூய்மை யை எண்பிக்க வேண்டிய நிலேக்கு ஆக்கப்பட்டு விடுகின்*ரு*ன்.

அந்நிஃயில் தான் விட்ட தவற்றிற்கு சட்டத்தைப் புகலிட மாகத் தேடவில்லே. பாண்டி நாட்டுத் தலேவஞக இருந்த போதிலும், அறத்திற்குக் கட்டுப் பட்டவனே என்ற உணர்வு மன்னனிடம் குடி கொண்டிருந்தது. அதனுல் தன் நிலேயை எடுத்துரைக்கின்ழுன். 'என் தேவியின் சிலம்பு முத்துப் பரல் களே உள்ளீடாகக் கொண்டு ஆக்கப் பட்டது ' எணக் கூறி அதனே முன் நிஃப்படுத்துகின்ருன். கற்பின் தஃவியும், அறத்தின் தவேவனும் நீதி காண்பதற்குத் தம்மை ஏற்றவர் களாக்கிக் கொண்டனர். கோவலன் கொலேக்கு ஏதுவாக இருந்த பொற்சிலம்பு உடைக்கப் படுகின்றது. சிலம்பிலி ருந்து மாணிக்கப்பரல்கள் தெறிக்கின்றன. அவற்றிற்சில மன் னன் வாயிலும் விழுகின்றன. உயிரையும் குடிக்க முற்பட்டு விடுகின்றன. கடமை புரிய வேண்டிய வேட்ளயில் மனேயின் பம் நாடியதே நீதி புறங்காண ஏதுவாக அமைகின்றது: மன்னனே அந்நிலேக்காக்கிய பட்டத்தரசி - கோப்பெருந் தேவியும் அறத்தின் அலகுகளால் தாக்கப் படுகின்றுள். கண் ணகிக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமையைக் கழுவாய் செய்து நீக்கிவிட முடியாது.

- '' மறந்தும் பிறன் கேடு சூழற்க சூழின் அறஞ் சூழஞ் சூழந்தவன் கேடு ''
- '' பரியினும் ஆகாவாம் பாலல்ல உய்த்துச் சொரியினும் போகா தம ''
- ''ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற் **ெருன்று** சூழினுந் தான்முந் துறும் ''

என்று ஊழ்வலியின் திறத்தைத் தமிழ் <mark>மறை நவி</mark>லும். ஊழ்விண வந்துறுத்தும் நிலே மன்னனுக்கு அறமாகத் தோன்றுகின்றது. கண்ணகி தன் கேள்வனின் தூயநிலேயை நிலே நாட்டியவிடத்து மணி கண்ட மன்னவன் மணிமுடி; நிலமடந்தையைத் தழுவுகின்றது. வெற்றி நெடுங்குடை சரிந்து வெள்வேற் கொற்றம் சிதைகின்றது. '' பொருளற்றுர் பூப்பர் ஒருகால் அருளற்றுர் அற்றுர்மற் றுதல் அரிது ''

(த.மிழ் மறை 218)

இது அறத்தின் செயல். இதின விலக்க யாராலும் இய லாது.

>மணிகண்டு, தாழ்ந்த குடையன், தளர்ந்த செங்கோலன், பொன்செய் கொல்லன் — தன் சொற் கேட்ட யானே அரசன்? யானே கள்வன்; மன்பதை காக்கும் தென் புலம் காவல் என் முதல் பிழைத்தது; கெடுக என் ஆயுள்! என''

(வழக்குரை காதை)

மன்னவன் மயங்கி வீழ்கின்றுன். கண்ணகியின் தோற்ற மும் அவள் கழன்ற கட்டுரையும் மன்னனே வேத?னக்குள் ளாக்குகின்றன. உயிர் அவ்வேதனேயைத் தாங்காது உடம் பிடை நட்பைத் துறந்து விடுகின்றது.

'' மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும், கையில் தனிச்சிலம்பும், கண்ணீரும் - வையைக்கோன் கண்டளவே தோற்றுனக் காரிகை தன் சொற்செவியில் உண்டளவே தோற்றுன், உயிர் ''

(வழக்குரை காதை)

இஃது பாண்டிய நாட்டுக் கொற்றத்தில் நடந் தது. மானமே பெரிதென எண்ணும் அறச் செவ்வியுடை யோரைத் தமிழ்மறை,

'' மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னுர் உயிர்நீப்பர் மானம் வரின் '' எனப் புகல்கின்றது.

இன்று கேரளம் என வழங்கப்படும் மஃயநாடு (மஃ யாளம்) முத்தமிழ் மாநிலத்தில் ஒன்ருகும். இம் மாநிலத் தையாண்ட தமிழ் மன்னர்கள் வீரத்தில் சிறந்திருந்தது

போல் அறம் பேணுவதிலும் - அரசியலே நன்கு செயற்பட வைப்பதிலும் திறனுடையவர்கள். அவர்கள் அரசியலே மக் கட்காக நடாத்திப் புகழ் கொண்டவர்கள். பொதுவாகத் தமிழ் நாட்டரசியலில் ஆட்சித் தலேமையுடையோர்க்கு இருந்த அரசியல் உரிமை மக்களுக்குமிருந்தது. அதனுல் மக் களிடையிருந்தும். அரசியல் அலுவலாளர்களிடையிருந்தும் அரசனுக்கு மதி கூறுவதற்கு ஐம்பெருங் குழுவும், எண் பேராயமும் கொண்ட ஆட்சி மன்றம் தெரிவு செய்யப்பட் டது. அம் மன்றம் அரசியலே வழி நடாத்தியது. ருங் குழுவில்; அமைச்சர் - அந்தணர் - சேணேத்தலேவர்- தூது வர் - சாரணர் ஆகியோரும், எண்பேராயத்தில் அரசர்க்கு நிதிப்பொறுப்பாளர் (கணகச் சுற்றம்), ரர் (கருமகாரர்), வாயிற் காவலர் (கடைகாப்பாளர்), நகர மக்கள் (நகர பெருமையிக்க படைத் மாந்தர்), தலேவர் கள் (நளி படைத்தஃவோ்), யானூவீரா், அரசா்க்குத் தூணையான குதிரை வீரர், (இவுளிமறவர்), ஆகியோரும் இடம் பெற் றிருந்தனர். இவர்கள் பொதுமக்கள் நிலேயை நன்குணர்ந் தவர்களாகவும், அரசியலிற் சிறந்தவர்களாகவும் இருந்த னர். அதனுல் நாட்டின் அலுவல்களே, செம்மையுற நாட் டுத் தவேவளுல் இயக்க முடிந்தது. இதனுல் எந்நிலத்தில் வாழ்வோரும் அச்சமின்றி எவ்விடத்தும் வாழ்வதற்கு உரிமை பெற்றிருந்தனர். இத்தகைய தமிழ் வேந்தர் வாழ்ந்த முத் தமிழ் நிலத்தில் ஒன்றுன சோழ மாநிலத்திலிருந்து, சேர மாநிலத்திற்குப் பரராசன் என்ற அந்தணன் வருகின்ருன். மலேநாட்டின் கொற்றத்தையும் - வளத்தையும் கண்டு மகிழ்கின்றுன். மன்னன் சேரனிடம் பொன்னும் பொருளும் பெறுகின்முன். பரராசன் வண்டமிழ் மறை யோர்க்கு, வானுறை கொடுத்த திண்டிறல் நெடுவேல் சேர ணேயே காண்பதற்கு நோக்கமாக வந்தாஞயினும், மக்களு டன் கலந்து மகிழ்கின்ருன். தன்னுடன் சேர்ந்து வேதம் ஓதிய வார்த்திகன் மைந்தன் தக்கிணன் சிறப்புப் பரராசன்

உள்ளத்தை மகிழ்விக்கின்றது. அதனுல் சிறுவனுக்கு முர்து வடப் பூணூல், கடகம் தோடு ஆகிய அணிகலன்களே அன் பளிப்பாகக் கொடுக்கின்முன். இவை போன்ற செயல்கண்டு உளம் வெதும்பும் இழிதகவுடையோர் இன்றிருப்பதுபோல், சிலம்பு நாட்டகத்தும் இருக்கவே செய்தனர். இச்சிறுமதி யாளர் நாட்டில் வாழ்வோரை - அரசியல் அலுவலாளரைத் யாளர் நாட்டில் வாழ்வோரை - அரசியல் அலுவலாளரைத் திய நெறியிற் செலுத்தி, அமைதியின்மையையும் - கேட்டை யும் நாட்டு வாழ்வில் இடம் பெறச் செய்து விடுகின்ற னர். இவர்கள் தம் வாழ்விற்காகத் - தும்மைச் சார்ந்தோர் வாழ்விற்காகப் பொது நலண் - அமுமைறுணைக் கண்டு எப் புறுவர். இத்தகையோர் தனிமனித வாழ்வைக் கண்டு எப்

வார்த்திகன் மைந்தன் பெற்ற பெருமை மற்றையோர்க் குக் காழ்ப்புணர்ச்சியைத் தூண்டி விடுகின்றது. அதஞல், அரச சேவையிலுள்ள காவல் இவேயோரால் வார்த்திகன் சிறைக்கோட்டத்தில் அடைக்கப்பட்டான். இதனேச் செவி யுற்ற வார்த்திகனின் அன்பு மணவி சார்த்திவக கொடுந் துயரடைகின்றுள். அழுது அரற்றுகின்றுள். பொங்கி எழு கின்றுள். கற்புடைய கார்த்திகையின் துன்பத்தையும்,அரச சேவகர்கள் செய்த அற்றமற்ற செயலேயும் தெய்வம் உணர்த் துகின்றது. மையறு சிறப்பின் ஐயை கோட்டத்தின் கதவம் அடைபட்டு விடுகின்றது.

'' வார்த்திகன் மனேவி, கார்த்திகை என்போள், அலந்தனள்; ஏங்கி அழுதனள்; நிலத்தில்; புலந்தனள்; புரண்டனள்; பொங்கினள்; அது கண்டு மையறு சிறப்பின் ஐயை கோயில் செய்வினேக் கதவம் திறவா தாக ''

(கட்டுரை காதை 104)

இருக்கின்றது. இச் செய்திமன்னனுக்கு எட்டுகின்றது. என்ஞட்டில் கொடுங்கோலும் உண்டு கொல்? என்று ஏங்குகின்றுன். இற்றை நாளில் தன்னுட்சி பெற்ற - மக்கள் அரசென இயம்பும் நாடுகளில், கொசுக்களேக் கொல்வது போல் மக்களேக் கொல்கின்றனர். வாழும் மக்களின் வாழ் வுரிமையைக் கொடிய கட்டளேகளால் பறிக்கின்றனர். இஃது நவ நாகரீக வளர்ச்சியில் மிக்கோம் என இயம்பும் நாடுக ளில்; குலப் பெருமை. இனப் பெருமை பேசும் மக்களால், -வரலாற்றுப் பெருமையைப் புணந்து மொழிந்து புதுமை காண விளேயும் மக்கள் தலேவர்களால் நடாத்தப்படும் அர சியற் புது நெறியாகும். ஆயின் தமிழ் வேந்தனுன சேரன், தன் தலேமையை ஏற்ற நாட்டில் நடந்த சிறு பிழைக்கும் அஞ்சித் துன்பப் படுகின்றுன்.

'' திறவாது அடைத்த திண்ணிலேக் கதவம் மற வேல் மன்னவன் கேட்டனன் மயங்கி, 'கொடுங்கோல் உண்டு கொல்? கொற்றவைக்குற்ற இடும்பையாவதும் அறிந்தீமின்' என ்'

(கட்டுரை காதை)

உசாவுதல் செய்கின் முன் காவல் இஃயைவரால் முன் னிஃப் படுத்தப்பட்ட வார்த்திக கே நோக்கி, 'அறியாத மக் களின் இச் செயலால் என் ஆட்சி நெறி பிழைத்தது. அத கோப் பொறுத்தல் கடன்' என வேண்டுகின் முன் நிலம டந்தை மகிழ்வுற நீதித்தேவன் பெருமையுற சேர நாட்டுக் கொற்றவன் வார்த்திகன் முன் வீழ்ந்து வணங்குகின் முன் கடம் பெறிந்த பூந்தண் பொருநை மாந்தரஞ் சேரல் தன் ஏவலாளர் விட்ட பிழையால் இறை முறை பிழைத்ததே யெனக் கவல்கின் முன்.

'' நீர்த்தன்று '' இது என நெடு மொழிகூறி, 'அறியா மாக்களின் முறைநிலே திரிந்தவென் இறை முறை பிழைத்தது; பொறுத்தல் நும் கடன்' என தடம் புனல் கழனித் தங்கால் - தன்னுடன் மடங்கா விளயுள் வயலூர் நல்கி, கார்த்திகை கணவன் வார்த்திகன் முன்னர். இரு நில மடந்தைக்குத் திருமார்பு நல்கி, அவள் தணியா வேட்கையும் சிறிது தணித்தனனே ''

(கட்டுரை காதை)

இத்தகைய அரிய செயலால் ஐயை கோயிற் கதவம் தானே திறக்கின்றது.

'' நிலே கெழு கூடல் நீள் நெடு ம**று**கின், மலே**பு**ரை மாடம் எங்கனும் கேட்பக், கலேயமர் செல்வி சுதவம் திறந்தது;''

இதனுல் மன்னவன் நிறைவு பெற்று விடவில்லே. சிறைக் கோட்டங்களேத் திறந்தும், வரிகளே நீக்கியும் மகிழ்வுறுகின் ருன். கோன்முறை செய்து செம்மையுறுகின்ருன். சேர நாட்டுக் கொற்றவன் மாந்தரஞ் சேரல் - ஆட்சியியலே இயக் குவோர் செய்த தவற்றிற்குக் கழுவாய் செய்ததைப்போல் பாண்டி மன்னன் செய்துவிட இயலாது. பாண்டி நாட் டில் நிகழ்ந்த செயல் இதனினும் வேறுபட்டது. ஆங்கு நிகழ்ந்த ஈடு செய்ய முடியாத நட்டம் பாண்டிய மன்ன னின் ஆணேயால் நிகழ்ந்தது. சேர நாட்டில் நிகழ்ந்த அற மற்ற செயலே உடன் நீக்க முடிந்தது. எனவே நாட்டில் அழிவு ஏற்படவில்லே. ஆஞல் பாண்டி நாட்டில் நடந்த தவறு ஆட்சியின் அடிப்படையையே பெயர்க்கும் ஆற்றலாக அமை ந்து விடுகின்றது. ஒரு பெண்ணின் கண்ணீர் கொற்றத் தைச் சிதைத்து நாட்டுத் தலேவனேயும் பலிகொண்டால், ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பெண்களின் ஆற்றெணுக் கண் ணீருக்கு எத்தனே கொற்றம் சிதைபட்டிருக்க வேண்டும்? இதற்கு ஏதுவாய் அமைந்த நாடு - அதன் அரசியல் எந்நிலே யடையும். அதனே வரலாறே கூறும்.

தமிழ் நாட்டுக் கொற்றவர்கள் பெருமையைச் சேர முனிவர் ஒரு சார்பு பற்ருமல் புகழ்கின்ருர்.

" முடிகெழு வேந்தர் மூவருள்ளும் படை விளங்கு தடக்கைப் பாண்டியர் குலத்தோர் அறனும், மறனும், ஆற்றலும் அவர்தம் பழவிறல் மூதூர்ப் பண்பு மேம்படுதலும், விழவு மலி சிறப்பும், விண்ணவர் வரவும், ஓடியா இன்பத்து அவருடை நாட்டுக் குடியும், கூழின் பெருக்கமும், அவர் - தம் வையைப் பேரியாறு வளஞ் சுரந்து ஊட்டலும், பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிதலும், ஆரபடி, சாத்துவதி, என்றிரு விருத்தியும், நேரத் தோன்றும் வரியும், குரவையும், என்றிவை அணத்தும் பிறபொருள் வைப்போடு ஒன்றித் தோன்றும் தனிக்கோள் நிலேமையும், வட ஆரியர் படை கடந்து, தென் தமிழ் நாடு ஒருங்கு காணப் புரை நீர் கற்பின் தேவி தன்னுடன் அரசு கட்டிலில் துஞ்சிய பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்' புகழ்;''

(கட்டுரை காகை)

அவனுத்த மன்னஞன சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு எட்டி விடுகின்றது. செங்குட்டுவன் நாட்டுத் தலேவனுக்கு ரிய கடமையை நன்குணர்ந்தவன். அரசியலறிவை மூதாதை யர்களான தமிழ் வேந்தரிடமிருந்து வழி வழி பெற்ற நற் குடிப்பிறந்தோன். அதஞல்

- '' வல்ளினே வளேத்த கோலே மன்னவன் செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோலாக்கியது '' என்று கூறிப் பெருமையடைகின்*ரு*ன்.
- '' தென்னர் கோமான் தித் இறங் கேட்ட மன்னர் கோமான் வருந்தினன் உரைப்போன்; 'எம்மோரன்ன வேந்தற்கு, உற்ற செம்மையின் இகந்த சொற், செவிப்புலம் படாமுன், உயிர்பதிப் பெயர்ந்தமை உறுக_, ஈங்கென, வல்விணே வளத்த கோலே மன்னவன்

செல்லுயிர் நிமிர்த்துச் செங்கோலாக்கியது; மழை வளம் கரப்பின், வான்பேர் அச்சம்; பிழையுயிர் எய்தின், பெரும்பேர் அச்சம், குடிபுச வுண்டும் கொடுங்கோல் அஞ்சி; மன்பதை காக்கும் நன் குடிப் பிறத்தல் துன்பம் அல்லது, தொழு தகவு இல் ''

(காட்சிக் காதை)

எனக் கூறும் சேரன்; தமிழர் ஆட்சியலின் செம்மை யையும் தெளிய வைக்கின்றுன்.

சேரன் செங்குட்டுவன் முத்தமிழ் நாட்டுக்கும் - அந் நில வேந்தர்க்கும் வந்த இழுக்கைத் தனக்குற்றதாக எண் ணுகின்றுன். அதனுல் வஞ்சினம் உரைக்கின்றுன். அதனேச் சிலம்பு;

''வடதிசை மருங்கின் மன்னர் தம் முடித்தலேக் கடவுள் எழுத ஓர் கற்கொண்டு அல்லது, வறிது மீளும், என் வாய்வாள், ஆகில்; செறிகழல் புணந்த செருவெங் கோலத்துப் பகை அரசு நடுக்காது, பயங்கெழு வைப்பிற் குடி நடுக்குறூஉம் கோலன் ஆக ''

(கால் கோட்காதை)

என்று பாட்டாய்ப் பரவுகின்றது. இப்பண்பு இவ்விருப தாம் நூற்ருண்டிற்ருனும் அரசியலில் இடம் பெறவில்லே. அதஞுல் மக்களாட்சி மலர்வதற்கு முன் அரும்பிலும் - மொட் டிலும் - போதிலும் வாடி விடுகின்றது. மலரின் மணத்தை நுகர்வதற்குப் பதில் ஏமாற்றத்தையே மனிதவினம் காண்கின் றது.

'சோழநாடு சோறுடைத்து' என்று செந்தமிழ்ப் புல क வர்கள் சோழநாட்டின் பெருமையைப் புகழ்ந்து பாடினர். சோழப் பேரரசர்கள் காடுவெட்டி நாடாக்கிக், காவிரிக்குக் கரை கட்டினர். இவர்கள் சிங்களம், புட்பகம், யாவகம், ஆகிய தீவு பலவுஞ் சென்று, தங்கள் புலிக்கொடியை நாட்டி வெற்றிப் பெருமிதங் கொண்டவர்கள்.

சோழ நிலத்தை உள்ளடக்கிய தமிழ்நாட்டு வாழ்வ மைப்பு, இறைவழிபாட்டுடன் ஒன்றியைந் தியல்வது. கோயி லொடு குடி நிறீஇய சிறப்பின்றேல் அந்நாட்டு வாழ்வில் குறைவு ஏற்படுமெனத் தமிழ் வேந்தர் எண்ணினர். அதனுல்,

'' காடு கொன்று நாடாக்கிக் குளந் தொட்டு வளம் பெருக்கிப் பிறங்கு நிஃல மாடத்து உறந்தை போக்கிக் கோயிலோடு குடி நிறீ இ ''

(பட்டினப் பாலே)

இன்புற்றனர். சோழமன்னன் ஆட்சிச் சிற<mark>ப்பால் அ</mark>ந் நிலத்தை வளஞ் செய்யும் காவிரி,

" கோணிலே திருந்து கோடை நீடினும் தானிலே திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை ''

(மணிமேகலே)

யாகப் போற்றப் படுகின்றுள். அன்றியும் காவிரியைப் பற்றியும் சோழ நாட்டைப்பற்றியும் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணஞர் என்ற சான்றேர்,

" வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன் திசைதிரிந்து தெற்கேகினும் தற்பாடிய தளியுணவிற் புட்டேம்பப் புயன் மாறி வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா மலேத்த லேய கடற்காவிரி புனல் பரந்து பொன்கொழிக்கும் விளேவரு வியன் கழனிக் கார்க் கரும்பின் கமழாலே '' என்று பட்டினப் பாலேயில் புகழ்ந்து பாடுகின்ரூர். தமிழினத்தார் பிறவுயிர்களேத் தன்னுயிர் போற் பேணும் கொள்கையுடையவர்.

'' தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறிது இன்னுயிர் நீக்கும் விணே ''

என்று அதீன வாழ்க்கை விதியாக்கினர். இவர் மரபு வந்தவர்களே சோழமன்னர். புருவிற்காகப் பருந்திற்குத் தன்னுடலே விருந்திட்ட பேரரசன் சிபியும், ஆவின் கன் றிற்காகக் கோவின் குழவியைத் தேரிலிட்டு அறம் பேணிய மனுச் சோழனும் சோழர் மரபிற் ரூன்றியவரே.

" எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப் புள்ளறு புன் கண் நீர்த்தோன்; அன்றியும், வாயிற் கடைமணி நடு நா நடுங்க ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சு சுட தான் தன் அரும் பெறற் புதல்வணே ஆழியின் மடித்தோன் ''

(வழக்குரை காதை)

என்று சோழ மன்னர் பெருமை பேசப்படுகின்றது. அதனுல் சோழ மானிலமும் பாடற் சிறப்புப் பெற்றுப் புகழ் கொள்கின்றது. ''வட வேங்கடம் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்'' ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாடு என்ற உணர்ச்சியைப் பெற்றிருந்ததுண்டு. ஆயின் அது பழங்கதையாய்ப் - பாட்டிக் கதையாகி விட்டது. இன்று தமிழர் உலகெலாம் பரந்து வாழும் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ள னர். அப்படி வாழ்ந்த போதிலும் அன்னவர் உள்ளத்தில் இனவுணர்ச்சி போதியளவு ஊற்றெடுக்கவில்ஃ. பெரும்பாலான தமிழ் மக்களின் அறிவும் - செயலும் பத்தொன்ப தாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியையே நோக்கிக் கொண்டி ருக்கின்றன. இந்த நிஃ பொதுவாக மக்களிடை இருந்த போதிலும், தமிழுணர்ந்தோர் தமிழ்க் கொற்றத்தின் விரிவைக் காண்கின்றனர். இதஃனயே இளங்கோவடிகளும் சிலம் பிற் கண்டார்.

க**ீலயி**யல் 7

வரலாற்றுக்கு எட்டிய காலந் தொடங்கித் தமிழ்நாடு கலேவாழ்வில் மிக்க உயர்வைப் பெற்றிருந்தது. ஆயின் கலேக்கு உறுப்பான இசை - நாடகம் - ஓவியம் - சிற் பம் என்பவற்றில் தமிழகம் எதண் முன் அறிந்து கொண் டது என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறுவது அரிதாகும். ஆயின் வரலாற்றுப் புலவர்கள் நாடகத்தையே மனித சமுதாயம் முன் அறிந்ததென்பர். சமுதாய வளர்ச்சியைக் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுது அக் கூற்றில் ஐயந் தோன்றுகின்றது.

மனிதன் தன் கருத்தை வெளியிடுவதற்குச் செய்கை யையே பயன் படுத்தினுனென்னும் போழ்து நாடகம் தோன் றுகின்றது. அவ்வண்ணம் செய்து காட்டும் மனிதன், தன் குழுவினர் செய்மைப் பட்டகாலே அவர்களே அழைப்புதற்குக் குழுக்குறியை ஒலியின் மூலம் கிளர்ந்தேயாக வேண்டும். அப்போழ்து ஓசை பிறக்கின்றது. மனிதன் தான் கண்டவற் றைப் பிறர் காணுதவிடத்து அவற்றின் வடிவு வண்ணங் களே வரைந்து காட்ட வேண்டும். பறவைகள் - மிருகங்க ளாயின் அவற்றின் ஓசையையும் ஒலித்துக் காட்ட வேண் டும். எனவே மனிதவாழ்வு ஓசையின் அடிப்படையிலேயே முகிழ்ந்ததென்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியுள்ளது. இசை -நாடகம் - ஓவியம் - சிற்பம் என்பன ஒரே கருவுயிர்ப்பா கும். இந்தக் கரு வளரும் நிஃயில், மொழியென்னும் உயிர் அதன்கண் ஒன்று கலந்து கலேயென்னும் குழவியாய் மழலேச் சொற்பேசி இட்டுந், தொட்டும், சிறுகையளாவியும், பாடி யும், ஆடியும், தலேயீன்ற மக்கட்கு மகிழ்வைக் கொடுத்தது.

அண்டங்கள் யாவும் ஓசையின் அடிப்படையில் இருந்தே தோன்றின என்ற தத்துவ உண்மையைத் தமிழர் பண்டே உணர்ந்து அம் மூலாதாரமான ஒலியை 'ஓம்' என்று வரைந்து மறை மொழியாக - வணக்கப் பொருளாக ஏற் றுக் கொண்டனர். இயற்கையின் ஓசையைச் செவி மடுக் கும் போழ்து அகத்தும், புறத்தும் ஓம் என்னும் ஓசை (நாதம்) தெளிவாகக் கேட்கின்றது. இந்த ஓசைக்கு வடிவு வண்ணம் என்பன இல்லாததால் உலக இயவில் எல்லா மாய் எங்குமாய் நிறைந்திருக்கும் தன்மையைப் பெற்றுள் ளது. இத்தகைய ஏதுக்களால் நாடகவியலே முந்தியது என்ற கொள்கை பொய்படக் காண்கின்றேம்.

கலேயென்ருல் எத்தகையது? இவ்விதம் உள்ளத்தில் விஞ எழுப்பி ஆராயின் தமிழே கலே என்ற விடை கிட்டக் காண் கின்ரும். கலேயில் நிறைவு காண்பதற்கு பொருளியல் -நிலவியல் - வானியல் - கணித இயல் என்பன நன்கு தெரிந் திருக்க வேண்டும். ஆராய்வு நிலேயும் - செயல் நிலேயும் ஒன்று கூடும் பொழுதுதான் சலே தன் முழுநிறை வடிவத் தைப் பெற்று மக்கட்குப் பயன் கொடுக்கின்றது. இத்தன் மையல்லாத மற்றையது கலேயென்ற பெயரில் மக்கட்கு ஊறு விளேக்கும் கூற்றமாக அமைந்து விடுகின்றது.

கஸே, உள்ளத்தின் இயல்புகளே ஆராயும் ஓர் உளத்தத் துவ நூலாகும். மனித மனத்தின் நிறைவேருத ஆசைகளே யும் - வாழ்வனுபவங்களேயும் வெளியிடுவதற்கும், அதன் மூலம் மன அமைதி பெறுவதற்கும் அது மக்களுக்கு அருந் தொண்டாற்றுகின்றது. வரலாற்றுப் புலவர்கட்குக் காலக் கண்ணுடியாகவும் உதவுகின்றது.

'கூ' - கல்வி' என்ற சொற்கள் 'கல்' என்ற வினேயடி யாகப் பிறந்ததாகும். கல் என்னும் போழ்து கடினம், திட் பம், மூல என்பவற்றைக் குறிக்கும் பொருளாக வருகின் றது. அன்றியும் அகழ்தல் - தோண்டேல், துடைத்தல் - நீக் குதல் என்பன போன்ற பொருள் விளக்கங்கட்கும் கருவாக அமைகின்றது. இவையாவும் அடங்கிய செம்பொருளான 'கல்' ஃத் தமிழர் தம் வாழ்விற்கு உயர்ந்த இலக்கியமா கக் கொண்டனர்.

கல் மனத்தூய்மை உறுவதற்கு உதவுவது. கல் மூலம் 'நான்' என்ற தன்முணப்பைக் 'கல்'ல வேண்டும். 'நான்' அரு மனிதன் இயற்கைக்குட்பட்டு இயங்கிக்கொண்டு அதனே ஆராய்ந்து வெற்றிகாண இயலாது. இயற்கையை - அதன் கலேச்சிறப்பை உணர வேண்டுமாயின் தன்னேத்தானே உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தமிழில் 'தன்னேயுணர்ந் தால் தலேவனேயுணரலாம்' என்னும் அருள் மொழியுண்டு. இவற்றை ஒருசேர உணர வைப்பதற்கே 'கல்' என்னும் விணேயடியாகக் கலேயென்று வழங்கினர். கலேயில் 'கல்' என் பதற்கு விளக்கங் கண்டோம். ஐ என்பதற்கு விளக்கங் காண்போம்.

ஐ என்னும் போழ்து அஃது அழகு — கணவன் — அரசன் — கடவுள் என்னும் பொருள்பட வருகின்றது. உள இருளேக் கல்வதன் நோக்கம் அழகு பெற்றுத் தலேமைய டைதற்கேயாம். உயிர் அழகு பட்ட ஞான்று அக நிலேயை உணர்ந்து கடந்த நிலேயை மனிதன் அடைகின்ருன். இவற்றை விளக்குவதற்கே தமிழ் முழுதுணர்ந்தோர் 'கல் -|-ஐ' என்பவற்றைப் புணர்த்திக் கலேயென வழங்கினர். இப் பொருள் நலமே இன்பத்தைக் கொடுக்கின்றதாயின் அதன் பயனேத் துய்த்தால் பெறும் இன்பம் எத்தகையதாக இருக்கும்? அதனே அளவிட்டுக் கூறிவிட முடியாதே!

இசை:-

இய<mark>ற்கையின் இயக்கத்தால் அதன் கண் தோன்</mark>றிய நீர்நிலே — காடு — சோலே ஆகிய இடங்களில் வாழ்ந்த நீர்வாழ்வன — ஊர்வன — பறப்பன — நடப்பன என்பவற் றின் ஓசைகளே மக்கள் கூர்ந்து நோக்கினர். ஊரியின் நாத மும் — வண்டின் இசையும் — தவளேயின் குரலும் — பற வையின் ஓசையும் — மிருகத்தின் பிளிற்றலும் — அருவியின் ஓதையும் அவர்களே மகிழ்வுறச் செய்தன. அவ்வொலிகள் கேட்காத ஞான்று தாமே அவ்வண்ணம் கிளர்ந்து மகிழ்ந் தனர். இஃதே இசையின் தோற்றமாகும். இதனே நல்லமு சியார் என்ற செந்தமிழ்ச் சான்றேர்

" ஒரு திறம், பாணர் யாழின் றீங்குரல் லெழ

ஒரு திறம், யாணர் வண்டின் இயிரிசை யெழ

ஒரு திறம், கண்ணுர் குழலின் கரைபு எழ

ஒரு திறம், பண்ணர் தும்பி பரந்திசையூத

ஒரு திறம், மண்ணூர் முழவி னிசையெழ

ஒரு இறம், அண்ணல் நெடுவரை அருவிநீர் ததும்ப

ஒரு திறம், ஆடனல் விறலியர் ஒல்குபு நுடங்க

ஒரு இறம், வாடை யுளர்வயிற் பூங்கொடி நுடங்க

ஒரு திறம், பாடினி முரலும் பாலேயங் குரலின்

நீடு களர் கிழமை நிறை முறை தோன்ற

ஒரு திறம். ஆடுசிர் மஞ்சை யரிகுரல் தோன்ற மாறுமா றுற்றன போன் மாறெதிர் கோடன் மாறட்டான் குன்ற முடைத்து ''

என்று பாடும் பரிபாடற் செய்யுளால் வலிவு' படுத்து வர்.

கோவைகளின் (சுரங்களின்) அமைப்பு இயற்கையை அடியொற்றி எழுந்ததாகும். அவை ஏழு வகைப்படும். இளி:- (ஷட்ஜம்) மயில் - தவளே என்பவற்றின் குரல் போன்றது. விளரி:- (இருஷபம்) பசுவின் குரல் போன்றது. தாரம்;- (காந்தாரம்) ஆட்டின் குரல் போன்றது. குரல்:- (மத்திமம்) வண்டு, கொக்கு என்பவற்றின் குரல் போன்றது.

துத்தம்;- (பஞ்சமம்) கிளி, குயில் என்பவற்றின் குரல் போன்றது.

கைக்கிள்:- (தைவதம்) குதிரையின் குரல் போன்றது. உழை:- (நிஷாதம்) யானேயின் குரல் போன்றது.

பண்கள் நூற்றுமூன்று (103) ஆகும். அவை ஏழ் பெரும் பாலேயினே நிலேக்களமாகக் கொண்டு பாலே, குறிஞ்சி, மரு தம், செவ்வழி (முல்லே) என்ற பண்கள் சார்ந்து பிறக் கின்றன. அவற்றின் முறைவைப்பை அருட்பெருந்திரு விபு லானந்த அடிகளார்: ''ஈரிரு பண்ணும் எழுமூன்று திற னும்'' என்ருராகலின், நாற்பெரும் பண்ணுக்கும் இருபத் தொரு திறங்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் பாலே யாழ்த் திறன் ஐந்து, குறிஞ்சி யாழ்த்திறன் எட்டு, மருத யாழ்த் திறன் ஐந்து, குறிஞ்சி யாழ்த்திறன் எட்டு, மருத யாழ்த் திறன் நான்கு. செவ்வளி யாழ்த்திறன் (முல்லே) நான்கு ஆக இருபத்தொன்று. இவை அகநிலே, புறநிலே, அருகியல், பெருகியல் என வகைக்கு நான்காகி, எண்பத்து நான் காவன என மொழிவர். அவற்றின் விரிவை யாழ்நூலில் பண்ணியலிற் கண்டு தெளிந்து கொள்ளலாம். இக்கட்டுரையின் தேவை நோக்கி வேண்டியளவு கொள்வோம்.

பாலே யாழ்த்திறம் ஐந்து;— அவை: அராகம், நேர்திறம், உறுப்பு, குறுங்கலி, ஆசான் என்பன.

குறிஞ்சு யாழ்த்திறம் எட்டு:— அவை; நைவளம், காந்தா ரம், பஞ்சுரம், படுமஃ, மருள், அயிர்ப்பு, அரற்று, செந் திறம் என்பன.

மருத யாழ்த்திறம் நான்கு;— அவை; நவிர், வடுகு, வஞ்சி, செய்திறம் என்பன.

செவ்வளி யாழ்த்திறம் நான்கு;— அவை; நேர்திறம், பெயர் திறம், யாமை, முல்லே என்பன.

இவ்விருபத்தொரு திறங்களும் அகநிஃ, புறநிஃ, அரு கியல், பெருகியல் என்பவற்றுடன் கூடும்பொழுது, நிகழும் வேறுபாட்டால் எண்பத்து நான்காகின்றன. பெரும் பண் களான பாஃயாழ், குறிஞ்சி யாழ், மருத யாழ், செவ் வழி யாழ் (முல்ஃ யாழ்), என்பன அகநிஃ, புறநிஃ, அருகியல், பெருகியல் என்பவற்றுடன் கூடும்பொழுது ஏற்படும் வேறுபாட்டால் பதினுறு ஆகின்றன. இவற்று டன் தாரப்பண்டிறம், பையுள் காஞ்சி, படுமஃ என்னும் மூன்றும் சேரப் பண்கள் நூற்றுமூன்ருகின்றன.

ஏழ்பெரும் பாஃ ஆவன;- மேற் செம்பாஃ, அரும்பாஃ செம்பாலே, கோட்டிப்பாலே, படுமலேப்பாலே, விளரிப்பாலே செவ்வழிப்பாலே என்பனவாகும். பாவேநிவே என்பது நிறத்திற்கு (இராகம்) வலமுறையிலும் (ஆரோகணம்) இட முறையிலும் (அவரோகணம்) இன்னகோவை(சுரம்) யென்று அறுதியிட்டு நிறுத்துவதாகும். இத‰ ஏற்றம் இறக்கமென வும் மொழிவர். அன்று தமிழிசைக்கு அழகூட்டிய நிறங் கள் (இராகங்கள்) பதிஞேராயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற் ருென்று என்று தெரிய வருகின்றது. அருளு ரையுடைய அடியார்க்கு நல்லார் ''இசையென்றது - நரப் படைவா அரைக்கப்பட்டபதிஞேராயிரத்துத்தொள்ளாயிரத் ஆதியிசைகளும்'' என துத் தொண்ணூற் ரென்ருகிய மொழிவர். இவ்வாதி இசைகள் அணத்திற்கும் ஏழிசைக ளும், இருபத்தொரு திறங்களுமே ஊற்றிடமாகும். அடி யார்க்கு நல்லார் உரை மேற்கோளில் ''உயிருயிர் மெய்யள வுரைத்த வைம் பாலினு, முடறமிழியவிசை யேழுடன் பகுத்து, மூவேழ் பெய்தந்......, தொண்டு மீண்ட னீராயிரங், கொண்டனரியற்றல் கொளே வல்லோர் கடனே'' கண்டு கொள்க என்னும் சூத்திரத்தாலுறழ்ந்து என மொழிவர்.

இயற்றமிழால் ஆக்கப்பட்ட <mark>கவி</mark>தைகளே நிற**ம்** சேர்த் துப் பாடும் பொழுது இசையாகின்றது. அஃது நெஞ்சு, நாக்கு, மூக்கு, அண்ணுக்கு, உதடு, பல்லு, தலே என்னும் பெருந்தானம் எட்டினும் — எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், கம்பிதம், குடிலம், ஒலி, உருட்டு, தாக்கு என்பவற்றைப் பண்ணப்படுவதால் பண்ணென்று பெயர் பெறுகின்றது.

"பாவோட ணேதலிசை யென்றுர் பண்ணென்றுர் மேவார் பெருந்தானம் எட்டானும் - பாவா யெடுத்தன் முதலா விரு நான்கும் பண்ணிப், படுத்தமையாற் பண்ணென்று பார்''

என்று சிலம்பு உரை மேற்கோள் கூறும். பாடற்ருெழில் பதி ெனன்று என்று நச்சிஞர்க்கினியர் உரைமேற் கோளில் இருந்து சான்று பகர்ந்து உள்ளாளம், விந்து, நாதம் என் னும் மூன்றையும் யாழ்நூல் ஆசிரியர் சேர்ப்பர். பாடல், செப்பல், அகவல், துள்ளல், தூங்கல் என்னும் நால்வகை ஓசைகளுள் ஒன்றினப் பெற்று இன்பம், தெளிவு, நிறைவு, ஒளி, வன்சொல், இறுதி, மந்தம், உச்சம் என்னும் எண் வகைப் பயீனயும் கொடுக்க வேண்டும்.

'' இன்பந் தெளிவே நிறையோ டொளியே வன்சொல் இறுதி மந்தம் முச்சமென, வந்த வெட்டும் பாடலின் பயனே ''

எனச் சிலப்பதிகார உரை மேற்கோள் வரையறை ,செய்கின்றது.

இசை ஒலியை (நாதம்) ஆகதம் என்றும் அநாகதம் என்றும் பிரிப்பர். ஆகதம் கேள்வி (சுருதி) கோவை (சுரம்) மூலமாகச் சித்திரப் புணர்ப்புடன் (கமகங்கள்) கற்பணே நயங் கலந்து இன்பமடையச் செய்யக் கூடியதென்றும், அநாகதம் மனந் தூய்மைப் பட்டு உயிர் திருப்பெற்ற பேரறி வாளராலேயே உணரக் கூடியதென்றும் இசைப்புலவர்கள் மொழிவர். இந்த இசைப் பயனேயே ஆளுடைய பிள்ளே யார், 'உண்ணின்றதொர் சுவை', எனப்பரவுதல் செய் கின்ருர். இசை பாணியும் (தாளம்) கோவையும் (சுருதி) இன்றி இயலாது. பாணியைத் ''தன்மை'' என்னும் பொருள்பட வளங்குவாருமுண்டு.

" கொட்டும் அ<mark>சையுந் தூக்கும் அளவும்''</mark> ஒட்டப் புணர்ப்பது பாணியாகும் ''

தூக்கு என்பது தாளத்திற்கு இடைநிகழும்காலம் என்பர் விபுலானந்தஅடிகள். அடியார்க்கு நல்லார் அதனேச் செந் தூக்கு, மதலேத்தூக்கு, துணிபுத் தூக்கு, கோயிற்றூக்கு, நிவப்புத்தூக்கு, கழாற்றூக்கு, நெடுந்தூக்கு என ஏழாக வகுத்து,

" ஒருசிர் செந்தூக் கிருசிர் மதீல முச்சிர் துணிபு நாற்சிர் கோயி, ஆஞ்சிர் நிவப்பா மறுசிர் கழா அலே யெழுசிர் நெடுந்தூக் கென்மஞர் புலவர் '' என மேற்கோள் காட்டுவர்.

ஆளத்தி:-

பண்டைய தமிழ் நாட்டில் முத்தமிழ் வளர்த்த புல வர்க்கு அரசியற் பாதுகாப்பும், நாட்டுத் தஃவர்களின் ஆதரவும் இருந்தது. அதில் முன் நிற்பது பாண்டி நாடும். கொற்றமுமே. அதஞல் அன்று இருந்த இசைப்புலவர்கள் இசையைத்தொடங்கும்பொழுதுதென்ஞ, தெனஞஎன்று ஆள த்திபண்ணினர், இன்று தென்ஞ தென்ஞ என்பதைத் தானம் என்றும் - அதீன ஆளத்தி பண்ணுவதை ஆலாபீன என் றும் வளங்குவர்.

ஆளத்தி பண்ணும் முறையை அரும்பத உரை ஆசிரி யர் "இசைப்புலவன் ஆளத்தி வைத்த பண்ணீர்மையை முதலும் முறைமையும் முடிவும் நிறைவும் குறையும் கிழ மையும் வலிவும் மெலிவும் சமனும் வரயைறையும் நீர்மையு மென்னும் பதிஞெரு பாகுபாட்டினு மறிந்து அவன் அவை தாள நிலேயில் எய்த வைத்த நிறம் தன் கவியினிடத்தே தோன்றவைக்க'' எனக் கூறுகின்றுர்.

பண்ணிற்கு நிறம் (இராகம்) சேர்த்து ஆளத்தி பண்ணுவதற்கு (ஆலாபனம்) மேற் சொன்ன பதிஞெரு இலக்கணங்களும் அமையப் பெற வேண்டுமென்பது பண்டைய தமிழிசை மரபாகும். இவ்விலக்கணம் எல்லா நிறங்கட்கும் (இராகம்) பொருந்தி நிற்கும். இசைக் கஃப் பெரும் புல வர்திரு.க. பொன்னேயாபிள்ளே அவர்கள் தமிழிசையாசிரியர்கள் கிரகத்தை முதல் என்றும் அம்சத்தை முறையென்றும், நியாசத்தை முடிவென்றும், மந்தரத்தை மெலிவு என்றும், தாரத்தை வலிவு என்றும், அல்பத்துவத்தைக் குறையென்றும், பகுத்துவத்தை நிறை என்றும் கூறுவதுடன் அபந்யாசம், சந்நியாசம், விந்நியாசம் என்பவைகள் வருமிடத் தில், சமம் - வரையறை - கிழமை - நீர்மையென நான்கைச் சேர்த்துப் பதிஞென்றுக வளங்குவர் என்று இசையியலிற்கூறுகின்றுர்.

ஆளத்தியைக் காட்டாளத்தி, நிறவாளத்தி, பண்ணு எத்தி என்று முப்பிரிவுகளாக உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் பிரிப்பர். காட்டாளத்தி இசையைத் தொடங்கி 'ம' என்ற எழுத்தைக் கீழ் நிலேயில் வைத்து ஓசை எழுப்பி ஆளத்தி பண்ணும் பொழுது நிகழும் செயலாகும். இது குறிலாய் அகரத்தோடு நிகழ்வது. அதனே அச்சு என்பர். இது மத்திம காலத்தில் வரும். இதனேக் கருநாடக இசையாளர் தானம் என வழங்குவர். நிறவாளத்தி நிறம் குலேயாமல் (இராகம் மாறுபடாமல்) அதனேத் தொடர்ந்து நிகழும் ஆளத்தியாகும். இது பாரணேயுடன் நிகழ்வதென உரைப் பர். பாரணேயென்பது குறில் - நெடில் ஆகியன இரண்டையுஞ் சேர்த்து ஆளத்தி பண்ணுவதாகும். பண்ணுளத்தி பண்ணிற்கு இயைபாகச் செய்யும் ஆளத்தியாகும். இதனே:

'' மகரத்தி ெறை்ருற் சுருதி விரவும் பகரும் குறில் நெடில்பா ரித்து - நிகரிலாத், தென்னு தெனு வென்று பாடுவரேலாளத்தி மன்னுவிச் சொல்லின் வகை''

என்ற அடியார்க்கு நல்லார் உரை மேற்கோள் வலிவு செய்கின்றது. அந் நல்லார் அ-இ-உ-எ-ஒ என்ற குற்றெ ழுத்துக்களும், மவ்வும், நவ்வும், தவ்வும் ஆகிய மூன்று மெய் யெழுத்துக்களுமே ஆளத்திக் குரியதென்றும், மவ்வினம் சுத் தத்திற் குரியதென்றும், நவ்வினம் சாளரத்திற்குரியதென் றும், தவ்வினம் தமிழ்க்குரியதென்றும் கூறி விரவவும் பெறும் என்றும், இங்ஙனம் மூலாதாரந் தொடங்கிய எழுத் தின் நாதம் ஆளத்தியாய்ப் பின் இசையென்றும், பண் ணென்றும் பெயராம்'' என்றும் கூறுகின்ருர். அதனே;

'' குன்றுக் குறில் ஐந்துங் கோடா நெடிலேந்து நின்றுர்ந்த மந்நகரந் தவவொடு - நன்றுக, நீளத்தா லேழு நிதானத்த னின்றியங்க, வாளத்தியா மென்றறி ''

என்ற உரை மேற்கோளால் நிலே நிறுத்துகின்றுர்.

' தமிழிசையில் தேவபாணி என்ற பாடலுக்கு முகநிலே, கொச்சம், முரி என மூன்று அங்கங்கள் இருந்தன. அவை இன்று வழக்கில் உள்ள பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் என்பவை போல் தமிழ்ப் பாடலுக்கு அமைவுறப் பெற் றன. அச்சு (தானம்) அரும்பு போன்றது. முகநிலே (பல் லவி) மொட்டுப்போன்றது. கொச்சம் (அனுபல்லவி) போது போன்றது. முரி (சரணம்) மலர் போன்றது. மலர் அரும்பு நிலேயில் இருந்து மொட்டாகிப் போதாகி மலராகி மணம் பரப்புவது போன்று, பாட்டுப் பயன் கொடுக்கின்றது.

தம்குழல்;-

தமிழக இசைக்கருவிகளில் துளேக் கருவியான புல்லாங்

குழலே முதற்ரேன்றிய தென்பர். இது கொன்றைக்குழல் - ஆம்பற்குழல் - முல்லேக்குழல் என மூவகைப்படும். கொன்றைக்குழல் என மூவகைப்படும். கொன்றைக்குழல் கொன்றைக்குழல் செய்ததாகவும், ஆம்பற்குழல் வெண்கலத்திற் செய்த அணேசு பொருந்திய தாகவும், முல்லேக்குழல் முல்லேக் கொடியால் முப்புரியாகத் தெற்றிய வளேயை வளேவாய்க் கொண்டதாகவும் இருக்கும். இவை ஆச்சியர் குரவையில்,

- '' கொன்றையம் தீங்குழல் ''
- '' ஆம்பலம் திங்குழல் ''
- '' முல்லேயம் தீங்குழல் ''

என்று பாராட்டப் படுகின்றன. அடியார்க்கு நல்லார் குழலுக்கு மூங்கில், சந்தனம், வெண்கலம், செங்காலி, கருங்காலி என ஐந்தையும் கூறி மூங்கிலிற் செய்வதே உத் தமம் என்றும் வெண்கலத்திற் செய்வது மத்திமமென்றும் மற்றவை அதமமென்றும் கூறுவர். குழல் செய்வதற்குரிய பொருட்களே

" ஓங்கிய மூங்கிலுயர் சந்து வெண்கல மே பாங்குறு செங்காலி கருங்காலி — பூங்குழலாய் கண்ண னுவந்த கழைக்கிவைக ளாமென்றுர், பண்ணமைந்த நூல் வல்லோர் பார்த்து!'' என்று சிலம்புரை மேற்கோள் கூறும்.

நரம்புக் கருவி:-

நரம்பு என்பது யாழின் தந்திகளேக் குறிப்பதாகும். ஆயின் தமிழிசை மரபில் குரல், துத்தம், கைக்கிள், உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் ஏழ் கோவைகளேயும் குறிப் பதற்கும் நரம்பு என்ற சொல் பயன் படுத்தப் பட்டுள் ளது. இந்த இசைநரம்புகளின்அடிப்படையிலேயே யாழிற்குத் தந்திகள் பூட்டப்பட்டன. யாழில் வில் யாழே முதற்ரேன்றி யது. அதற்கு ஏழு நரம்புகள் பூட்டப்பட்டன. அவை முறையே; முதல் - இண் - பகை - நட்பு- கின் - பகை - இண் என்ற பெயர்களேப் பெற்று நின்றன. செங்கோட்டியாழும் ஏழு நரம்புகளேயே உடையது. சகோடயாழ் பதிஞன்கு நரம்பு கீளயும், ஒரே வழி பதிஞறு நரம்புகளேயும், மகர யாழ் பத்தொன்பது நரம்புக ளேயும் அல்லது பதினேழு நரம்புகளேயும், சீறியாழ் ஒன்பது நரம்புகளேயும் பேரியாழ் இருபத்தொரு நரம்புகளேயும் கொண்டிருந்தன. பெருங்கலம் என்னும் யாழ் ஆயிரம் நரம்புகளேயுடையதாக இருந்தது. மகர வீணே இவை யாவற்றிலும் வேறுபட்டது என்றும் யவனத்திலிருந்து கொண்டுவரப் பட்டதென்றும் விபுலானந்த அடிகள் கூறுவர்.

யாழ்க் கருவிகளே நிலத்திணக்குரியதாகப் பெயரிட்டு குறிஞ்சியாழ் - மருதயாழ் - முல்லேயாழ் - பாலேயாழ் - நெய்தல் யாழ் என வழங்கினர். பண்டை இசை நூலார் நெய்தல் யாழைப் பெரும் பண் வரிசையினின்றும் நீக்கி மற்றைய நான்கையுமே ஏற்றுக் கொண்டனர். யாழ்க்கருவிகளே இனம் பிரித்தது போன்று அவை பயிலுங் காலங்களும் வரையறை செய்யப் பட்டன. வைகறை விடியற் காலங்களில் மருத யாழும், நண்பசுலில் பாலே யாழும், மாலேக்காலத்தில் முல்லே யாழும் எற்பாடு (பொழுது சாயும் நேரம்) காலத்திற்கு நெய்தல் யாழும் யாமத்திற்குக் குறிஞ்சி யாழும் உரியதாகும். அதன் அட்டவணேயைக் கீழ்க்கண்ட முறைப் படி வகுப்பர்.

உரிப்பொருள்	யாழ் ——	பண்	சிறுபொழுது ————
ஊடல்	மரு தம்	மருதம்	வைகறை, விடியல்
பிரிதல்	பாலே	பாலே	நண்பகல்
இருத்தல்	முல்லே	சாதாரி	மாலே
இரங்கல்	நெய் தல்	செவ்வழி	ஏற்பாடு
புணர்தல்	குறிஞ்சி	குறிஞ்சி	யாமம்

யாழின் சிறப்பைப் பற்றி அருட்பெருந்திரு விபுலானந்த அடிகளார் ''சரித்திர கால எல்ஃக்கெட்டாத காலத்திலே ்வில்யாழ்' எனப் பெயரிய குழவியாயுதித்து, மழஃச் சொற் பேசி, இடையர் இடைச்சியரை மகிழ்வித்துச் 'சீறி யாழ்' என்னும் பேதைப் பருவச் சிறுமியாகிப், பாண்டு டும் பாடினியொடும் நாடெங்கும் திரிந்து ஏழைகளும் இத யங் களிப்பெய்த இன்சொற் கூறிப் 'பேரியாழ்' என்னும் பெயரொடு பெதும்பைப் பருவமெய்தி பெரும் பாணரொடு சென்று, குறுநில மன்னரும், முடி மன்னரும், தமிழ்ப் புல வரும், கொடை வள்ளல்களும் கேட்டு வியப்பெய்தும் வண் ணம் நயம்பட உரை பகர்ந்து அதன் பின் மங்கைப் பரு வமெய்தி அப் பருவத்திற்கேற்பப் புதிய ஆடையும் அணி கலனும் பூண்டு நாடக அரங்கத்திலே திறமை காட்டி, மடந்தைப் பருவம் வந்து எய்தலும், திருநீலகண்டப் பெரும் பாணரோடும், மதங்கசூளாமணியாரோடும், அம்மையப் பர் உறைகின்ற திருக்கோவில்கள் பலவற்றை வலம் வந்து தெய்வ இசையினுலே அன்பருள்ளத்தினேயுருக்கி, முத்தமிழ் விரகராற் பாராட்டப்பட்டு, அரிவைப் பருவம் வந்தெய்து தலும், அரசிளங் குமரிகளுக்கு இன்னுயிர்ப் பாங்கியாகி, அவர்க்கேற்ற தஃவரை அவர்பாற் சேர்த்துச் சிரும் சிறப்பு மெய்தி நின்ற 'யாழ்' என்னும் மென்மொழி நங்கை இருந்த விடந் தெரியாமல் மறைந்து போயிஞள்'' என்று மனமுரு கிக் கூறுகின்றுர். அதனேப் படிக்கும் போழ்து

'' தென் தமிழ் நாட்டுத் திருவுடை மன்னவர் இன்புறப் போற்றிய பண்ணமை யாழே! பாணர் கையகத்துங் கூத்தர் கையகத்தும் தேஞர் மலராய் விளங்கிய ஞான்று இழு மென்ஞேசை மிழிற்றினே யன்ளே! தென் புலங்காவல் திறமது பிழைத்ததும் எங்குற்றின கொல்! எங்குற்றின கொல்! பாடல் அரசியர் பாங்குற இசைக்கத் தோடலர் கூந்தலார் காதலிற் சிறக்க பண்வாய் பிழிற்றும் வண்டிசையோடு நரம்பின் நயம்பட இசைத்த நல்யாழே! எங்குற்றனே கொல்! எங்குற்றனே கொல்! இசைநலம் பரந்த தொல்குடி மறவர் இறைநலம் பரந்த செந்தமிழ்ப் புலவோர் மறைநலம் தெரிந்த பைந்தமிழ ந்தணர் முறைநலந் தெரிந்து இசையினே மாந்த; பல்லொலியினயும் நரம்பில் அமைத்தோய்! இல்வாழ் நங்கையும் ஆருயிர் நம்பியும் அன்புற்று வாழ இசை பிழிற்றுவையே! இன்புற்று வாழ இசை பிழிற்றுவையே! இன்புற்று வாழ இசை பிழிற்றுவையே: செந்தமிழ் நாட்டு நற்றமிழ் யாழே!

என்று யாழை நோக்கி எமது உள்ளம் விரைகின்றது.

தோற் கருவி:-

பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல் லிகை, கரடிகை, திமில், குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி,அந்தரிமுழவு, சந்திரவனேயம், மொந்தை,முரசு,கண்விடுதரம்பு,நிசாளம், தடுமை,சிறுபறை, அடக்கம், தகுனிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழி கைப்பறை, துடி, பெரும்பறை என்ற முப்பதும் தோற் கருவிகளாகும். இம் முப்பது தோற் கருவிகளேயும் அக முழவு, அகப்புற முழவு, புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண் ணமைமுழவு நாண்முழவு, காலேமுழவு என ஏழு வகையா கச் சிலம்புக்குறை கண்ட அடியார்க்கு நல்லார் பிரிப்பர். "பரத சங்கிரகம்" ஆசிரியர் அகப்புறமுழவு என்ற ஒன் றையும் நீக்கி மற்றைய ஆறையும் கொள்வர்.

அகமுழவு ஏழு;- அவை, மத்தளம், சல்லிகை, இடக்கை,

[🗡] நூல் ஆசிரியன்

கரடிகை, பேரிகை, படகம், குடமுழா என்பன.

அகப்புறமுழவு நான்கு;-அவை, தண்ணுமை, தக்கை, தகு ணிச்சம், உடுக்கை என்பன.

புறமுழவுஒன்பது:-அவை,அந்தரிமுழவு,கணப்பறை, தமரு, கம், கண்விடுதூம்பு, விரலேறு, சந்திரவளேயம், மொந்தை, உபாங்கம், தடாரி என்பன.

புறப்புற முழவு நான்கு:- அவை, பெரும்பறை, சிறு பறை, அடக்கம், பாகம் என்பன.

பண்ணமை முழவு (வீரமுழவு) நான்கு:- அவை, முரசு, நிசாளம், துடுமை, திமிலே என்பன.

நாண்முழ**வு (நாழிகைப்பறை**) ஒன்று:- *அது* நாட்பறை யாகும்.

காலமுழவு ஒன்று:- அது துடியாகும்.

இத்தகைய பகுப்பு முறையால் தமிழர் வாழ்வில் இசை எத்தகைய சிறப்பைப் பெற்றதென்பதைக் காணக் கூடிய தாக இருக்கின்றது.

கூத்து:-

கடவுளேக் கூத்தப்பிரானென்றும், மன்றுளாடி என்றும், நடராசனென்றும்போற்றி,அண்டங்களின்இ யக்கமே நடராச தத்துவமென்றுமெய்ஞ்ஞானிகள்பகர்வர்.அண்டங்களின்ஆட் டமும் — அசைவும் ஓர் நுண்ணிய அணுவிலும் உண்டு என் பது விஞ்ஞானிகட்கும்—மெய்ஞ்ஞானிகட்கும் ஒப்ப முடிந்த தொன்றுகும். அது நாத விந்துவாகவும் வேத மந்திரமாக வும் இருந்து கூத்தியற்றும் நன்மையை அருணகிரிநாதர்,

'' சந்து புண்ய வெதும்பி மலரக்ண தங்க வெருவியிலங்கு களேயொடு சங்கு க*ழ*ல நிறைந்த அயலவர் தஞ்சொல் நலிய மெலிந்து களியொடு பத்து கழல்கள் மறந்து தளிர்புரை
பண்டை நிறமும் இழந்து நிறையொடு
பண்பு தவிர அனங்கனவஞெடு
நண்பு பெருக விளந்த வினயன
நந்தி முழவு தழங்க மலே பெறு
நங்கை மகிழ அணிந்த அரவுகள்
நஞ்சு பிழிய முரன்று முயலகன்
நைந்து நரவ அலேந்த பகிரதி
அந்தி மதியொடணிந்து தில்ல நகர்
அம்பொனணியும் அரங்கில் நடநவில்
அங்கணரசை அடைந்து தொழுதிலன்
அன்று முதலெதிர் இன்று வரையுமே;

என்றும்

தித்தித் தெய வொத்தப் பரிபுர நிர்த்தம்பதம் வைத்துப் பயிரவி திக்கொக்க நடிக்கக் கழுகொடு - கழுதாடத் திக்கப் பரியட்டப் பயிரவர் தொக்குத் தொகு தொக்குத் தொகுதொகு சித்திரப்பவு ரிக்குத் ரிகடக - எனவோதக்

கொத்துப்பறை கொட்டக் களமிசை குக்குக்குகு குக்குக் குகுகுகு குத்திப்புகை புக்குப் பிடியென - முதுகூகை

கொட்புற் றெழு நட்பற் றவுணரை வெட்டிப் பலி யிட்டுக் குலகிரி

குத்துப்பட வொத்துப் பொரவல - பெருமாளே! என்று பாடி மகிழ் வெய்துகின்மூர். மணிமொழி தந்த திருவாத வூரடிகள் ''செம்பொன் மணியம்பலத்து நிருத்த ஞர்'' என்று ஆடல் அழகை வியந்தேற்றுகின்முர்.

நடப்பதும் இருப்பதும் ஓடுவதும், உயிரினங்களில் மனித

இனத்திற்கும் சில பறவையினத்திற்கும் இயன்றதொன்று கும். ஆயின் மனித இனம் அதன் தன்மையுணர்ந்து மிரு கத்தைப் போலவும் - பறவையைப் போலவும் - நடிக்க முய லும் போதும், தம் உள்ளக் கற்பணேயை வெளியிடும்போ தும் அதிற் பொருள்விரிவு ஏற்படுகின்றது. அது உள்ளத் திற்கு உவகை சேர்க்கின்றது. கூத்தாக மலர்ந்து கலேயில் ஒரு அங்கமாக மிளிர்கின்றது.

கூத்து; நாடகம் - நாட்டியம் என்ற உட் பிரிவைக் கொண்டியல்வது. அவையும் தமக்குள்ளே பல பிரிவுகளா கப் பிரிகின்றன. கூத்து இலக்கணம் கூறும் முன்னே நூல் கள் அழிந்து விட்டன. அவை பரதம், அகத்தியம், கூத்து, முறுவல், சயந்தம், குணநூல், இந்திரகாளியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் என்பனவாகும். இவற்றில் காலத்தால் முந்தியது பரதமும் அகத்தியமுமே.

கூத்து நகை, அமுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்னும் எண்வகை மெய்ப் பாடுகளேயும் நிஃக்களஞகக் கொண்டது. இவை மனஉணர்வு, உடல் அசைவு, கட்டுரை வன்மை, புனேதற் கிறப்பு என்ப வற்ருற் ரெழிற்படுகின்றன.

கூத்தியற்றுவோர்க்கு ஆசிரியராக இருப்போர் புலமை மிக்கவர்களாக - நாட்டிய நன்நூல்தெரிந்த<mark>வர்களாக இரு</mark>க்க வேண்டும். அத*ண*ச் சிலம்பு;

'' இருவகைக் கூத்தின் இலக்கணம் அறிந்து, பலவகைக் கூத்தும் விலக்கினிற் புணர்ந்து, பதிஞேராடலும், பாட்டும், கொட்டும், விதிமாண் கொள்கையின் விளங்க அறிந்து '' என்றும்

'' இமிழ் கடல் வரைப்பின் தமிழகம் அறியத் தமிழ் முழுது அறிந்த தன்மையன் ஆகி வே த்து இயல், பொது இயல், என்று இருதிறத்தின் நாட்டிய நல்நூல் நன்கு கடைப்பிடித்து, இசையோன் வக்கிரித் திட்டத்தை உணர்ந்து, ஆங்கு, அசையா மரபின் அதுபட வைத்து, மாற்ருர் செய்த வசைமொழி அறிந்து, நாத் தொலேவு இல்லா நன்னூற் புலவனும்''

என்றும் இலக்கணம் வகுக்கின்றது. இவர்கட்கு உதவி யாக தண்ணுமை முதல்வனும், வழுவின்றி இசைக்கும் குழ லோனும், யாழ்ப்புலமை மிக்கோனும், கூத்தியலே நடாத்து

வதற்கு இன்றியமையாதவராவர்.

கத்தை அகக்கூத்து, புறக்கூத்து என்று இருவகையா கக் கொள்வர். அதனே வேத்தியல் - பொதுவியல் என்றும் குறிப்பிடுவதுண்டு. ஆடுவோர் தாம் விரும்புவோர் முன்னி ஃயில் ஆடுவதை அகக் கூத்தென்றும், பலர் முன்னிஃயில் ஆடுவதைப் புறக் கூத்தென்றும் கொள்வர்.

கூத்து; வசைக்கூத்து, புகழ்க்கூத்து, வரிக்கூத்து, வரிச் சாந்திக் கூத்து, சாந்திக்கூத்து, விநோதக்கூத்து, ஆரியம், தமிழ், இயல்புக்கூத்து, தேசிக்கூத்து எனப் பத்து வகையு டையது. இப்பத்தும் தமக்குள்ளே பல பிரிவுகளேக் கொண் டியல்வதாகும்.

ஆடல்; மாயவளும் அல்லி, விடையோளுடும் கொடி, அறுமுகளுடும் குடை, குன்றெடுத்தோளுடும் குடம், முக் கண்ணன் ஆடும் பாண்டரங்கம், நெடியோன் ஆடும் மல் லாடல், வேல் முருகன் ஆடும் துடியாடல், அயிராணியாடும் கடையம், காமளுடும் பேடு, துர்க்கையாடும் மரக் கால், திருமகள் ஆடும் பாவைக் கூத்து எனப் பதினெரு வகையினே உடையதாகும்.

மாதவியை இகழ்ந்து கூறும் கோவலன் நாட்டியத்தில், கண்கூடுவரி, காண்வரி, உள்வரி, புன்புறவரி, கிளர்வரி, தேர்ச்சிவரி, காட்சிவரி, எடுத்துக்கோள்வரி என எட்டு அங் கங்களேக் கூறுகின்முன். இவை தமிழ் நாட்டின் ஆடற் சிறப்பாகும்.

ஓவியம் - சிற்பம்:-

1

ஓவியம், சிற்பம் என்பவற்றை ஆதிகால மனிதன் அழ குணர்ச்சிக்காகப் பயன் படுத்தவில்லே. அவன் தன் கருத்து விளக்கத்திற்கே பயன் படுத்திஞன். ஓவியம் மண்ணிலும், மரத்திலும், கல்லிலும் வரையப்பட்டுப் பின் உருவமாக் கப்பட்ட நிலேயே சிற்பமாகும். ஓவியமும் சிற்பமும் ஒரே கருவில் உயிர்த்த இரட்டைக் குழந்தைகளாகும். இவை சிந்திக்கத் தெரிந்த மனித இனத்திஞல் அழகுணர்ச்சியைத் தூண்டுவதற்கும் - இன்பம் பெறுவதற்கும் பயன் படுத்தப் படுகின்கிறன.

மாதவியின் நடன அரங்கம் ஓவியக் கலேக்கும் சிற்பக் கலேக்கும் ஒப்ப அமைக்கப்படுகின் றது. அவ்வரங்கத்திற் போக்குவரவுக்கு ஏற்றதாக இருவாயில்கள் அமைக்கப் பட் டுள்ளன. அரங்கின் மேல் நிலேயில் தொழுதற்குரிய நால் வகைப் பூதங்கள் வரையப் பட்டுள்ளன. அரங்கம் விளக்க முறுவதற்கு நிழல் படியாதவாறு ஒளியூட்டப்பட்டுள்ளது. ஓவியம் எழுதிய ஒருமுக எழினியும், பொருமுக எழினியும் எழினியும் (எழினி - திரைச்சீல்) அரங்கின் முகப்பில் தொங்க விடப் பட்டுள்ளன. ஒரு அரங்கத்திற்கு மூன்று திரைச் சீலேகள் தொங்க விடுவது இன்றும் பொது மரபாக இருந்து வருகின்றது. அதில் மூன்ருவதாக இருக் குந் திரைச் சீஃயை ஓவிய வேஃப்பாட்டுடன் கூடியதாக உள்ளங் கவரும் வண்ணம் அமைப்பர். நாடக அரங்கின் மேல் விதானம் பல சித்திரங்கள் அமைக்கப் பட்டதாக இருக்கும்.

'' ஏற்ற வாயில் இரண்டுடன் பொலிய தோற்றிய அரங்கில் - தொழுதனர் ஏத்த, பூதரை எழுதி, மேல் நிரை வைத்து; தூண் நிழல் புறப்பட மாண்விளக்கு எடுத்து; ஆங்கு, ஒரு முக எழினியும், பொருமுக எழினியும், கரந்து வரல் எழினியும் புரிந்துடன் வகுத்து - ஆங்கு: ஓவிய விதானத்து, உரையெழு நித்திலத்து மாலத் தாமம் வளவுடன் நாற்றி; விருந்து படக்கிடந்த அருந்தொழில் அரங்கத்து —'' என்று சிலம்பும்

'' சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலே மனேதொறும் மையறு படிவத்து வானவர் முதலா வெவ்வகை யுரிகளு முவமங்காட்டி வெண்சுதை விளக்கத்து வித்தகர் இயற்றிம கண்கவர் ஓவியம் கண்டு நிற்குநரும்''

என்று மணிமேக**ீலயும் அன்றைய த**மிழ்நாட்டின் க**ீல** வாழ்வை - ஓவியச் சிறப்பை விளக்குகின்றன.

நாடக அரங்கம் அமைப்பதற்கு அளவு கோலாகத் தூய்மை பெற்ற இடத்தில் வளர்ந்த மூங்கிஃ, உத்தமன் கைப் பெருவிரல் இருபத்துநான்கு கொண்ட அளவுடையதாக நறுக்கிப் பயன் படுத்துவர். உத்தமன் கைப் பெருவிரல் அளவு ஒன்றரை அங்குலத்திற்குச் சமமாகும். இருபத்து நான்கு பெருவிரலளவு மூன்றடியாகும்.

'' எண்ணிய நூலோர் இயல்பினின் வழாஅது, மண்ணகம் ஒருவழி வகுத்தனர் கொண்டு புண்ணிய நெடுவரைப் போகிய நெடுங்களேக் கண்ணிடை ஒருசாண் வளர்ந்தது கொண்டு, நூல் நெறி மரபின் அரங்கம் அளக்கும் கோல் அளவு இருபத்து நால் விரல் ஆக, எழுகோல் அகலத்து, எண்கோல் நீளத்து, என்று அரங்கேற்று காதையில் நாடக அரங்கு பற்றிக் கூறப் படுகின்றது.

நாடக அரங்கு; நிலத்திலிருந்து ஒரு கோல் (3 அடி) உயரத்தில், எட்டுக் கோல் நீளத்தில், ஏழு கோல் அகலத் தில் அமைக்கப்படும். நாடக அரங்கிற்கும் உத்தரப் பல கைக்கும் நாலுகோல் இடைவெளி இருக்கும். இதுவே நூல் விதியாகும்.

அரங்கு வகுப்பதால் தெய்வ வழிபாட்டிடங்களும், துறவோர் இருக்கைகளும், அந்தணர் வாழ்விடங்களும், கிணறு - குளம் - பூஞ்சோலே என்பனவும் அழிவுறக்கூடாது. தாழ் நிலம், புல் பூண்டு கொத்தியெடுக்கப்பட்ட நிலம், என்பு, உமி, பரற் கற்கள் என்பன சேர்ந்த நிலம், களித் தரை, உவர்த்தரை, பொல்லாச் சாம்பற்றரை (சுடுகாடு) பொடித்தரை என்பவற்றை விலக்கிக் காற்ரேட்டமும், நல் மணமும் பொருந்திய ஊரின் நடுவிடத்தில் தேரோடும் வீதிகட்கு எதிர் முகமாக அரங்கு அமைவுற வேண்டும்.

'' தந்திரத் தரங்கங் கியறுங் காலே யறனழித் தியற்ரு வழகுடைத்தாகி, நிறை குழிப்பூழி குழி நிறை வாற்றி, நாற்றமுஞ் சுவையு மதுரமுமாய்க்கனந், தோற்றிய திண்மைச் சுவடதுடைத்தா, யென்புமி கூர்ங்கல் களியுவர்ரீள, துன்ப நீறு துகளிவையின்றி, யூரகத்தாகி யுளே மாண் பூண்ட தேரகத் தோடும் தெருவுமுக நோக்கிக், கேரடல் வேண்டு மாடரங்கதுவே;''

என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரை மேற்கோள் கூறும்.

தமிழ் நாட்டில், மாடமுங் - குடிசையும், கோட்டமும்-பள்ளியும் சிற்ப நூல் விதிப்படியே நிறுவப்பட்டன.

'' ஒருதிறஞ் சாரா வரைநா ளமையத்து நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறிட்டுத் தேஎங் கொண்டு தெய்வ நோக்கிப் பெரும் பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மீன வகுத்து ''

என்று நெடுநல் வாடையும்

''விண்ணுற வோங்கிய பல்படைப் புரிசைத் தொல்வலி நிலேஇய வணங்குடை நெடுநிலே நெய்படக் கரிந்த இண்போர்க் கதவின் பழையாடு மலேயினிவந்த மாடமொடு ''

என்று மதுரைக் காஞ்சியிலும்

'' வித்தக ரியற்றிய விளங்கிய கோலத்து முற்றிழை நன்கல முழுவதும் பூட்டிப் பூப்பல செய்து காப்புக்கடை நிறுத்தி வேள்வியும் விழாவு நாடொறும் வகுத்துக் கடவுள் மங்கலஞ் செய்கன வேவினன் ''

" கைவினே முந்றிய தெய்வப் படிமத்து வித்தகரியற்றிய விளங்கிய கோலத்து ''

என்று சிலம்பிலும் சிற்பத்திறணேப் பற்றிக் கூறப்படு கின்றது. இயற்கையன்னேயின் வண்ணத்தைக் கூர்த்தறிந்து செயற்படுதலே கலேவாழ்வாகும்.

'' கோதகன்ற தொழிலுடைத் தாகிக் குலவு சித்திரம் கோபுரம் கோயில் ஈதணேத்தின் எழிலிடை யுற்றுள் இன்பமே வடிவாகிடப் பெற்றுள்''

(பாரதியார்)

க் கேயரசன் 8

கஃவாழ்வில் உயர் நிஃயடைந்து வரலாற்றுப் புகழ் கொண்டவர்களில் முத்தமிழ் முனி அகத்தியரும், செந்த மிழ் வேந்தன் இராவணனும் தஃயாயவர். இவர்கட்கு முன் வாழ்ந்த கஃஞர்களின் வரலாறு எட்டவில்ஃ. பின் வாழ் ந்த காவியப் புகழ் கொண்ட கஃஞர்களிற் கோவலன் சிறந்தவளுக் எண்ணப்படும் பெற்றி வாய்ந்தவன். முன்ன வர் இருவரும் கஃவோழ்வால் ஆக்கம் பெற்றனர். பின்ன வளை கோவலன் கஃவாழ்வால் அழிவுற்ருன்.

கஃயேரசன் பண்பின் செல்வி கண்ணகியை மணந்த காஃ, குழலும் - யாழும் - அமிழ்தும் - குழைத்த நின் மழ ஃக் கிளவிக்கு எதுவும் ஒப்பன்று என நலும் பாராட்டிக் கண்ணகியிடம் பெறற்கரும் இருநிதியம் ஈண்டிக் கிடப்ப தாக எண்ணி மகிழ்ந்து

" மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே! காசு அறு விரையே! கரும்பே: தேனே! அரும் பெறற் பாவாய்! ஆர் உயிர் மருந்தே! பெருங்குடி வணிகன் பெரு மட மகளே! மலேயிடைப் பிறவா மணியே என்கோ? அலேயிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ? யாழிடைப் பிறவா இசையே என்கோ? தாழ் இருங் கூந்தல் தையால்!''

(மனேயறம் படுத்த காதை)

என்று உலவாக் கட்டுரை பல பாராட்டி வாழ்ந்த இக் கஸேச் செம்மல் கஸே வாழ்வில் தன் நிலேயை இழந்து விடுகின்றுன். அந்நிலேயே மாதவி கேண்மையாகம்லர்கின்றது.

கோவலன் முயல்வாருள் எல்லாந் தஃலயாயவன். அற

நெறி உணர்ந்தவன், ஆயின் அவன் வாழ்வு விளக்கமுற வில்லே. மாதவியின் ஆடல் - பாடல் - அழகு என்னும் முத் திறத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட காலேயே அவன் மாண்பு மங்கத் தொடங்கி விடுகின்றது. கோவலன் தன்நில்யை மீண்டும் உள்ளிய காலே, கடலாட்டுக்குச் சென்ற மாதவியுடன் இருக் கக் காண்கின்றேம். மாதவியிடம் யாழ் வாங்கிப் பாடிய ஞான்று அவன் உள்ளக் கிடக்கை அவீனயுமறியாது வெளி யேறி விடுகின்றது.

கோவலன் பாடிய கானல் வரிக்குக் கண்ண இயுடன் வாழ்ந்து பெற்ற இன்ப அனுபவங்கள் ஊற்றுக்களாக அமைகின்றன. கண்ணகி - கோவலன் - மாதவி ஆகிய மூவ ரினதும் வாழ்வியலேக் கானல்வரி போன்று தெளிய வைக் குங் காட்சி சிலம்பிற் பரக்கக் காணப்பட்ட போதிலும் கானல்வரியே முழு நிறை உயர்வைப் பெறுகின்றது.

கண்ணகி காவேரி நடு போன்றவள். சோழ நாட்டிற் கும் மன்னன் செங்கோன்மைக்கும் காவேரி உயிரூட்டமாக அமைந்தது போன்று கண்ணகி கோவலன் வாழ்வில் இடம் பெறுகின்ருள். மாதவியோ கங்கையின் வீறு பெற்றவள். கஃவோழ்வால் பொதுமகளாகவும், உரிமை வாழ்வாற் குல மகளாகவும் தன் வாழ்வை நடாத்தியவள். சோழன் புய வலியால் கங்கையைத் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தக்கோ வண் தன் கஃலத் திறத்தால் மாதவியை ஆட் கொள்கின்ருன்.

" திங்கள் மாலே வெண்குடையான் சென்னி, செங்கோல் - அது ஓச்சி, கங்கை தன்ளேப் புணர்ந்தாலும் புலவாய்; வாழி, காவேரி! தங்கை - தன்னேப் புணர்ந்தாலும், புலவாதொழிதல், கயற் கண்ணுய்! மங்கை மாதர் பெருங்கற்பு என்று அறிந்தேன்; வாழி காவேரி! மன்னும் மாலே வெண்குடையான் வளேயாச் செங்கோல் - அது ஓச்சி கன்னி - தன்னேப் புணர்ந்தாலும், புலவாய்; வாழி, காவேரி! கன்னி - தன்னேப் புணர்ந்தாலும், புலவாதொழிதல் கயற் கண்ணும்! மன்னும் மாதர் பெருங்கற்பு என்று அறிந்தேன்; வாழி, காவேரி!

கோவலன் பாடும் கானல் வரியில் பல குறிப்புகளேத் தொக்க வைக்கின்றுன். காவேரியையும் ஆட்சிச் சிறப்பை யும் போற்றும் பொழுது, கண்ணகியையும் அவள் அகவு ணர்ச்சி போற்றுகின்றது .கோவலன் தன் தவற்றை உண ரும் நிலேயில், அதனே மறந்து விடும்படி செய்தி விடுகின் ருன். இச்செய்தியைக் கடற் கானலிடத்து மாதவியின் அண்மையில் இருந்து விடுத்த போதிலும் கண்ணகியின் அகத்தில் அஃது பதியவே செய்கின்றது. அப்பதிவு கன வாக முகிழ்ந்து பிற்கால வாழ்வின் நிலேயை முன்னறிவித் தல் செய்கின்றது.

கோவலன் கண்ணகியை மணந்தகாகே, தான் சான் ரூர் முன்னிஃயிற் கொடுத்த வாக்கை எண்ணுகின்ருன். மனச்சான்று அவனே இடித்துக் கூறுகின்றது. தன் அரிய சூழ் பொய்த்து விட்டதே என்று மனம் கவல்கின்ருன். அறன் இலன் என்ற ஏழைமை நிஃயை எண்ணி வெய்துயிர்க் கின்ருன்.

'' கரியமலர் நெடுங்<mark>கண் காரிகைமுன்' கடல் - தெய்வம்</mark>, காட்டிக் காட்டி,

அரிய சூழ் பொய்த்தார் அறன்இ**ல**ர் என்று, ஏழையம் யாங்கு அறிகோம், ஐய!

விரிகதிர் வெண் மதியும் மீன் கணமும் ஆம் என்றே, விளங்கும் வெள்ளேப் புரிவளேயும் முத்தும் கண்டு - ஆம்பல் பொதி அவிழ்க்கும் புகாரே, எம் ஊர். ''

தோழி வரைவு கடாதல் துறை என்று உரையாசிரி யர்கள் கூறும் இப்பகுதியே கோவலனின் உள்ளத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. காதல் வாழ்விற் பெற்ற இன்பத்தை - அனுபவ நிலேயை யாரும் மறந்துவிட முடி யாது. ஆயின் இக்கலேக்குரிசில் மறந்தவன் போற் சில காலம் வாழ்ந்து விட்டான். இதனேக் கோவலனே கானல் வரியிற் கூறுகின்ருன்.

சங்கு - முத்து ஆகியவற்றிற்கும், வெண்மதிக்கும் - மீன் கணத்திற்கும் வேறுபாடு அறியாமல், பகற்போதில் மொட்டு அவிழ்ந்த ஆம்பல் போன்ற தலேவனின் நிலேயை இலகு வில் அறிந்துவிட முடிவதில்‰. இத்தகைய பண்பு வாய்ந்த தவேவனின் ஊர் புகாரிடமாகும். ஆங்கு வாழும் பெண்க ளின் கண்களுக்கும், நீரிற் ரூன்றும் மதியின் நிழல் கண்டு மலர்ந்த கருநீல மலர்களுக்கும் வேறுபாடு அறிய முடிவ தில்லே. இப்புகாரிடமாகவுள்ள ஊரிடத்தே இயற்கையுந்த -விதி கூட்டிய விடத்தில், தமேவன் - தமேவியின் நலன் உண் டவன். தலேவியோ பிரிவிஞல் வரும் ஊர் அலருக்கு அஞ்சு கின்றுள். அவள் தன் கேள்வனின் புகழுக்கும் - தூய்மைக் கும் மாசு கற்பிக்கப் படுவதை விரும்பாத இயல்புடைய வள். தன் நிறைக்குக் குற்றம் ஏற்படுவதை விரும்பாது தலேவனே தன் உயிர் என்று வாழ்பவள். இந்நிறை மாண்பு கொண்ட தவேவியை அவளின் பெற்ருரும் - உற்ருரும், தவே வனேக் கூடாது தடுப்பதும் உண்டு. தஃவன் தன் மாண் புக்கு ஊறு நேர்ந்து விடுமோ என்று அஞ்சி, வலிந்து சென்று மணம் புரியாது காலம் நீட்டுவதும் உண்டு. ஆயின் மாண்பு கொண்ட தலேவியை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது தவேவனின் நீங்காக்கடமையாகும்.கோவலனுக்கு இக் கடமையுணர்வு மாதவியுடன் கவேவாழ்வில் - காமம் துய்த்த காலத்தில் ஏற்படவில்லே. மாதவியுடன் வாழ்ந்து அவள் கன்னிமை கழிந்த ஞான்றே எழுகின்றது. இந்த விந்தையுணர்வு ஆடவர்க்கு இயல்பான ஒன்று போலும். அன்றிக் காமந்துய்க்கும் கலேஞரின் மெய்விளக்கமாகவுமமை யலாம்.

'' காதலர் ஆகி, கழிக்கானல் கையுறை கொண்டு, எம் **பீன் வ**ந்தார்

ஏதிலர் - தாம் ஆகி_, யாம் இரப்ப<mark>, நிற்பதை யாங்கு</mark> அறிகோம் ஐய*!*

மாதரார் கண்ணும், மதி நிழல் நீர் இகேன கொண்டு மலர்ந்த நீலப்

போதும், அறியாது - வண்டு ஊசலாடும் புகாரே, எம் ஊர்.

மோது முதுதிரையான் மொத்துண்டு, போந்து அசைந்த முரல் வாய்ச்சங்கம்

மாதர் வரி மணல் மேல் வண்டல் உழுது ஆர்ப்ப மாழ்கி, ஐய!

்கோதை பரிந்து அசைய, மெல் விரலால் கொண்டு ஓச்சும் குவளே மாலேப்

போது சிறங்கணிப்ப, போவார் கண் போகாப் புகாரே, எம் ஊர்.''

கற்பின் திருவான கண்ணகியைக் கோவலன் நீண்ட நாட்கள் பிரிந்து இருந்து விடுகின்ருன். அப் பிரிவிஞல் ஏற்பட்ட வேதணேயைச் சொற்கோவைகளிஞல் முற்றும் புலப்படுத்திவிட முடிவதில்லே. அனுபவ நிலேயே அதனே யுணர்த்த முடியும்.

'' துறை மேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணல், உழுத தோற்றம் மாய்வான்,

பொறைமலி பூம் புன்னேப் பூ உதிர்ந்து, நுண்தாது போர்க்கும் கானல்,

நிறைமதி வாள் முகத்து நேர் கயற்

கண் செய்த உறைமலி உய்யா நோய் ஊர் சுணங்கு மென்முலேயே தீர்க்கும் போலும்!''

தஃவியின் நலன் உண்டு இன்பத்துட் திளேத்த தஃல வன் அவளின் வடிவம் - நோக்கு - நிஃல என்பவற்றை மீண் டும் மீண்டும் உள்ளுகின்றுன். காமுறுகின்றுன். அதனுல் துயர் மீதூருகின்றது.

் நிணம் கொள் புலால் உணங்கல் நின்று, புள் ஒப்புதல் தலேக்கிடு ஆக,

கணம் கொள் வண்டு ஆர்த்து உலாம், கன்னி ந**று** ஞாழல் கையில் ஏந்தி,

மணங் கமழ் பூங்கானல் மன்னி,

மற்று ஆண்டு ஓர்

அணங்கு உறையும் என்பது அறியேன், அறிவேனேல், அடையேன் மன்னே!

வலே வாழ்நர் சேரி வலே உணங்கும் முன்றில் மலர் கை ஏந்தி,

விஸ் மீன் உணங்கல் பொருட்டாக வேண்டு உருவம் கொண்டு, வேறு ஓர் கொஸ்வேல் நெடுங்கண்

கொடுங்கூற்றம் வாழ்வது

அலே நீர்த் தண் கானல் அறியேன்! அறிவேனேல், அடையேன் மன்னே!''

தஃவனின் வேட்கை கட்டுக்கடங்காது இருக்கும் போழ் தில், அவன் எதிர்ப்படும் பொருட்கள் யாவற்றுடனும் பேசுவான். யாரிடத்து இதனேச் சொல்வது - சொல்லாது விடுவது என்ற வேற்றுமை பாராட்டாது எதிர்ப்படுவோரி டம் முறையிடுவான். தன் நெஞ்சொடு கிளத்தல் செய் வான். இவை தஃவேனிடம் தஃவையால் ஏற்படும் மாறுதல் களாகும். இம்மாறுதல்கள் கோவலனிடமும் ஏற்படுகின் றன. கடற்கானலிடத்திருந்துகானல் வரி பாடுங் கோவலன்; இடத்திற்கேற்பக் கருப்பொருளேயும் உரிப் பொருளேயும் அமைத்துப் பெருங்குடி வணிகன் மடமகளேப் பரதவர் குலக் கொழுந்தாகக் கண்டு தன் நிலேயைக் கூறுகின்றுன் அவள் நல னேப் புனேந்துரைத்துத் தன் ஆற்றுமையை வெளியிடுகின்றுன். இங்கே பிறப்பினுல் உயர்வு - தாழ்வு கற்பிக்கப் படவில்லே. 'பிறப்பொக்கும் ல்லாவுயிர்க்கும்' என்ற தமிழ் நலனே போற்றப் படுகின்றது. நிணங்கொள். புலால் உணங்கல் செய்யும் பெண்ணும், வணிகர் குலக் கொழுந்தும், ஆடலரசியும், ஆயர்குல நங்கையும், மன்னன் தேவியும் ஒத்த தன்மையுடையவர்களாகவே போற்றப்படு கின்றனர். இந்தச் சமரச சுத்த நிலே தமிழின் - தமிழ் நாட்டின் உயிர் நிலேயாகும். அதனேச் சமூக வாழ்விற் கண்டு உவகை கொண்ட சேர முனிவர், கோவலன் காதல் வாழ்வின் மூலம் கவியின்பஞ் சுரக்கச் செய்கின்றுர்.

4

" கயல் எழுதி வில் எழுதி, கார் எழுதிக் காமன், செயல் எழுதித், தீர்ந்த முகம் திங்களோ, காணீர்; திங்களோ காணீர் - திமில் வாழ்நர் சிறூர்க்கே அம் கண் ஏர் வானத்து அரவு அஞ்சி வாழ்வதுவே!

எறி வளேகள் ஆர்ப்ப, இரு மருங்கும் ஓடும், கறை கெழு வேற் கண்ணே கடுங்கூற்றம், காணீர்! கடுங்கூற்றம், காணீர் - கடல் வாழ்நர் சிறூர்க்கே மடம் கெழு மென் சாயன் 'மகள் ஆயதுவே!

புலவு மீன் வெள் உணங்கல் புள் ஓப்பிக், கண்டார்க்கு அலவ நோய் செய்யும் அணங்கு இதுவோ, காணீர்! அணங்கு இதுவோ, காணீர் - அடும்பு அமர் தண் கானல் பிணங்கு நேர் ஐம்பால் ஓர் பெண் கொண்டதுவே!''

தலேவியின் மண்நலம் அன்புநலம் அழகுநலம் என்பன பொழில் தரு நறுமலராயும், புது மணம் விரிமலராயும் பழுது அறு திருமொழியாயும் இன்பமூட்டுகின்றன. கஃல மன்னன் கோவலன்: உலகிடை இன்பம் நல்கும் பொருட் பண்புகள் யாவும் தன் தலேவியிடமே நிறைந்திருக்கக் காண் கின்ருன். இஃது ஆண்மையுடையோரின் சிறப்பியல்பாகும். கெழுதகைமை உடைய தலேவன் எப்பொருளே நோக்கிய விடத்தும், அப்பொருளில் தன் நெஞ்சங் கலந்தாளேயே காண்பான். ஆயினும் அவை தன் காதலியைப் போல் இன் பமூட்ட வல்லன அல்ல என்பதே தலேவனின் முடிவாக இருக்கும். உள்ளம் அந்த அளவுக்குத் தலேவிபால் சென்று விடுகின்றது.

''பொழில் தரு நறுமலரே, புது மணம் விரி மணலே, பழுது அறு திரு மொழியே, பக்ண' இள வனமுல்யே, முழுமதி புரை முகமே, முரிபுரு வில் இகேனயே, எழுது - அரு மின் இடையே - எனே இடர் செய்தவையே. திரை விரி தருதுறையே, திரு மணல் விரி இடமே, விரை விரி நறுமலரே, மிடைதரு பொழில் இடமே, மருவிரி புரி குழலே, மதிபுரை திரு முகமே. இரு கயல் இக்ண விழியே - எனே இடர் செய்தவையே. வனே வளர்தரு துறையே, மணம் விரி தரு பொழிலே, தளே அவிழ் நறுமலரே, தனியவன் திரிஇடமே, முன் வளர் இளநகையே, முழு மதி புரை முகமே; இள்யவள் இக்ண முலேயே - என்இடர் செய்தவையே''

தவேவனும் தலே வியும் ஒருவருள்ளத்தில் மற்றவர் மாறிப் புக்கவர். தலேவியின் அன்பு தலேவனின் உடல் புகுந்து உயிர்புகுந்துஅவளின் எண்ணமாகவே அவனே ஆக்கி விட்டது. அந்த நிலேயில் இருக்கும் தலேவனின் உள்ளத்தில், வேரூர் பெண்மேற் கரந்த காதல் உள்ளிருக்குமெனக் கருத இட மில்லே. இன்னும் அவனிடம் நற்பண்புகள் இருக்கவே செய் கின்றன. அந்த நற் பண்புகளுக்கிடையே தலேவி தன் அன்பை நன்ருக அறியவில்லேயோ என்ற ஐயமும் அவன் உள்ளத்திருந்து எழுகின்றது. புணர்ச்சி கூடிய நிலேயில் தலே வணின் ஆற்ருமை மிகுதிப் படுகின்றது. '' கடல் புக்கு, உயிர் கொன்று, வாழ்வர் நின் ஐயர் உடல் புக்கு, உயிர் கொன்று, வாழ்வை மன் நீயும், மிடல் புக்கு அடங்காத வெம்முஃயோ பாரம்; இடர் புக்கு இடுகும் இடை இழவல் கண்டாய்! கொடுங்கண் வஃயால் உயிர் கொள்வான் நுந்தை; நெடுங்கண் வஃயால் உயிர் கொல்வை மன் நீயும்; வடம் கொள் முஃயான் மழை மின்னுப் போல நுடங்கி உகும் மென் நுசுப்பு இழவல் கண்டாய்; ஓடும்தியில் கொண்டு உயிர் கொள்வர் நின் ஐயர்; கோடும் புருவத்து உயிர் கொல்வை மன் நீயும்; பீடும் பிறர் எவ்வம் பாராய்; முஃ சுமந்து வாடும் சிறுமென் மருங்கு இழவல் கண்டாய்''

என்று கவிபாடுகின்றுன். மகிழ்ச்சியாயினும், துன்பமா யினும் மீதூர்ந்த நிலேயில் கவிதையே கூலேஞனின் உள்ளத் தில் பிறக்கும்.

பார்வையும் - நடையும் மக்கள் பண்பின் விளக்கமாக அமைகின்றன. அவற்றைக் கொண்டு மக்கள் வாழ்வு நெறியை ஓரளவு கூர்ந்து அறியலாம். ஆயின் அந்த அறியும் ஆற்றல் தலேவனிடம் இடம் பெற்றுத் தலேவியே அறியப் படு பொருளாளுல் அவள் அந்நிலேகண்டு அஞ்சுவாள். அச் சத்தால் உண்மை நிலேயை மறைக்க முயல்வாள். அம் முயற்சி தலேவியைத் தொல்லேக்குள்ளாக்கி விடும். தலேவியின் உள்ளம் அடங்காக் காதலால் ஈர்க்கப்பட்டு அவளின் கட்டுக்குள் நில்லாது தன் எண்ணத்தின்படி செயற்படத் தொடங்கி விடும். இதனத் தலேவி மறைத்து மறுத்த காலேயும் தலேவன் தன் மெய்யுணர்வால் அறிந்து விடுகின் முன். ஆயின் இதற்குப் புறச்சான்று காட்ட இயலாது. தலேவனின் கெழுதகமைத் தோழனும், தலேவன் தலேவியர் உறவில் நம்பிக்கை கொள்வதில்லே. தலேவியை மெய்யுணர் வாற் கூடி உயிருறவு பெற்ற திருநீலேயை, அதனுற் பெற்ற

முழுநி<mark>றை இன்பத்தைத்</mark> த**ஃலவன் தன் நெஞ்சிற்கே சொல்ல** வேண்டி ஏற்படுகின்றது.

பவன உலக்கை கையால் பற்றி, தவள முத்தங் குறுவாள் செங்கண், தவள முத்தங் குறுவாள் செங்கண் குவளே அல்ல! கொடிய, கொடிய! புன்ணே நீழல் புலவுத் திரைவாய் அன்னம் நடப்ப, நடப்பாள் செங்கண், அன்னம் நடப்ப, நடப்பாள் செங்கண் கொன்னே வெய்ய! கூற்றம், கூற்றம்! கள்வாய் நீலம் கையின் ஏந்தி, புள்வாய் உணங்கல் கடிவாள் செங்கண், புள்வாய் உணங்கல் கடிவாள் செங்கண் வெள்வேல் அல்ல! வெய்ய, வெய்ய! சேரல், மட அன்னம்! சேரல், நடை ஒவ்வாய்; சேரல், மட அன்னம்! சேரல், நடை ஒவ்வாய்; ஊர்திரை நீர்வேலி உழக்கித் திரிவாள்பின் சேரல், மட அன்னம்! சேரல், நடை ஒவ்வாய்;

இவ்வாறு தன் உள்ளப் பண்பைக் கோவலன் வெளி யிடுகின்ருன். கானல்வரி பாடப் புகும்போது மாதவியின் மகிழ்ச்சியினேயே எண்ணியவன்; இசையால் ஈர்க்கப்பட்டுத் தன் நோக்கை மறந்து உணர்ச்சி வெளியீடாகக் கானல் வரியைப் பாடுகின்ருன். இவ்வுருமையை உள்ளத்தாற் பொய்யாது ஒன்று பட்டு வாழ்ந்த கலேயரசி மாதவிக்கு அளிக்கக் கோவலன் மறுத்து விடுவதோடு, அவளுக்கும் தனக்கும் இருந்த கேண்மையையும் கணப்பொழுதில் நீக்கி விடுகின்ருன்.

மா<mark>தவி தன் த</mark>ஃவனின் கானல்வரிக் கொப்பக் கருப் பொருள் - உரிப்பொருள் என்பவற்றை அமைத்துப் பாடிய கா*ஃ* மகிழ்வெய்த வேண்டிய கோவலன்; உள்ளச் செம்மை இழந்து தாழ்வு அடைந்த நிஃ கஃவஞர்களேயே தாழ்வுறச் செய்து விடுகின்றது. உள்ளத் திட்பமும் - கூர்ந்த மதியும் இவ்லாத கஃவஞஞல் - அவன் கூட்டத்தால் கஃல வளராது. அன்புணர்வு - அருட்டெளிவு இன்றிக் கஃல உரு வாகும் பொழுது அது காமக்களியாட்டமாகி வாழ்விற்குக் கேடு சூழ்கின்றது. ரோமப் பேரரசு வீழ்வுற்றதற்கும், கிரேக்க நாகரீகம் தாழ்வுற்றதற்கும் கஃல வாழ்வில் நெறி தப்பிச் சென்றதே ஏதுவாக அமைந்தது. அஃதே போன்று கோவலன் இறப்பிற்கும், பாண்டியன் வீழ்ச்சிக்கும், கூடலின் அழிவுக்கும் கோவீலனின் எல்ஃல மீறிய கஃல வாழ்வு ஏது வாக அமைகின்றது. இதஃன இளங்கோவடிகள் நயம்பட விளங்க வைக்குந்திறன் இன்பும் பயப்பதாகும்.

க்ஃயரசி 9

கஃயேரசி மாதவி இசை மரபு பேணிய கணிகையர் குலக்கொழுந்து. உள்ளத்தால்-உடலால்- உயிரால் பெண்மை நிறைந்தவள். கற்பின் செழுஞ்சுடர். "பிறப்பிற் குன்ருப் பெருந்தோள் மடந்தை - தாதவிழ் புரிகுழல் மாதவி' என்று போற்றப்படும் சிறப்புப் பெற்றவள். இச் செல்வி கலேயிற் புரை தீர்ந்த புலமை பெற்றவள். அன்றைய வழக்கப்படி, தன் திறத்தை ஆடல் மூலம் சூழ்கழல் மன்னர்க்குக் காட் டவேண்டியே 'இயல்பினில்' வழாது அருந்தொழில் அரங்கம் ஏறுகின்றுள். அதனுல் காவல் வேந்தனிடமிருந்து மாஃயையும், தஃக்கோலி என்ற பட்டத்தையும், ஆயிரத் தெட்டு களஞ்சு பொன்னேயும் பெறுகின்றுள். பெருமை பிறங்கப் பெற்ற மாதவி, கோவலனிடம் வலிந்து சென்றவளல்லள். கோவலனே மலர் நெடுங்கண் மாதவி மாலேவாங்கி மணமனே புகுந்தான். கோவலன் அழகும் அறி வும் பெற்ற சிறந்த கஃலஞன். அதஞல் அவன் வரவை மாதவி உவந்தேற்றதில் தவறு காண இயலாது. உளமார விரும்பும் தன் கணவனுக்கு ஒரு பெண் கைய உயர்ந்த இன்பத்தை அளிக்க முடியுமோ அவற்றை யே மாதவியும் செய்கின்றுள். கூடலும் - ஊடலும் கோவ லற் களித்துப் பெண்மையின் பயனே முற்றும் உணரவைக் கும் மாதவியின் சிறப்பைத் துறவு பூண்ட சேரமுனிவரே,

" இல்வளர் முல்லேயொடு மல்லிகை அவிழ்ந்த பல பூஞ் சேக்கைப் பள்ளியுட் பொலிந்து செந்துகிர்க்கோவை சென்று ஏந்து அல்குல் அம்துகில் மேகலே அசைந்தன வருந்த; நிலவுப்பயன் கொள்ளும் நெடுநிலா - முற்றத்து கலவியும் புலவியும் காதலற்கு அளித்து, ஆங்கு, ஆர்வ நெஞ்சமொடு கோவலற்கு எதிரி, கோலம் கொண்ட மாதவி ''

(அந்திமாலேச் சிறப்புச் செய்காதை) என்று பாராட்டி உரைக்கின்ருர்.

மாதவி கற்புடை நங்கையாகக் குலமகட் பண்புடன் வாழ்ந்த போதிலும் கோவலன் மன வேறுபாடு அடைகின் ருன். இது மாதவியைக் கலேயரசியாக நோக்காத தன்மை யினுல் நிகழ்ந்தது. கண்ணகி போன்று மாற்ருர் முன்னிலே யில் தன் நலங் காட்டாத் தகைமையை 'மாதவியிடத்தும் எதிர்பார்க்கின்ருன். அவள் பலர் முன்னிலேயில் ஆடற்கோ லம் பூண்டு யாவரும் மகிழச் செயல் புரிந்தது கோவல னின் அகத்திற்குப் பொருந்தாச் செயலாகத் தோன்றுகின் றது. முன்னம் அவள் நாமங் கேட்டு அவளுக்கேயுரியவஞன கோவலன் கலேயுள்ளத்தோடிருந்தான். அந்நிலே வளர்ச்சி பெற்று அவலனத் தலேவன் நிலக்கு உயர்த்தி விடுகின்றது. அவ்வுயர்வு கலேஞன் என்ற எண்னத்தையே முற்றும் மறந்து விடச் செய்கின்றது.

அரசவையில் மாதவியைக் கன்னிக் கோலத்திற் கண்டு பெருவிருப்புக் கொண்ட கோவலன்; அந்நிலேயைப் பிறர் மேல் ஏற்றி வீண் கற்பணேக்கு இடங்கொடுத்ததாலேயே மாதவிமேல் ஊடல் ஏற்படுகின்றது. இவ்வூடல் நிலேயைக் கலேயரசி உணர்ந்து தன் கேள்வனின் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி ஏற்படும் வழியில் தன்னேயிட்டுச் செல்கின்றுள். பத்து வகைத் துவர், ஐந்து வீகை விரை, முப்பத்திரண்டு வகை ஓமாலிகை (செடி) என்பன இட்டு ஊறிய மணங் கமழ் நீரில் நீராடி, கூந்தலுக்கு நறும்புகையூட்டி - ஐந்து வகையாக வகிரிட்டுக் கஸ்த்தூரிக் குழம்பூட்டி ஓப்பணே செய்கின் முள். கலேவாழ்வில் துறைபோய அழகரசி, புணவன புனேந்து அணிவன அணிந்து தன் காதற் கேள்வன் மகிழ்வுறும் வண்ணம் சுன்னேயேயீசின்றுள். கலேயரசி மூலம் அக்கால நாகரீ கமும் - பெண்மையும் எவ்வண்ணம் சிறந்திருந்ததென்பதை

யும் அருள்வேந்தர் சொல்லோவியமாகத் தீட்டுகின்ருர். அக்காட்சி;

ஊடற் கோலமொடு இருந்தோன் உவப்ப; பத்துத் துவரினும், ஐந்து விரையினும், முப்பத்து - இருவகை ஓமாலிகையினும், ஊறின நல்நீர், உரைத்த நெய்வாசம், நாறு இருங் கூந்தல் நலம் பெற ஆட்டி; புகையின் புலர்த்திய பூமென் கூந்தலே வகைதொறும் மன்மதக் கொழுஞ்சேறு ஊட்டி; அலத்தகம் ஊட்டிய அம்செஞ் சிறடி நலத்தகு மெல்விரல் நல் அணி செறீஇ; அரியகம், காலுக்கு அமைவுற அணிந்து; பரியகம், நூபுரம், பாடகம், சதங்கை, குறங்கு செறிதிரள் குறங்கினிற் செறித்து பிறங்கிய முத்திரை முப்பது - இரு காழ் நிறங்கினர் பூந்துகில் நீர்மையின் உடிஇ; காமர் கண்டிகை - தன்டேடு பின்னிய தூமணித் தோள்வளே தோளுக்கு அணிந்து; மத்தக மணியொடு வயிரங் கட்டிய சித்திரச் சூடகம், செம் பொன் கைவளே. அரிமயிர் முன்கைக்கு அமைவுற அணிந்து; பரியகம், வால்வளே, பவளப்பல் வளே, வாளேப் பகுவாய் வணக்கு உறு மோதிரம், கேழ்களர் செங்கேழ் களர்மணி மோதிரம், வாங்குவில் வயிரத்து மரகதத் தாள் செறி, காந்தள் மெல்விரல் கரப்ப அணிந்து; சங்கிலி, நுண் - தொடர், பூண்ஞாண், புளேவினே, அம் கழுத்து அகவையின் ஆரமொடு அணிந்து; கயிற்கடை ஒழுகிய காமர் தூமணி செயத்தகு கோவையின் சிறுபுறம் மறைத்து - ஆங்கு, இந்திர - நீலத்து இடை இடை திரண்ட

சந்திரபாணி தகை பெறு கடிப்பு இணே அம்காது அகவையின் அழகுற அணிந்து, தெய்வ உத்தியொடு, செழுநீர் வலம்புரி, தொய்யகம், புல்லகம் தொடர்ந்த தலேக்கு - அணி மைஈர் ஓதிக்கு மாண்புற அணிந்து, கூடலும் ஊடலும் கோவலற்கு அளித்து, பாடு அமை சேக்கைப் பள்ளியுள் இருந்தோள் -

(கடலாடு காதை)

என்று எம்மை இன்புறச் செய்கின்றது.

பெண்கள் தம் உருமைக்குரிய தஃவர் தம்மையன்றி மற்றைய பெண்களே விரும்புவதை ஏற்றுக் கொள்ளார். இஃது உருமை வாழ்வு பெற்ற பெண்களிடம் பேரியல்பாகும். ஆயின் மாதவி அவ்வித உருமை வைப் பெற்றிருந்தாளா என்ற கேள்வி காவியம் போரை ஐயுறவு கொள்ளச் செய்கின்றது: கோவலன் வாழ் வில் இருவர் இடம் பெற்றனர். ஒருவர் குலப்பிறப்பாட்டி. இவர் உருமை வாழ்விற்குச் சமுதாயமே ஒப்புதல் தந்தது. மற்றவர் ஆடல் அணங்கு. இவர் அன்றைய தமிழகத்தில் இடம் பெற்ற கணிகையர் சமூக வாழ்வின் உருமை பெற் றவர். கணிகையர் வாழ்வின்படி கோவலஞல் ஏற்றுக் கொள் ளப்பட்டுக் குலமாதர் வாழ்வறத்தை மேற்கொண்டவர். அகவாழ்விற் சோவலனுக்கே இடம் கொடுத்து அன்புமீதூ ரப் பெற்ற இனிய வாழ்வை நாளும் பெற்றவர். ஆயின் கணேவாழ்வில் நாட்டங் கொண்டதளுல் புற வாழ்வைக் க‰க்கேயளித்து அன்றைச் சமுதாயத்தில் புத்தம் புதிய நெறியை நில நாட்டுகின்றுர்.

> நந்நித்திலத்தின் பூண் அணிந்து, நலம் சார் பவளக் கலேயுடுத்து, செந்நெல் பழனக் கழனி தொறும் திரை உலாவு கடற்சேற்ப!

புன்னேப் பொதுப்பர் மகரத்திண் கொடியோன் எய்த புதுப் புண்கள் என்னேக் காணு வகை மறைத்தால், அன்னே காணின் என் செய்கோ? வாரித் தரள நகை செய்து, வண்செம்பவள வாய் மலர்ந்து சேரிப்பரதர் வலே முன்றில் திரை உலாவு கடற்சேற்ப! மாரிப்பீரத்து அலர் வண்ணம் மடவாள் கொள்ள, கடவுள் வரைந்து,

ஆர் இக் கொடுமை செய்தார்? என்று அன்ணே அறியின் என் செய்கோ?

புலவுற்று, இரங்கி, அது நீங்க, பொழில் - தண்டலேயில் புகுந்து உதிர்ந்த கலவைச் செம்மல் மணம் கமழ, திரை உலாவு கடற்சேற்ப! பல உற்று, ஒரு நோய் துணியாத படர்நோய் மடவார் தனி உழப்ப! அலவுற்று, இரங்கி, அறியா நோய் அன்னே அறியின், என் செய்கோ?

தஃவி கல்வி - அறிவு - கேள்விகளிற் சிறந்தவள். உலகியல் நன்கு அறிந்தவள். ஆயின் பிரிவுத் துயரால் அவையாவும் பயனற்றவையாக மாறிவிடுகின்றன. தஃவி தான் வாழும் இடத்தின் மாஃப் பொழுது போன்றதுதானே தஃவன் வாழுமிடத்தின் மாஃப்பொழுதுமென எண்ணுகின் ருள். அதஃனத் தன் தஃவள் உணரவில்ஃயெயென வெய் துயிர்க்கின்ருள். சிலவேளே அவ்விடத்தில் மாஃப்போழ்து வேறு இயல்பு பெற்றதாகவும் இருக்கலாமோ என்ற எண்ணம் தஃவவியின் உள்ளத்தில் எழுகின்றது.

தலேவி தல்வேனப் பிரிந்த துயரத்தால் மெலிவற்றுப்

புகை படிந்த ஓவியம் போலாகி விட்டாள். அதனுல் அவ ளுடைய வளேகள் நெகிழ்கின்றன. வெப்பம் மிகுதிப் படு கின்றது. மாஃப்போழ்தோ வெண்கதிர்ப் பரிதியை விழுங் கித் தண்கதிர் மதியை உமிழ்ந்து விட்டது. ஆயின் வெப் பம் தணிந்திலது. காம நோய் மீக்கூர கண்கள் நீரை உகுக்கின்றன. இவை நம் தஃவவர் நாட்டுமாஃப்போழ்துக்கும் உண்டா?

இளே இருள் பரந்ததுவே; எல் செய்வான் மறைந்தனனே; களேவு - அரும் புலம்புநீர் கண்பொழீஇ உகுத்தனவே; தளே அவிழ் மலர்க்குழலாய்! தணந்தார் நாட்டு உளதாம் கொல்-வளே நெகிழ, எரிசிந்தி, வந்த இம் மருண் மாஸ்? கதிரவன் மறைந்தனனே; கார் இருள் பரந்ததுவே; எதிர் மலர் புரை உண்கண் எவ்வநீர் உகுத்தனவே; புது மதி புரை முகத்தாய்! போஞர் நாட்டு உளதாங் கொல் -மதி உமிழ்ந்து, கதிர் விழுங்கி, வந்த இம் மருண்மாஸ்? பறவை பாட்டு அடங்கனவே; பகல் செய்வான் மறைந்தனனே; நிறை நிலா நோய் கூர, நெடுங்கண் நீர் உகுத்தனவே துறு மலர் அவிழ் குழலாய்! துறந்தார் நாட்டு உளதாங்கொல் -

தல்வளின் உறவால் தல்வி பொய்தல் விளேயாட்டையும் மறந்து விடுகின்றுள். தல்வி முதுக்குறைவுற்று இள நங்கைப் பருவம் எய்திய ஞான்று, தல்வனின் எண்ணமே அவள் உள்ளத்தை ஆட்கொண்டு விடுகின்றது. அதஞல் தன் ஆயத்தார்க்கும் தெரியாமலே அவள் தொடர்பை அவளால் பேண முடிகின்றது. இருவரும் பேசி மகிழ வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லே. அந் நிலேயிலும் தன் வேல் போன்ற கண் மூலம் குறிப்பைத் தல்வற்கு உணர்த்தியதுண்டு. அந் நிகழ்ச்சி தல்வனின் உள்ளத்தே நிழற் படம் போற் காட்சியளிக்கின்றது,

வேலியோரத்திலும் சோலே சூழ்ந்த கழிக்கானல் இடத்

தும், நீராடு துறையிலும் வந்து நிறை அழித்துப் போன தலேவர் தன்னே மறக்க மாட்டார் என எண்ணுகின்ருள். அதஞல் எவ்வகைத் துன்பங்களேக் கண்டும் அவள் அஞ்ச வில்லே. தன் உடம்பிலுள்ள பொன்டுஞத்த சுணங்குபோல் தன்னப் பிரியாது வாழ்வரென எதிர்பார்த்துக் கோவலன் மேல் உள்ள உருமையை வெளிப்படுத்துகின்ருள்.

> கைத வேலிக் கழிவாய் வந்து, எம் பொய்தல் அழித்துப் போஞர் ஒருவர்; பொய்தல் அழித்துப் போஞர், அவர் நம் மையல் மனம் விட்டு அகல்வார் அல்லர்,

கானல் வேலிக் கழிவாய் வந்து 'நீ நல்கு' என்றே நின்றுர் ஒருவர்; 'நீ நல்கு' என்றே நின்றுர், அவர் நம் மான் நேர் நோக்கம் மறப்பார் அல்லர்.

அன்னம் துணேயோடு ஆடக்கண்டு, நென்னல் நோக்கி நின்முர், ஒருவர் நென்னல் நோக்கி நின்முர், அவர் நம் பொன்னேர் சுணங்கிற் போவார் அல்லர்.

தஃவியைத் தஃவென் விட்டுப் பிரிந்து விட்டான். பிரி விடைப்பட்ட தஃவியின் மனமோ தஃவேஃவை சேற்றி வட் டமிடுகின்றது. தஃவைனின் தோற்றமும் அவனுடன் அன்பு பாராட்டிய நிஃயும் அவள் நிணேவிற்கு வருகின்றன. அத ஞெல் காதல் மிகுந்த நிஃயை அடைகின்றுள்.

காதலன் காதலி மேற் கொண்ட வேட்கையால் கண் டவற்றுடனும் நெஞ்சுடனும் கிளத்தல் செய்தது போல், காதலியும் கிளத்தல் செய்கின்றுள். அவ் வேளேயில் எதிர்ப் படுவனவற்றிற்குத் தன் காமம் மிக்க கழிபடர் சிளவியை வெளியிடுவாள். குருகே ஈங்கு தஃவவியின் அண்மையில் இருக்கின்றது. அதனைல் அதீண நோக்கி; அடையல், குருகே! அடையல் எம்கானல், அடையல், குருகே! அடையல் எம்கானல், உடைதிரை நீர்ச் சேர்ப்பதற்கு உறுநேரய் உரையாய்; அடையல், குருகே! அடையல் எம் கானல்.

என்று பாடும் மாதவி மீண்டும் தன் காந்தள் மெல் விரலால் யாழில் இசையெழுப்பி;

நுள்யர் விளரி நொடிதரும் தீம்பால் இளிகீன்யிற் கொள்ள இறுத்தாயால், மால்! இளி கீன்யிற் கொள்ள இறுத்தாய் மன் நீயேல், கொளே வல்லாய்! என் ஆவி கொள்; வாழி, மால்! பிரிந்தார் பரிந்து உரைத்தபேர் அருளின் நீழல் இருந்து, ஏங்கி, வாழ்வரர் உயிர்ப்புறத்தாய், மால்! உயிர்ப் புறத்தாய் நீ ஆகில். உள் ஆற்ரு வேந்தன் எயிற்புறத்து வேந்தஞேடு என் ஆதி, மால்? யையுள் நோய் கூர, பகல் செய்வான் போய் வீழ, வையமோ கண்புதைப்ப, வந்தாய், மருள் மால்! மால் நீ ஆயின், மணந்தார் அவர் ஆயின், ஞாலமோ நல் கூர்ந்தது; வாழி, மால்!

என்று திஞ்சுவைப் பாடல்கீளப் பாடுகின்ருள். பாட விற் கமழும் இசையும் - பொருளும் கோவலனின் உள்ளத் தில் மாறுபாட்டை உண்டாக்குகின்றன. அவன் உள்ளம் முன்னமே எண்ண அலேகளே எழுப்பியது. இப்போழ்தோ அது பல பேரலேகளே எழுப்பிக் குமுறத் தொடங்கி விட் டது. தன் உள்ளத்தளவு கொண்டு மாதவியின் மாசற்ற நிலேயை அளக்கின்ருன். கோவலன் உழையிருந்த நல்லு ணர்வு கெடுபுலன் உணர்வாக மாறிய நிலேயிலேயே அவன் மாதவியின் தூய்மையில் ஐயுறவு கொள்ள நேர்கின்றது. அதனுல் அவன் தேற்றம் - அளவை - உய்த்துணர்ந்த முடிபு என்பவற்றில் தடுமாறி, அருந்தமிழ்ச் செல்வி மாதவியை மாயப் பொய் கூட்டும் மாயத்தாள் என எண்ணி விட்டுப் பிரிந்து விடுகின்றுன். இப் பிரிவு அவர்களே வாழ்வின் இறுதி நிலேக்கே கொண்டு சென்று விடுகின்றது. இதனே மாதவி யோ அன்றிக் கோவலஞே எதிர்பார்த்தவரல்லர்.

கோவலன் சென்ற பின் மாதவி செயலற்ற நெஞ்சுடன் தன் இல்லம் செல்கின்றுள். பிரிவுத் துன்பத்தைப் போக்க-உடல் வெம்மையை நீக்கத் தண்கடல் முத்தும் தென்மலேச் சாந்தும் பயன் படவில்லே. அதஞல் யாழ் கையேந்திப் பாடுகின்றுள். பாடலிலும் பிரிவுத் துயரம் மேலிட்டு இசை யின் செம்மையையும் அதஞல் எழும் இன்ப எழுச்சியை யும் அழித்து விடுகின்றது. இனிய இசை மிளிற்றும் மாதவி துன்பத்தைத் தாங்க முடியாது அவலம் கொள்கின்றுள். கோவலனேக் காணும் அவாவால் உந்தப் படுகின்றுள். கலே மணமும் - பொருட் செறிவும் கொள்ளத் 'திருமுகம்' ஒன் றினே

'சண்பகம், மாதவி, தமாலம், கருமுகை, வெண்பூ மல்லிகை, வேரோடு மிடைந்த அம் செங்கழுநீர், ஆய் இதழக் கத்திகை எதிர் பூஞ் செவ்வி இடைநிலத்து யாத்த முதிர்பூந் தாழை முடங்கல் வெண் தோட்டு -விரை மலர் வாளியின் வியல்நிலம் ஆண்ட ஒருதனிச் செங்கோல் ஒருமகன் ஆணேயின், ஒரு முகம் அன்றி, உலகு தொழுது இறைஞ்சும் திருமுகம் போக்குஞ் செவ்வியள் ஆகி -அலத்தகக் கொழுஞ்சேறு அளேஇ, அயலது பித்திகைக் கொழுமுகை ஆணிகைக் கொண்டு'

(வேனிற் காதை)

தன் காதலனுக்கு எழுத முற்படுகின்றுள். ஆயின் அவள் கோவலன் மேற்கொண்ட அழியா வேட்கையால், கட்ட விழ்ந்து குஃலந்த காமத்தினுல் தாக்கப் படுகின்றுள். அத ஞல் எண்ணெண் கஃலயும் துறை போகப் பயின்று பண்ணுந் திறனும் இசைக்கும் நாவில், கூலயறிவின் மிழிற்றஃக் காண முடியவில்ஃ. விளேயா மழஃயின் விரித்துரையே மடலில் இடம் பெறுகின்றது.

'மன்னுயிர் எல்லாம் மகிழ்துகேன புணர்க்கும் இன் இளவேனில் இளவரசாளன்; அந்திப் போதகத்து அரும்பிடர்த் தோன்றிய திங்கட் செல்வனும் செவ்வியன் அல்லன்; புணர்ந்த மாக்கள் பொழுது இடைப்படுப்பினும் தணந்த மாக்கள் தம்துகேன மறப்பினும், நறும்பூ வாளியின் நல் உயிர் கோடல் இறும்பூது அன்று; அஃது அறிந்தீமின்'

(வேனிற் காதை)

எனத் தன்னுள்ளத் தெழுச்சியைச் சித்திரம் போற் றீட்டிய மாதவி; வசந்த மாலேயை அழைத்து மாலேயின் பொருட்டாகப் பெற்ற பெரும் பொருளேயும், மாலேயை யும், திருமுகத்தினேயும் அவள் கையகத்திட்டு 'பொருட்காக வன்று தூய காதலின் பொருட்டே யான் வாழ்வதாக என் தலேவருக்கு அறிவித்து அவரை அழைத்து வருக' என்று பணிக்கின்றுள்.

'தூமலர் மாஃயின் துணி பொருள் எல்லாம் கோவலற்கு அளித்துக் கொணர்க ஈங்கு'

என்று மாதவி உள்ளன்போடு தன் காதலணே அழைத்த போதிலும் அதணேக் கோவலன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லே. தேரா முடிவில் உறுதிப் படவே அத்திருமுகம் அவனுக்கு உதவுகின்றது.

'தேரான் தெளிவுந் தெளிந்தான் ஐ<mark>யுறவும்</mark> தீரா இடும்பை தரும்'

என்ற குறளுக்குக் கோவலன் வாழ்<mark>வு விளக்கம் தரு</mark> கின்றது.

மாதவியின் புகழ் வாழ்விற்கு ஏதுவாக இருந்த கஃவத்

திறன் பெருவசையையும் பெற்றுக் கொடுக்கின்றது. அன் போடு ஆரத்தழுவி மகிழ்ந்த கோவலஞுலேயே ஆடல்மகள் என்று இகழப் படுகின்றுள். கோவலன் வரவை மாதவி ஆவலாக எதிர்நோக்கி இருக்கும் பொழுது வசந்தமாஃ:

'மணித் தோட்டுத் திருமுகம் மறுத்ததற்^{கு}ரங்கி, வாடிய' உள்ளத்துடன்

வருகின்றுள். அவளேக் கண்ணுற்ற மாதவி 'மாஃல வாரார் ஆயினும் காஃல காண்குவம்' எனத் தன்ணத் தேற் றிக் கொள்கின்றுள். ஆயினும் அவள் நெஞ்சம் செயலற்று விடுகின் றது. அமைதியையும், இன்பத்தையும் கொடுத்த மலர்ப் படுக்கை பொருத்தமற்றதாகத் தோன்றுகின்றது. மாதவியின் துன்பத்தை,

'மாலே வாரார் ஆயினும், மாண் இழை! காலே காண்குவம்' எனக் கையறு நெஞ்சமொடு பூமலர் - அமளி மிசைப் பொருந்தாது வதித்தனள் -மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி - தான் - என்! என்று சிலம்பு சிலம்பும்.

உப்பமைந் <mark>தற்</mark>ருற் புலவி அது சிறிது மிக் கற்ருல் நீள விடல்.

(தமிழ் மறை)

புலவி நீடியதால் மாதவி கொடுந்துயரம் அடைந்து மேனி பசந்து நோய் அடைகின்றுள். கோவலன் புகாரை விட்டுத் தன் கிகோகளேத் துறந்து இரவிடைக் கழிதற்கு ஊடலே ஏதுவாக அமைந்து விடுகின்றது. இந்த ஊடற் கோலம் உருமையுடையார் மாட்டே நிகழும். அஃது மிகுந்து விடாது காதலர் பேண வேண்டும். மிகுந்து விடில் காதல் போய்விடும். பாரதி கூறியது போல் 'காதல் போயிற் சாதல்' சாதல்' இதுவே வாழ்வு. ஊடல் மன முறிவை ஏற்படுத்திய நிலேயிலும் பின்னும் ஓர் முடங்கல் மாதவியால் எழுதப் படுகின்றது. ஊடல் கொண்டு கானல் வரி பாடும் பொழுது 'வன்கணூர் எம்மை மறந்தாரோ?' என்று கூறியவள்; ஊடல் வன்மை பெற்ற நிலேயில் கணவனுக்குக் கீழ்ப் படியும் மீனவியாகக் காட்சி யளிக்கின்றுள். கணவனின் அடியவளாக மாறி விடுகின்றுள். தன் உருமையை நிலேநாட்ட முந்தாது, அன்புக்கே முதலி டம் கொடுத்துக் கோசிகனிடம் கண்மணியீனயாற்குக் காட் டுக எனத் தன் முடங்கலே ஒப்படைக்கின்றுள். அதில் தன் தூய்மை நிலேயையும், கோவலன் உள்ளத் தெழுந்த ஐய வுணர்வின் தன்மையும் ஒருங்கே புலப்பட,

'அடிகள் முன்னர் யான் அடி வீழ்ந்தேன்; வடியாக் களவி மனக் கொளல் வேண்டும் குரவர் பணியன்றியும், குலப்பிறப்பு ஆட்டியோடு இரவிடைக் கழிதற்கு, என் பிழைப்பு அறியாது, கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும் பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய், போற்றி!'

(புறஞ்சேரி இறுத்த காதை)

என்று பணிவான மொழிக<mark>ள் மூலம் புலப்படுத்துந்</mark> திறன் மிக்க நயமுடைத்தாகும்.

குலப் பிறப்பாட்டியோடு சென்ற கோவலன் மாட மதுரையிற் கொஃயுண்டதால் மாதவியின் வாழ்வும் சிதை வுற்று விடுகின்றது. இல் வாழ்வு துறந்து - கஃல வாழ்வு துறந்து தமிழ்ப் பெண்களுக்குரிய கற்பின் உயர் படிக்குச் சென்று தெய்வப் பெற்றியைப்பெறுகின்ருள். கோவலனு டன் வாழ்ந்த காலத்தில் அவன் அன்பின் வெளியீடாக மணிமேகஃயை மகளாகப் பெற்ற மாதவி, அவளேக்கோவ லனுக்கும் - கண்ணகிக்கும் உரிய மகளாகவே போற்றுகிருள். கோவலன் இறந்து தெய்வ நிஃயடைந்த செய்தியறிந்ததும்

'<mark>மணிமேகலேயை வான் துயர் உறுக்கும்</mark> கணிகையர் கோலம் காணு தொழிக' எனக் கூறித் தானும் தன் மலர் மாஃ<mark>யணிந்த கூந்தல</mark>ே அரிந்<mark>து வி</mark>டுகின்*ரு*ள். அறம் பல புரிந்**து** துறவு வாழ்க்கை மேற்கொள்கின்*ரு*ள்.

''கோதைத் தாமம் குழலொடு களேந்து போதித்தானம் புரிந்தறம் கொள்ளவும்'

என அடிகளார் மா தவியின் புகழ் பாடுகின்றுர். மா தவி, தமிழ் மக்களிடையே வாழ்ந்த கற்புக்கரசியர்க்காயினும்சரி உலகிடைத் தோன்றிப் புகழ் கொண்ட பெண் குலத்தோர்க் காயினும் சரி எவ்வகையிலும் தாழ்ந்தவளல்லள். அதனே அவள் வாழ்வு நெறியே சான்றுரைக்கும்.

கற்பரசி 10

தஃவியின் உள்ளத்தில் அவள் கொழுநன் நீங்காத வாழ்வைப் பெற்றிருக்கின்றுன். அத்தகைய துணேவன் அவள் அண்மையில் இல்லே. அவன் உருவு நலத்தைக் கண்டு நாளும் இன்புற்ற தலேவிக்கு, அப்பேறு கிடைக்கப் பெருத தணுல் வாழ்வு கசந்துவிடுகின்றது. உணவின்தேவையை வயிறு உணர்த்திய போதிலும், உள்ளம் அதற்கு இடம் கொடுக்க வில்லே. நெஞ்சத்துறையும் காதலர்க்கு, உண்ணும் உணவின் தன்மையால் - குண இயல்பால் தீங்கு ஏற்பட்டு விட்டால் என் செய்வது என்ற ஏக்கம் தலேவியிடம் எழுகின்றது.

'நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல் அஞ்சுதும் வேப்பாக்கு அறிந்து'

(தமிழ் மறை 1128)

பெண்ணின் வாழ்வு அவள் கணவனேயே அச்சாகக் கொண்டியல்வது. அத்தன்மை வாய்ந்த தவேவன் அவளே விட்டுப் பிரிந்ததால், அவ்வினியானின் பிரிவு போல் கொல் துயர் கொடுப்பது உலகிடை வேறின்று.

இன்னது இனன் இல்லூர் வாழ்<mark>தல் அதனினும்</mark> இன்னது இனியார்ப் பிரிவு'

(தமிழ்மறை 1158)

இத்தகைய பண்பு நலம் வாய்க்கப் பெற்றவர்களே பெண்கள். கண்ணகி பெண்ணினத்தின் நலமெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு வடிவெடுத்தவர். இளங்கோ முனிவர் கண்ட இலக்கியப் பெண். இந்தப் பெண் காவியத் தலேவியாக மட்டு மன்றிபெண்ணினத்தின் தலேவியாகவும், சுற்பின்வடிவினளாக வும் போற்றப் படுவதோடு, தெய்வமாக வணங்கும் நிலேக்கும் உயர்வடைகின்றுள். இத்தகைய பண்பு நலம் வாய்ந்த கண்ணகி; கோவலனுல் எஞ்ஞான்றும் வெறுக்கப்பவிடல்லே. கலேத்திறன் கொண்டு கோவலன் உள்ளத்தை மகிழ்விக்க

கண்ணகியின் வாழ்வு முறை இடந் தரவில்ஃயாயினும், ஆழ்ந்த பணிவன்பும் இன்னிசை போன்ற மென்முறுவலும் அவனேக் கண்ணகிபாற் பெருவிருப்புக் கொள்ளச் செய்தன. அன்பில் மலரும் இளநகையில் பற்பல செய்திகளே அறிந்து பேரின்பம் பெற்று மகிழ்வதற்குக், கண்ணகியின் வாழ்வு முறையும் - வடிவு நலனும் துண்புரிகின்றன அதனைல் கோவ லன் கண்ணகியைத் தன் ஆருயிர் மருந்தாகப் போற்றிப் பெருமை பெறுகின்றுன்.

''முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறி நாற்றம் வேலுண்கண் வேய்த் தோளவட்கு''

(தமிழ்மறை 1113)

என்று மறைநலம் பாராட்டும் பெற்றி கண்ணகிக்கு இயல்பாகவே வாய்க்கப் பெற்றிருக்கின்றது. அதனேக் கோவ லனே பன்முறை செய்துள்ளான்.

மாதரார் தொழுதேத்தும் பெருங் குணத்துக் காதற் கண்ணகி, இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் நடுநிலேயை இழக் காதவர். ஆயினும் தன் கேள்வனின் பிரிவு அவரிடம் இயல் பாக இருந்த மகிழ்ச்சியைப் பறித்து விடுகின்றது. அதனல்

''அம் செஞ் சீறடி அணி சிலம்பு ஒழிய, மென் துகில் அல்குல் மேகலே நீங்க, கொங்கை முன்றில் குங்குமம் எழுதாள், மங்கல அணியின் பிறிது அணி மகிழாள், கொடுங் குழை துறந்து வடிந்து வீழ் காதினள், திங்கள் வாள் முகம் சிறு வியர்ப்பு இரிய, செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்ப, பவளவாள் நுதல் திலகம் இழப்ப, மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்ப, கையைறு நெஞ்சத்துக் கண்ணகி''

(அந்திமாலேச் சிறப்புச் செய் காதை) ஆகத் தோற்றம் அளிக்கின்*ரு*ள்.

கண்ணகியார் தன் தஃவவன் மீண்டும் இல்லம் வருவதை

நோக்கி இருந்த ஞான்று, தேவந்தி ஆறுதல் மொழிந்து
''...... துறை மூழ்கி,
காமவேள் கோட்டம் தொழுதார், கணவரொடு
தாம் இன்புறுவர் உலகத்துத் தையலார்;
யோகம் செய் பூமியினும் போய்ப்பிறப்பர்: யாம் ஒருநாள்
ஆடுதும்''

(கஞத்திறம் உரைத்த காதை)

என அழைக்கின்றுள். இதனேச் செவியுற்ற திருமாமணி ''பீடு அன்று'' என்று மறுத்துரைத்து விடுகின்றுள். அதன் மூலம் தன் கற்பின் திண்மையையும் செவ்விதின் விளங்கவைக் கின்றுள். தெய்வம் தொழும் நெறி கற்புடைப் பெண்கட் கேற்றதன்று. உயிர் தானறப் பெற்றுச் செம்மைப்பாடுற்று வாழும் பெண்களுள், கண்ணகியார் உயர்நிலேயில் வைத் துப் போற்றப்படும் தகுதியுடையவர். எஞ்ஞான்றும் கண வனின் வாழ்வில் இனிமை சுரக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு நம் வாழ்வைத் தொடங்கியதால், கோவலன் தன் தவற்றை உணராது வந்த காஃயும் நகைமுகம் காட்டியே வரவேற்கின்றுர். அதனுற் கோவலனே,

''சலம் புணர் கொள்கைச் சலதியொடாடி, குலந் தருவான் பொருள் - குன்றம் தொலேந்த; இலம்பாடு நாணுத்தரும் எனக்கு'

(குறுத்திறம் உரைத்த காதை)

என்று கட்டுரைக்கும் நிஃக்கு வந்து விடுகின்ருன். இங்கே அன்பின் முழுநிறை வெற்றியையும் பெண்மையின் அளப் பெரும் ஆற்றஃயும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

தன் கேள்வன் கஃச்செல்வி மாதவி மேற் காழ்ப்பு ணர்ச்சி கொண்டகாஃயும், கண்ணகியார் தன் உரிமை வாழ்விற் பங்கு கொண்ட கஃயைரசிமேல் எவ்வித வெறுப்பு ணர்ச்சியும் கொள்ளவில்ஃ. தன் கணவஃனயும் கடிந்துரைக் கவில்ஃ. அதற்குப் பதிலாகப் பேச்சற்றுச் செயல் புரிகின் ரூள். அருளாளர் 'ஞானமென்பது மோன வரம்பு' என்பர். அவர் அன்பின் வழி நின்று தம் வாழ்வியலே இயக்குவர். அன்னுர் அன்பின் ஆணேக்குட்படாத பொருட்கள் உலகிடை யில்லே. இந்நிலேயே கண்ணகியாரின் வாழ்விலும் இடம் பெறுகின்றது. அன்பென்ருல் கண்ணகியென்ற விளக்கந் தோன்றும் வண்ணம், துன்ப நிலேயிலும் தன் கணவன் மேல் வைத்த தீராக்காதலால்;

"நலம் கேழ் முறுவல் நகை முகம் காட்டி. சிலம்புஉள; கொண்ம்''

என்றே கூறுகின்ருள். பொருளற்ற நிஃவில் 'இல்லத் திற்கு வர இயலாத சிறுமை அடைந்து விட்டேன்' என்று கூறும் தஃவேனுக்கு இல்லக்கிழத்தியான கண்ணகி, கொண்டு வந்தாலும் - வராளிட்டாலும் நீரே என் காதற் கேள்வன் என்பதைச் சொல்லாமற் சொல்கின்ருள். வாய்ச் சொற்கள் செய்யமுடியாததை இனிய நகைமுகம் செப்பி விடுகின்றது.

்கோவலன் கண்ணகியாரின் தவளவாள் நகையைச் சில காலம் இழந்து வாழ்ந்தவன். அவ்வருத்தத்தால் கண் ணகி புகையுண்ட ஓவியம் போல் வாடிய மேனியுடன் இருந்த நிலே கோவலனே நிலே குலேயச் செய்து விட்டது. அதனுல் நலங்கிளர் கோதையை மீண்டும் பிரிவிடை வருத்த அவன் உள்ளம் இடந்தரவில்லே. ஊழ்வினேயால், ''ஏடு அலர் கோதாய்! எழுக'' என்று தன் துணேவியுடன், இரவு நீங்குதற்கு முன் பூம்புகார் நகரை விட்டு நீங்கி விடு

'கண்ண கியார், நிகழப் போவதை முன் அறிந்திருந்தும் தன் கேள்வணத் தடுக்காது உடன் சென்றது கற்பு டைத்தா? அன்றி மாதவிபால் அணேந்திருந்த ஞான்று தன் தலேவணக் கடிந்துரையாது பேசாதிருந்தது கற்புடைத்தா? என்று வினு எழுப்பி இடித்துக் கூற வேண்டிய கண்ணகி அதீனச் செய்யவில்ஃயென்றும், தலேவன் செயல்கள் யாவற் றிற்கும் உடன்பட்டது அறமன்று என்று விடையிறுப்போரின் பட்டியல் சிறிதேயாயினும் இலக்கிய உலகிடை வாழ்வோர் அவற்றைச் சிந்தித்தேயாக வேண்டும்.

'சிலம்பு கொள்க' என்று கூறிய கண்ணகியை நோக் கிக் கோவலன், இச் சிலம்பையே முதலாகக் கொண்டு பெரும் பொருளீட்ட எண்ணியுள்ளேன் என்று கட்டுரைக் கின்றுன். மீண்டுமவன் பொருளீட்டுவதற்கு 'மலர் தஃல சீர் மாட மதுரையே சிறந்தது; அலர் கோதாய்! எழுக' என்று கூறுகின்ருன். இத2்னக் கேட்ட கண்ணகி யாது செய்ய முடி யும்? குலந்தருவான் பொருட்குன்றம் தொகேந்த நிலேயைக் கண்ணகியார் கேட்டவர். கோவ கோவலன் கூறக் லஞே இலம்பாடு நாணுத்தரும் என்று மனம் வெதும்புகின் ருன். அதனேயும் கண்டு பெருந்துயர் கொண்ட கண்ணகி யார், விடுதல் அறியா விருப்புக் கொண்ட மாதவியைத் துறந்து தன்னே நோக்கி வந்த தலேவனே, மீதூர்ந்த தன் னுணர்ச்சிக்கு இடங்கொடாத நிலேயில் தளர்வின்றி நின்று எவ்வண்ணம் வரவேற்க வேண்டுமோ அவ்வண்ணுமே வர வேற்கின்ருர். இதுவே பெண்மையின் பெருந்தக்க செயல்.

கண்ணகியார் கோவலனின் இயல்பை அவனுடன் வாழ்ந்த காலத்தில் நன்கு அறிந்திருந்ததனுல் எந்நிஃயி லும் அமைதியையே மேற்கொள்கின்றுர். கண்ட யும் உண்மை நிலேயையும் கோவலற்கு எடுத்துக் கூறியிருந் தால், அன்றிருந்த நிலேயில் கோவலன் மாறுபொருளே கொண்டிருப்பான். இலம்பாடு கண்டே தன் மறுத்துரைக்கின்றுள் என்ற எண்ணம் கோவலனிடம் எழுந் திருக்கும். 'முன்னுெக்தி வேற்ருன் மேற் குறிப்புடையாள். இன்னுருத்தியோ கொண்டு வந்தாலே கணவன் எண்ணுபவள்' என்று மனம் வெறுத்து 'மாயப் பொய் கூட்டும் மாயத்தாள்' என்று மாதவியின் ஊடலில் கண்டு வை தது போல், இருநிதிக் குவியலால் மதி தனே இழந்த பேதையாள் என்று கண்ணகியையும் வைதிருப்பான்.

நல்வாழ்வைப் பெற்ற நிஃயில் அறிவுரைகளே பேற்றுக் கொள்பவர்கள் இடுக்கண்வந்து நல்கூர்ந்த நிஃயில் அவ்வறி வுரைகளே ஏற்றுக் கொள்வதில்லே. அன்னவர் தாழ்வு மனப் பான்மைக்கு இடங்கொடுத்துப் பிறரையும் ஐயத்துடனேயே நோக்குவர். கோவலன் இந்நிஃக்கு மாறுபட்டவனல்லன். அவன் மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த காவியத் தஃவவன்.

தமிழர் தம் மணேவியரிடம் பாராட்டும் உருமையும் -மீனவியர் அதற்குக் கொடுக்கும் மதிப்பும் அளவிறந்ததா கும். உடன் எழுக என்றதும் கண்ணகி எழாது இருந்திருப் பாளேயாகில் சிலம் பின் போக்கே மாறுபட்டிருக்கும். சிலம்பு காரணமாக எழுந்த காவியம்; கோவலன் துற வென்ரே, அன்றிக் கோவலன் துயரென்ரே வேறு பெய ருடன் காவிய வடிவு பெற்றிருக்கும். கோவலன் துற விற்கோ அன்றி இறப்பிற்கோ - கண்ணகியே ஏதுவாக அமைந்து பெண்ணினத்துக்குத் தீராப்பழியைத் தேடியிருப் பாள். அந்நிலேக்குக் காவியத் தலேவி உட்படாமல் காவி யத்தைச் சேர முனிவர் நடாத்திச் செல்கின்ருர்.

மீனவி தன்னேத் தன் தீலவனுக்கேயுருமையாக்கிய நிலேயில், அவளிடம் தான் வேறு தன் தீலவன் வேறு என்ற பேதம் நீங்கி விடுகின்றது. இந்நிலேயே இல்வாழ்வின் உயர் படியாகும். இவ்வுயர் நீலேயில்-உயிர்-நிறையின்பம் பெற்று மகிழ்வுறுகின்றது. இதனேத் திருநாவுக்கரசர் திருத்தாண்ட கத்தில்,

முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள்,
பின்னே அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்,
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியாளுள்;
அன்னேயையும் அத்தனேயும் அன்றே நீத்தாள்,
அகன்ருள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை,
தன்னே மறந்தாள், தன்னுமங் கெட்டாள்,
தலேப்பட்டாள் நங்கை தலேவன் தாளே

என்று செந்தமிழ் நயம் சொட்டப் பாடுகின்ருர். ஆண் டவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும், தஃவவன்-தஃவவியர் உறவுண்டு என்று அநுபூதிச் செல்வர் மொழிவர். இவற்ருல் தஃவவன் தஃவவியர் கருத்தொருமித்த வாழ்வே உலகிடைப் பெறும் இன்பத்துட் தஃவயாயதென்று கொள்வது மிகைப் பட்ட செயலன்று.

காந்தியடிகளால் இவ்விருபதாம் நூற்றுண்டில் கைக் கொள்ளப்பட்ட அன்புத் தத்துவம் (அகிம்சை) இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு மூன் ஒரு தமிழ்ப் பெண் ணுல் கையாளப்பட்டு வெற்றி பெற்ற திறீனச் சிலம்பு நமக்குக் கூறுகின்றது. ஆயின் இப்பெருமை புலப்படாதவர், கண்ணகியின் கற்பில் கறையுண்டு என்றும் - பெண்மையற்ற வள் என்றும் கூறுவதைக் கேட்டுக் காழ்ப்புணர்ச்சி கொள் ளத் தேவையில்லே.

கோவலன், கண்ணகி - கவுந்தியடிகள் ஆகிய இருவரு டனும் மதுரை மூதூரை நோக்கிச் சென்ற காலே மறவர் பாடியில் தங்க நேருகின்றது. மறவர்கள் அவ் வேளேயில் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். இம் மகிழ்ச்சி பொலிந்த கூட்டத்தில் கண்ணகியாரின் கற்புக் கனலேக் காணும் திறம் கொண்ட சாலினி

''இவளோ, கொங்கச் செல்வி; குடமஃயாட்டி; தென்றமிழ்ப் பாவை; செய்த தவக் கொழுந்து; ஒருமாமணியாய், உலகிற்கு ஓங்கிய திருமாமணி'' எனத் தெய்வம் உற்று (வேட்டுவ வரி)

உரைக்கின்றுள். அவ்வுரை கேட்ட காஃயும் இறுமாப் புக் கொள்ளாச் செந்தண்மையே கண்ணகியாரிடம் பொலி கின்றது.

''பேதுறவு மொழிந்தனள் மூதறவு ஆட்டி'' என்று; அரும் பெறற் கணவன் பெரும் புறத்து ஒடுங்கீ, விருந்தின் முரல் அரும்பினள் நிற்ப - ' என்று கற்பின்செல்வி பாராட்டப் படுகின்ருள்.

''காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம் அதனினூங் கில்லே உயிர்க்கு''

''செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவறிந்து ஆற்றின் அடங்கப் பெறின்''

என்ற மறைக்கு விளக்கமாய்க் கண்ணகியார் வாழ்ந்த தினுல் கோவலனே மயக்கஞ் செய்ய வந்த வனசாரிணி 'புன மயிற் சாயற்கு என் திறம் உரையாது ஏகு' என்று அவனே வேண்டுகின்றது. இங்கே கற்புக்குச் சூர்த் தெய்வ மும் அஞ்சும் நிலேயைக் காண்கின்றேம். வாழ்வில் கற் பென்னுந் திண்மை பெற்றக்கால் அக் கற்பு உலக இயக் கத்தையே கட்டுப் படுத்திச் செயல்புரியும் ஆற்றலேப் பெறு கின்றது. இஃது ஆண் பெண் இருபாலாரிடமும் முகிழும் உயிரியல்பாகும். இவ்வியல்பு ஒருவரிடம் மிகுந்து மற்றவரி டம் இல்லாதொழியின் வாழ்வு நிறையின்பத்தை நல்காது. துன்பத்தின் நிழலும் படியவே செய்யும். இதனேயே கண்ணகியின் வாழ்விலும் காண்கின்ரேம்.

கோவலனும் கண்ணகியும் தமது எதிர்கால நிகழ்ச்சியைக் கணவிற் கண்டதாகச் சிலம்பு செப்புகின்றது. இச்செய்தி உளவியற்பாற் பட்டதொன்றுகும். வாழ்விற் பெறும் பயல்களே முன்னதாக உணர்வதும், கணவின்மூலம் அறிவதும் வியத்தகு ஆற்றலாகும். இவ்வாற்றல் உள்ளத் தெளிவற்று இருள் அகத்து இடர்ப்படுவோரிடம் இடம் பெறுவதில்லே. தீவினப் பயனுல் திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் கோவலன் செல்லும் பொழுது மாடல மறையோனக் காண்கின்றுன். தான் தன் மணேயாளுடன் இடம் பெயர்ந்து செல்வதற்குரிய ஏதுவை விளக்கி,

"....... ஓர் குறுமகன் - தன்னுல், காவல் வேந்தன் கடிநகர் - தன்னில், நாறு ஐங் கூந்தல் நடுங்கு துயர் எய்த, கூறை கோள் பட்டுக் கோட்டுமா உரைவும், அணித்தகு புரிகுழல் ஆய் - இழை - தன்னெடும் பினிப்பு அறுத்தோர் - தம்பொறி எய்தவும், மாமலர் வாழி வறு நிலத்து எறிந்து, காமக் கடவுள் கையற்று ஏங்க, அணிதிகழ் போதி அறவோன் - தன்முன் மணிமேகலேயை மாதவி அளிப்பவும்; நனவு போல, நல்லிருள் யாமத்துக், கனவு கண்டேன்; கடிது ஈங்குறும்''

(அடைக்கலக் காதை)

என மொழிகின்ருன். கோவலனின் நுண்ணறிவு அவன் வருங்கால வாழ்வை முன்னறிக்கை செய்கின்றது. இஃதே போன்று கண்ணகியும் கனவு காண்கின்ருர். அதனேத் தேவந்திக்கு,

'கடுக்கும் என் நெஞ்சம்; கணவினுல், என் கை பிடித்தனன் போய் ஓர் பெரும்பதியுள் பட்டோம்; பட்ட பதியில், படாதது ஒரு வார்த்தை இட்டனர் ஊரார், இடுதோள் இட்டு, என் - தன்மேல்; 'கோவலற்கு உற்றது ஓர் தீங்கு' என்று அது கேட்டு; காவலன் முன்னர் யான் கட்டுரைத்தேன்; காவலிஞேடு ஊர்க்கு உற்ற தீங்கும் ஒன்று உண்டால்; உரையாடேன்; நீக்குற்றம் போலும், செறி - தொடீஇ! திக்குற்றம் உற்றேஞேடு உற்ற உறுவஞேடு யான் உற்ற நற்றிறம் கேட்கின் நகையாகும்' —

(கஞத்திறம் உரைத்த காதை)

என மொழிகின்ருர். கண்ணகியும் கோவலனும் காணும் கனவுகள் அவர்க்கு வரும் கேட்டினே முன்னுணர்த்தியது ஆயினும் அக்கேடு எவ்வடத்தில் எப்போது நிகழும் என் பதை அறிந்திலர். கோவலன் புகாரை விட்டு ஏகுவதற் குக் கனவு ஏதுவாகஇருந்தது போல கண்ணகியும் கோவலனு டன்எழுவதற்குக்கவை துணேசெய்கின்றது.கணவனிடம்எழும் மன எழுச்சிகள் மண்வியிடம் எதிரொலி செய்கின்றன. இது ஒன்றே கற்பின் செம்மைக் கெடுத்துக் காட்டாக அமைகின்றது. இவற்றைப் பொய் நியாயம் என்றும் - போலி யுரையென்றும் விலக்குவோரும், யாவும் இடைச் செருகல் கள் என்று மறுத்துரைப்போரும் அறிஞர் கூட்டத்தில் இருக்கவே செய்கின்றனர். அன்னவர் கருத்துப்படி மற் றைய காவியங்களே நோக்கும் போழ்து அவற்றிடையே பெரும் பள்ளங்கள் தோன்றக் காணலாம். கற்பவர் - கற்ற வர் காவியத்தை ஆய்வுக்கண்கொண்டு நோக்கும்பொழுது சூழ்நிஷ் - காவியம் எழுதப்பட்ட காலம் - பண்பாடு இவற் றைக் கொண்டே காவியத் தலேவியின் உயர்வு தாழ்வை நெறிப் படுத்த வேண்டும். நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத் துக்கும் காவியத் தலேவியின் வாழ்வொழுக்கம் ஏற்புடைத் தாக அமைந்துள்ளதா என்று ஆராய்ந்து நோக்கும் போழ்து கண்ணகியார் உயர்ந்த பண்பு கொண்டவராகவே காட்சி யளிக்கின்றுர்.

ஓரு பெண்ணே அவள் ஒத்த பெண்களோ அன்றிக் கண வனே பாராட்டுதல் வியப்புக்குரிய செயலன்று. ஆயின் புரை தீர்ந்த நெறி நிற்கும் துறவியால் பாராட்டப் பெறும் செயல் பெறற்கரும் சிறப்பையும் புகழையும் கொடுக்கும். கவுந்தியடிகள் ஆய்ச்சியர் குலக்கொழுந்தான மாதரிக்குக் கண்ணகியை அறிமுகஞ் செய்து வைக்கும் போழ்து,

''என்ஞெடு போந்த இளங்கொடி நங்கைதன் வண்ணச் சிறடி மண்மகள் அறிந்திலள்; கடுங்கதிர் வெம்மையின் காதலன் - தனக்கு நடுங்குதுயர் எய்தி, நாப்புலர வாடி, தன் துயர் காணுத் தகைசால் நங்கொடி இன்துணே மகளிர்க்கு இன்றியமையாக் கற்புக்கடம் பூண்ட இத்தெய்வம் அல்லது, பொற்புடைத் தெய்வம் யாம்கண் டிலமால், வானம் பொய்யாது; வளம் பிழைப்பு அறியாது; நீள் நில வேந்தர் கொற்றம் சிதையாது; பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்த நாடு;' (அடைக்கலக் காதை) என்று போற்றிப் பாராட்டுகின்றுர்.

''நிறை மொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து மறை மொழி காட்டி விடும்''

.

என்பர் தமிழ்மறையுடையார். கவுந்தியடிகள் கற்பரசி யைப் பற்றிக் கூறுவன யாவும் மறை மொழிகளே.

கண்ணகி மணம் முடித்த காலத்தில் அதனேக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். கணவன் பிரிவால் துன்புற்ற போது நாமும் துயருற்ரேம். ஆயின் குடும்பம் நடத்திய பாங்கைக்கண்டு உவகையடையவில்லே. அந்த வாய்ப்பு மாட மதுரையிற் கிடைக்கின்றது. மாதரியின் பாதுகாப்பில் விருந்தினராகத் தங்கிய கோவலன் - கண்ணகி ஆகிய இருவரும், தமக்கே யுரித்தான அன்பு வாழ்க்கையைச் செம்மையுடன் தொடங்கு கின்றனர். கண்ணகி உணவை அட்ட தன்மையைத் - தன் காதற் கோவலற்கு இட்ட வண்ணத்தை அடிகள் கவிதை மூலஞ் சுவை நனி சொட்ட,

''மெல் விரல் சிவப்பப் பல்வேறு பசுங்காய் கொடுவாய் குயத்து விடுவாய் செய்யத் திருமுகம் வியர்த்து; செங்கண் சேர்ந்தன; கரிபுற அட்டில் கண்டனள் பெயர, வை எரி மூட்டிய ஐயை தன்னுடு கையறு மடைமையிற் காதலற்கு ஆக்கி -தாலப் புல்லின் வால் வெண் தோட்டுக் கைவன் மகடூஉக் கவின் பெறப் புணந்த செய்விணத் தவிசிற் செல்வன் இருந்தபின் கடிமலர் அங்கையிற் கரதலன் அடிநீர் கடுமண் மண்டையின் தொழுதனள் மாற்றி, மண்ணக மடந்தையை மயக்கு ஒழிப்பனள் போல், தண்ணீர் தெளித்துத் தன் கையால் தடவிக், குமரி வாழையின் குருத்தகம் விரித்து - சங்கு 'அமுதம் உண்க, அடிகள்! ஈங்கு' என'' (கொஃக்களக் காதை)

நமக்கு<mark>ம் பரிமாறுகின்</mark>ருர். அறுசுவையுண்டு மகிழும் கோவலஞேடு நாழும் கவி அமிழ்துண்டு மகிழ்கின்ருேம்.

கண்ணகி தனிக்குடித்தனம் நடத்தும் செம்மையும் — தஃவணேயே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டெழுந்த அன்பும் கோவலற்கு அடங்காக் காதஃலத் தோற்றுவிக்கின்றது. தஃல வன் பெருமை காத்துச் சோர்விலாது வாழ்ந்த கண்ணகியின் பேதமையை ♦ எண்ணி ''என் செய்தஃன்'' என்று தன்னுள் ளத்தியல்பையே அதனுள் அடக்கிக் கூறிவிடுகின்றுன்.

''மைசர் ஒதுயை; வருக' எனப்பொருந்தி,
'கல்லதர் அத்தம் கடக்க யாவதும்
வல்லுந் கொல்லோ மடந்தை ,மெல்லடி!' என வெம்முன் அருஞ்சுரம் போந்ததற்கு இரங்கி எம்முது குரவர் என்னுற்றனர் கொல்? மாயம் கொல்லோ? வல்வினே கொல்லோ? யானுளம் கலங்கி யாவதும் அறியேன்; வறுமொழியாளரொடு வம்பப் பரத்தரொடு குறுமொழிக் கோட்டி, நெடுகை புக்குப் பொச்சாப் புண்டு, பொருள் உரையாளர் நச்சுக் கொன்றேற்கு நன்னெறி உண்டோ? இருமுது குரவர் ஏவலும் பிழைத்தேன்; சிறு முதுக் குறைவிக்குச் சிறுமையும் செய்தேன்; வழு எனும் பாரேன்; மாநகர் மருங்கு சண்டு எழுக என எழுந்தாய்; என் செய்தனே! என' -

(கொலேக்களக் காதை)

இவற்றைக் கேட்ட கண்ணகி தனக்கே இயல்பான நெறியில் தான் கூறும் பொருளின் விளக்கம் செவ்விதின் உணர வண்ணக் கோலம் இடுகின்*ரு*ர்.

[♦] பேதமை-கொள்ளத்தக்கனகொண்டு கொண்டது விடாமை

''அறவோர்க்கு அளித்தலும், அந்தணர் ஓம்பலும், துறவோர்க்கு எதிர்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னே, நும் பெருமகள் - தன்ஞெம் பெரும் பெயர்த் தலேத்தாண் மன்பெரும் சிறப்பின் மாநிதிக் கிழவன் முந்தை நில்லா முனிவு இகந் தனை அற்புளம் சிறந்தாங்கு, அருண்மொழி அளேஇ. எற்பாராட்ட, யானகத்து ஒளித்த நோயுந் துன்பமும் நொடிவது போலு மென் வாய் அல் முறுவற்கு அவர் உள்ளகம் வருந்தப் போற்ரு ஒழுக்கம் புரிந்தீர்; யாவதும் மாற்ரு உள்ள வாழ்க்கையேன் ஆதலின்,'' ஏற்றெழுந்தனன், யான்

(கொலேக்களக் காதை)

இஃதே பெண்களுக்கேற்ற பண்பு. அதனே விடுத்துக் கணவன் வீடு தேடி வரும் பொழுது உள்ளம் புண் பட உரைத்தால், துன்பத்துட் துவண்ட அவனுள்ளம் நீங்கா வேதனேயடைந்து விடும். வாழ்வும் இசை பரந்த நெறி செல்லாது கொடுவினேயாக மாறிவிடும். கோவலன் இவ்வுத்தமியைத் தன் வாழ்வின் இறுதிக்கட்டத்தில் உளம் உவப்ப அருந்தமிழ்க் கிழவி கொண்டு;

'குடிமுதற் சுற்றமும், குற்றினே போகும்; அடியோர் பாங்கும், ஆயமும், நீங்கி; நாணமும் மடனும், நல்லோர் ஏத்தும் பேணியகற்பும், பெருந்துக்கையாக; என்னுடு போந்து, சங்கு என் துயர் களேந்த பொன்னே, கொடியே, புண்பூங் கோதாய், நாணின் பாவாய், நீணில விளக்கே, கற்பின் கொழுந்தே, பொற்பின் செல்வி!' என்று பாராட்டுகின்முன். கோவலன் ஊழ்வலியால் மாடமதுரையிற் கொஃப் பட்டகாஃ, அச் செய்தியை அறியுமுன்னரே கண்ணகிபால் அதன் எதிரொலி மெய்ப்பாடாகத் தோன்றுகின்றது. கண் ணகியின் உள்ளம் பதைக்கின்றது. அவர் உடலிலும் நடுக் கம் ஏற்படுகின்றது. தன் கலங்கிய நிலேயைக் கல்லும் உரு கும் வண்ணம்,

''காதலற் காண்டிலேன்; கலங்கி நோய் கைம்மிகும் ஊதுலே தோற்க உயிர்க்குமென் நெஞ்சன்றே; ஊதுலே தோற்க உயிர்க்குமென் நெஞ்சாயின், ஏதிலார் சொன்னது. எவன்? வாழியோ, தோழி! நண்பகற் போதே நடுக்கு நோய் கைம்மிகும்; அன்பனேக் காணது அலவு மென் நெஞ்சன்றே; அன்பனேக் காணது அலவு மென் நெஞ்சன்றே; அன்பனேக் காணது அலவு மென் நெஞ்சன்றே; மன்பதை சொன்னது எவன்? வாழியோ, தோழி! தஞ்சமோ தோழி! தலேவன் வரக்காணேன்; வஞ்சமோ உண்டு; மயங்கு மென் நெஞ்சன்றே; வஞ்சமோ உண்டு; மயங்கு மென் நெஞ்சாயின், எஞ்சலார் சொன்னது எவன்? வாழியோ, தோழி!''

என்று கட்டுரைக்கின்றுள். கணவனின் வாழ்வுக்காக -புகழுக்காக வருந்துன்பங்களேக் கண்டஞ்சாது வாழ்ந்த கண் ணகியின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட கொடிய துன்பம், கட்டுடைத் துப் பெருக முணேகின்றது. தண்புனல் பேரூழியாக மாறு கின்றது. அதனேச் சேர முனிவர்;

"பொங்கி எழுந்தாள்; விழுந்தாள், பொழிகதிர்த் திங்கள் முகிலோடுஞ் சேணிலம் கொண்டெனச் செங்கண் சிவப்ப அழுதாள்; தன் கேள்வஃள, எங்கணுஅ! என்னு இனேந்து, ஏங்கி, மாழ்குவாழ்' (துன்பமாஃ)

என்று பாட்டிசைக்கின்றுர்.

'கண்ணகி பெண்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக வாழ்ந்த

வள் அல்லள். அவள் வெறிகொண்ட ஒரு பெண்பேய் என்று நாத்தழும்பேறிய நிலேயில் மொழிவாரும் உளர். அம் மொழிக்கு அரண் செய்ய 'மன்னன் தன் தவற்றை உணர்ந்த பின்னும் தன் முலே திருகி நகரை எரியுண்ணச் செய்த னள். எனவே இவள் நிறையுடைப் பத்தினியென எப்படி மொழியலாம்?'' இவ்வினு தேராத் தெளிவின் பாற்பட்ட தென்றே எண்ண வேண்டியுள்ளது.

கண்ணகியாரிடம் எந்த இயல்பு முனேப்பாக நின்று அவர் வாழ்வை இயக்கியதென்பதையாராய வேண்டும்.

''குணம் நாடிக் குற்றமும்நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்க கொளல்''

என்னுந் தமிழ் மறைக்கு ஒப்ப நடுநின்று நோக்கின் அவர் வாழ்வில் நல்லியல்பே முனேப்பாக நின்று செயல் பட்ட நிலேயைக் காணலாம். கண்ணகியார் ஒரு சாதா ரணப் பெண்ணுயின் அவரைப் பற்றி விவாதம் எழுந்திருக்க வேண்டியதில்லே. எப்பொருள் விவாதத்திற்குரியதாகி விடு கின்றதோ அப்பொழுதே அப்பொருள் உயர்ந்த நிலேயை அடைந்து விடுகின்றது. இந்த உயர்நிலேயடைவதற்கு மறுத்துரைப்போரும் மறைமுகமாக உதவி புரிந்து விடுகின் றனர். இஃது மனித வாழ்விற்கும் ஏற்புடைத்தாக அமைந்து விடுகின்றது.

பெண்மையின் அரணுக இருந்த இன்புறு கணவன் பொய்மையான குற்றச் சாட்டுக்குட்பட்டு இறப்பைத் தழு விய நிலேயில், அவன் புகழுக்கும் தன் கற்புக்கும் களங்கம் ஏற்படா வண்ணம் காப்புச் செய்ய வேண்டிய வள் பெண்ணே. இந்நெறி கண்ணகிக்கு மட்டும் உரிமை யான தன்று. பெண்ணினத்திற்கே உரியதொன்றுகும். வொரு பெண்ணும் - ஆணும், உமையவள் - இறையவன் வடிவாக (அர்த்தஞரீசுவரர்) உள்ளனர். இதனே நவீன விஞ்ஞானமும் ஒப்புக் கொள்டுள்ளது. எனவே யற்ற நிலேயிலுள்ள பெண்கள் தமது பெண்மையைப்பேண-<u>ති</u>වීන தம்மின் களுகிய அறத்தை நாட்டத், 900

ஆண்மையையே பயன் படுத்த வேண்டியேற்படுகின்றது. அன்ருயின் பெண்ணின் கற்பும் அதனுல் வளரும் அறமும் சிதைவுபட்டு விடும். இந்நிலயிலிருந்து தம்மையும் அறத் தையும் காப்பதற்குப், பெண்கள் வீரவடிவினராகத் தோற் றியே ஆகவேண்டும். இதனேச் சக்தி தத்துவம் துர்க்கை வடிவு கொண்டு நிலேநாட்டியுள்ளது. அதே கடமை கண்ணகிக்குஞ் சுமத்தப் படுகின்றது. அதனுல் கண்ணகி 'சிலம் பொன்று கையேந்தி முறையில் அரசன் தன் ஊர் இருந்து வாழும் நிறையுடைப் பத்தினிப் பெண்டிர்காள்! ஈதொன்று' என விழித்து,

'பட்டேன், படாத துயரம், படுகாலே; உற்றேன் உருதது; உறுவேனே? ஈதொன்று; கள்வஞே' அல்லன் கணவன்; என் காற்சிலம்பு கொள்ளும் விலப் பொருட்டாற் கொன்ருரே! ஈதொன்று மாதர்த் தகைய மடவார் கண் முன்னரே காதற் கணவளேக் காண்பேனே, ஈதொன்று; காதற் கணவளேக் கண்டால், அவன் வாயில் தீதறு நல்லுரை கேட்பேனே; ஈதொன்று; தீதறு நல்லுரை கேளா தொழிவனேல், நோதக்க செய்தாள் என்று எள்ளல்; இது ஒன்று' -

(ஊர்சூழ் வரி)

என்று கட்டுரைத்துக் கணவன் கொஃயுண்ட இடம் நோக்கி விரைகின்ருள். கண்ணகியின் உரைகேட்டு மக்கள் வருந்துகின்றனர். வளேயாத செங்கோல் வளேந்ததால் கலக்கமுறுகின்றனர். அவர் கலக்க நீஃயில் கண்ணகியின் தோற்றமுந் தெய்வக் காட்சிபோல் தெரிகின்றது. கண் ணகி காஃப்போதில் கோவலனுற்றமுவப் பட்டு மகிழ்ந்த வள். அவன் குஞ்சியிற் சூடிய மலரை தன் குழலிற் புணந்து இன்பந் துய்த்தவள். மாஃப்போதோ வெட்டுண்ட கணவ கேக் குருதியின் மத்தியில் காண்கின்ருள். இக் காட்சி மிக்க வேதணேக்குரியதாகும்.

கண்ணகியார் தன் கணவனே இழக்கும் வரையும் அமை

தியும் அன்பும் கொண்டவராகவே வாழ்ந்தவர். ஆயின் தலேவனின் பிரிவு அவர் அன்புள்ளத்தை வெந்துயரால் அல்லற்படுத்தி விடுகின்றது. அருள் முகிழ வேண்டிய உள் எம் துயரிஞல் வெஞ்சினம் அடைகின்றது. அணுஉலேபோற் குமுறுகின்றது. கண்ணகியார் தன் கணவனுடன் 'கூடலே' நோக்கிப் புதுவாழ்வு பெற்று மகிழ்வுற வந்தவர். புதுக் குடித்தனம் தொடங்கி எதிர்கால வாழ்வின் பசுமையை நோக்கி இன்புற்றவர். ஆயின் அவ்விருவரின் 'கூடல்' கண்டு, கூடல் நகர் பொறுக்கவில்லே. அவர்களேப் பிரித்து விடுகின் றது. அதஞல் கண்ணகியார் அவலங் கொள்கின்ருர்.

"என்னுறு துயர் கண்டும், ''இடருறும்'' இவள் என்னீர்! பொன்னுறு நறு மேனி பொடியாடிக் கிடப்பதோ? மன்னுறு துயர் செய்த மறவினே அறியாதேற்கு, "என்னுறு விண்காண்; ஆ! இது'' என உரையாரோ? யாருமில் மருள் மாஸ், இடருறு தமியேன்முன், தார்மலி மணிமார்பம் தரை மூழ்கிக் கிடப்பதோ? பார்மிகு பழி தூற்றப் பாண்டியன் தவறிழைப்ப, 'ஈர்வது ஓர் விண்காண்; ஆ! இது'' என உரையாரோ? கண் பொழி புனல் சோரும் கடுவின் உடையேன்முன், புண் பொழி குருதியராய்ப் பொடியாடிக் கிடப்பதோ? மன்பதை பழிதூற்ற, மன்னவன் தவறு இழைப்ப, 'உண்பதோர் விண்காண்; ஆ!இது என உரையாரோ?''

(ஊர் சூழ்வரி,

என அழுது புலம்பிய கண்ணகி வீறு கொண்டெழு கின்ருள். தன் கணவற்கு உற்ற குறைகண்டு அமைதியுறும் பெண்கள் வெய்ய கூற்றினும் கொடியர். பிறற்குறும் துயர் கண்டு பேசா திருப்போர் சான்றேருமல்லர். கொடுவினே நிக மும்போது தெய்வமும் பொறுக்காது.

''பெண்டிரும் உண்டு கொல்? பெண்டிரும் உண்டு கொல்? கொண்ட கொழுநர் உறுகுறை தாங்குறூஉம் பெண்டிரும் உண்டு கொல்? பெண்டிரும் உண்டு கொல்? சான்றேரும் உண்டு கொல்? சான்றேரும் உண்டு கொல்? ஈன்ற குழவி எடுத்து வளர்க்குறாஉம் சான்றேரும் உண்டு கொல்? சான்றேரும் உண்டு கொல்?'' தெய்வமும் உண்டு கொல்? தெய்வமும் உண்டு கொல்? வைவாளின் தப்பிய மன்னவன் கூடலில் தெய்வமும் உண்டு கொல்? தெய்வமும் உண்டு கொல்? (ஊர் சூழ்வரி)

கண்ணகி தன் காய்சினம் தவிர்ந்தன்றிக் கணவனேக் கைகூட விரும்பவில்லே. தீத்திறம் கேட்பதற்கு அரசன் செழுங் கோயில் வருகின்றுள். வரும்போழ்து தண் நாட்டவர் பெரு மையையும் பத்தினிப் பண்பையும் கூறுகின்றுள். மன்னன் கரிகால் வளவன் மகள் ஆதிமந்தி, தன்கணவன்-வஞ்சிக்கோன் ஆட்டணந்தியைக் கடல் கொண்டபோது புனல்பின் சென்று,

'கன்னவில் தோளாயோ!' எனக்,கடல் வந்து, முன்நிறுத்திக் காட்ட, அவணேத் தழீஇக் கொண்டு, பொன்னங் கொடி போலப் போந்தாள்'

(வஞ்சின மாலே)

அன்றியும் கணவன் வருமளவும் கல்லுருவம் கொண்டு அவன் வந்தபின் கல்லுருவம் தீர்ந்து கூடியவளும் தமிழ்ப் பெண்ணே. தன்னெத்த மாற்ருர் குழவி கிணற்றுள் வீழத் தன் மழீலச் செல்வத்தையும் கிணற்றுட்போட்டு இரு குழ விகட்கும் கேடின்றியெடுத்த வண்மையும் தமிழ்ப் பெண்ணிற்குண்டு. ஒரு தமிழ் நங்கை தன் கணவனல்லாத வேற்ருடவனின் காம நோக்கைப் பொருது தன் முகத்தைக்கு ரங்கு முகம் ஆக்கிக் கொண்டு, கணவன் மீண்டகாலே தன்னியல்பைப் பெற்று மகிழ்ந்தாள். தாய் கூறிய சொல் லேப் பேணி அறங் காத்தவள் பூம்பாவை. இவை யாவும் கண்ணகியின் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றன.

்மணன் மலி பூங்கானல் வருகலன்கள் நோக்கிக் கணவன் வரக் கல்லுருவம் நீத்தாள்; இணேயாய மாற்றுள் குழவி விழ, தன் குழவியும் கிணற்று விழ்த்து ஏற்றுக் கொண்டு எடுத்த வேற்கண்ணுள்; வேற் ரெருவன்

நீள் நோக்கம் கண்டு, ''நிறைமதி வாள் முகத்தைத் தானேர் குரக்கு முகம் ஆக!'' என்று, போன கொழுநன் வரவே, குரக்கு முகம் நீத்த பழுமணி அல்குற் பூம்பாவை; விழுமிய பெண்ணறிவு என்பது பேதமைத்தே என்றுரைத்த நுண்ணறிவினேர் நோக்கம்; நோக்காதே, எண்ணிலேன் வண்டல் அயர்விடத்து, யானூர் மகள் பெற்றுல் ஒண்டொடி. நீயோர் மகன் பெறின், கொண்ட கொழுநன் அவளுக்கு என்று, யான் உரைத்த மாற்றம் கெழுமியவள் உரைப்பக் கேட்ட விழுமத்தாற் **சிந்தை நோய் கூறும், திருவிலேற்கு' என்று எடுத்துத்** தந்தைக்குத் தாயுரைப்பக் கேட்டாளாய், முந்தியோர் கோடிக் கலிங்கம் உடுத்துக், குழல் கட்டி, நீடித் தலேயை வணங்கித், தலே சுமந்த ஆடகப் பூம்பாவை - அவள் போல்வார் நீடிய மட்டார் குழலார் பிறந்த பதிப் பிறந்தேன்; பட்டாங்கு யானும் ஓர் பத்தினியே ஆமாகில், ஒட்டேன்; அரசோடு ஒழிப்பேன் மதுரையும்!'

(வஞ்சினமாலே)

என்று கண்ணகி வஞ்சினம் உரைக்கின்றுள். பல தமிழ்ப் பெண்கள் தம்மை விட்டுந் பிரிந்த கணவரை மீண்டும் பெற்றுக் கற்பின் திண்மையால் உலகு புரந்தனர். ஆயின் கண்ணகிக்கோ; மீண்டும் தன் கணவனேப் பெற்று வாழும் வாய்ப்பு ஊழ்வினே வலியாற் தடைப்படுகின்றது. கணவ னின் கட்டளே நீ இங்கு இருப்பாயாக என்றே பிறக்கின் றது. கோவலன் 'எழுதெழில் மலர் உண்கண்! இருந் தைக்க' எனக் கூறிச் சென்று விடுகின்றுன்.

இறந்தவன் உயிர் பெற முடியுமா? தன் கருத்தை இயம் பியதுண்டா? இத்தகை ஐயப்பாடு பண்டு தொட்டேயி ருந்து வந்துள்ளது. உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்ட உயிர்க்கேண் மை கொண்டவரிடம் எழும் எண்ண அலேகள் அக் கேண் மைக் குரித்தாயவர் பால் சென்றடையும். அது அவ்விடத்து நுகை விட்டுப் பயன் அளிக்கும். அன்புக்குரியார் இறந்து விட்டால் அவர் இறப்பை நம்ப முடியாத மயக்கவுணர்வும்

மீண்டுவீடாரா என்ற வேணவாவும் உள்ளத்தில் எழவே செய்யும். இந்த உணர்வு மயக்கமும் - எண்ண எழுச்சியும் ஒன்று சேர்ந்து, தன் உழுவல் அன்பர் உயிருடன் உலவும் தோற்றத்தையும், மொழி பயிலும் திறத்தையும் தோன் றச் செய்யும். இஃது ஒரு வகையில் மெய்மையாகவும், மறு வகையிற் பொய்மையாகவும் தோற்றும் இயல்புள்ளது. மெய்மையும், பொய்மையும் சேர்ந்தியல்வதே உலகியல். இவையாவும் வாழ்வனுபவத்திலுணரவேண்டியவை.மொழித் திறத்தால் உணர்த்த முடியாதவை. கண்ணகி முன்கோவ லன் தோன்றியதோ அன்றி கட்டுரைத்ததோ பொய்யன்று அந் நிஸேக்குட்பட்டோர் அக் காட்சியைப் பெறவே செய் வர். எனவே நமக்குப் புரியாதவை யாவும் பொய்யாகி விடுவதில்லே. உள்ளம் செயலற்றுத் தெளிந்த நிலேக்குட்ப டும்போதே மெய்மையும், பொய்மையும் விளக்கமுறும். கண்ணகி மேல் மூன்று கடமைகள் சுமத்தப்பட்டுள்ளன. ஒன்று கணவனின் கூற்றைப் பேணுதல். மற்றையது பெண் மையைக் காத்தல். அடுத்தது இவற்றைச் செய்யும்போது நீதி புறங்காணுது தடுத்தல். பெண்ணிற்கு இலக்கணம் கண்ட வான்புகழ் வள்ளுவர்,

'தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்'

என்று மொழிகின்ருர். இம் மறை மொழிக்கு இலக்க

ணமே கண்ணகியார் வாழ்வு.

'கண்ணகி தன் முலே திருகி மாடமதுரையை எரித்தது அறமற்றசெயல். அதுபெண்மைக் கொவ்வாதது என்னும் கூற் றினே ஆராய்ந்து உண்மை காண வேண்டியது சிலம்பைப் போற்றுவோர் கடனுகும். முலே அறுத்தல், திருகுதல் என்ற சொற்றுடார்கள் சிலம்பிலன்றி வேறுபல தமிழ்க் கவிதை களிலும் பரந்து காணக்கிடக்கின்றன. திருமாவுண்ணி என்ற பெண் தன் காதலன் தன்னேத் துறந்த துன்பம் தாங்காது தன் முலேயில் ஒன்றை அறுத்த செய்தியை,

'' எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும் குருகார் கழனியின் இதணத் தரங்கண் ஏதிலாளன் கவல் கவற்ற ஒரு முல் அறுத்த திருமாவுண்ணி ்'

என்ற நற்றிணச் செய்யுள் கூறும். ஆண்டாள் கண்ணன் மேற்கொண்ட களிபெருங்காதலால் துன்புறுகின் முள். காதலால் ஆளப்பட்ட ஆண்டாள் கண்ணனுற்றழுவப் பட்டு இன்பம் பெற்று வாழும் பேறு தனக்குக் கிட்டவில்ஃயே என்று ஏங்குகின்முள். அதனுல் பெண்மையை விளம் பும் தடமுக்களேயே துவரைப் பிரானுக்கு இட்டுவிடுவ தாக உறுதி பூண்கின்முள்.

'' அவரைப் பிராயம் தொடங்கி என்றும் ஆதரித்து எழுந்த என் தடமுஃலகள் துவரைப்பிரானுக்கே சங்கற்பித்துத் தொழுது வைத்தேன் ஒல்லே விதிக்கிற்றியே ''

அன்பு மீதூரப் பெற்ற நிஃவில் தஃவஃனக் கூடாதி ருக்க முடியாது. அப்படி ஒரு நிஃமேற்படின் தஃவியின் உள்ளமும் - உடலும் பல மெய்ப்பாட்டியக்கங்கட்கு உறை விடமாய் விடும். ஆண்டாள் நங்கையே அதீனக் கூறுகின் ருர்.

'' உள்ளே உருகி நைவேணே உளளோ இலனோ என்னுத கோள்ளே கொள்ளிக் குறும்பணக் கோவர்த் தனணேக் கண்டக்கால், கொள்ளும் பயன்ஒன்று இல்லாத கொங்கை தன்னேக் கிழங்கோடும் அள்ளிப் பறித்திட்டு அவன் மார்பில் எறிந்து என் அழலேத் தீர்வேனே''

இவ்வண்ணம் கூறும் ஆண்டாளும் பெண்மையற்றவரா? அரக்கக் குணம் படைத்தவர்கள் - தம் இயல்பு திரிந்தவர் கள் - ஆண்டவன் அருளுக்கு ஆளாக முடியாது. அஃதே போன்று கற்பறம் அற்றவர் செயலேத் தெய்வமும் ஏற்காது. ஆயின் ஆண்டாளும், கண்ணகியும் பெருங்குணத்துக்காதலார் என்று போற்றப் படுகின்றனர். கண்ணகியிடம் தீக்கடவுள் வந்து, ஏவல் கேட்கின்றுன். முலே குறைத்தாள் என்றும்

எண்ணுது மதுராபதித் தெய்வமும் அவள் முன் தோன்று கின்றது. இவற்றையெண்ணுமிடத்து மூலே குறைத்தல் என் னுஞ் சொற்ருடிருக்கு வாழ்வை இழத்தல் என்ற பொரு ளேயே கொள்ள வேண்டும். வாழ்விழந்த கற்புடைப் பெண் கள் தம்மையுமறியாது மனம் நொந்து கட்டுரைத்து விட் டால் அவை பொய்படா. அதனுல் அன்னவர் மக்களாற் போற்றப் படுவர். தெய்வத் தன்மையுடையோராய்க் கொண் டாடப்படுவர். இந்நெறி தவறுடையதன்று. தொல்லோர் நெறியே.

பெண்கள் தம் கணவரை இழந்த காலே துயரிஞல் தம் மார்பில் அறைந்து அழுவர். கைம்மை நோற்பவர்கள் உற வால் - அன்பால் தொடர்பு பூண்டோர் இறந்த காலேயும் முன்னேத் துயரை நினேத்து தம் மார்பில் அறைந்து அழுவர். இவ்வழக்கு ஈழத் தமிழ் நாட்டில் இன்றுமுண்டு. ஈழத் தமிழ் நாட்டிப் பெண்கள் அரக்கியரென்ரே, கொடியவரென்ரே எண்ணப்படுவதில்லே. நற்பண்புகள் நிறைந்தோராகவே எண்ணப் படுகின்றனர். இவற்றை நோக்கும் பொழுது கண்ணகியார் உலகியல் வழக்கின்படியே நடந்துள்ளார் என்பது உறுதிப்படக் காண்கின்றேம்.

பெண்மைக்கும் உலக வாழ்விற்கும் உற்ற துணேயாக இருந்து மகிழ்விப்பது பாலுறுப்பாகும். இது தாய்மையின் சின்னம். பச்சிளம் குழவிகளே வீரம் நிறைந்த - வண்மை பொலிந்த ஆண்களாகவும், அன்பும் - பண்பும் நிறைந்த கற் புச் செல்வியர்களாகவும் ஆக்கும் திறன் கொண்டது. ஆயின் தீலவன் இல்லாதுவிடின் அதனுற் பயனின்று. இப்பயனற்ற தன்மையை வீளக்கவே 'முஃமுகம் திருகி எறிந்தாள்' என்ற தொடர் சிலம்பிற் செய்யப்பட்டது.

கண்ணகி தன் துயர் பொருது மதுரைவீதி வழியே செல்லும்போது காய் கதிர்ச் செல்வன்,

'மாபத்தினி! நின்'ன மாணப் பிழைத்த நாள் பாயெரி இந்தப் பதியூட்ட, பண்டேயோர்

ஏவல் உடையேளுல்; யார் பிழைப்பார், ஈங்கு?'

(வஞ்சினமாலே)

என்று பணிவுடன் கேட்கின்ருன். கண்ணகி வெறி கொண்ட அரக்கியாளுல்

' பார்ப்பார் அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர், மூத்தோர், குழவி, எனும் இவரைக் கைவிட்டுத் தித் திறத்தார் பக்கமே சேர்க'

(வஞ்சின மாலே)

எனக் கூறியிருக்க முடியாது. வெய்யோனும் விரைந்து அவ்வேலேயை ஏற்றிருக்க முடியாது. அறவாழ்வில் நின்று பிறழாத பெருமையுடைய இல்லத் தலேவியர் மகிழ்வெய்திய நிலேயினேயும் மடாமதுரை பெற்றிருக்காது. கோங்கையால் விளேத்த பூசல் தக்கதேயென எண்ணும் மக்கள் தீக்கடவுளேத் தொழுகின்றனர் அதனே;

'வருவிருந்து ஓம்பி மண்யறம் முட்டாப் பெருமனக் கிழத்தியர் பெருமகிழ் வெய்தி, 'இலங்கு பூண் மார்பிற் கணவணே இழந்து, சிலம்பின் வென்ற சேயிழை நங்கை கொங்கைப் பூசல் கொடிதோ அன்று' என, பொங்கெரி வானவன் தொழுதனர் ஏத்தினர்'

(அழற்படு காதை)

என்று சிலம்பு பாடுகின்றது. கண்ணகியாயினும், நீதி புரந்த பாண்டியளுயினும் தீது நிறைந்தவர் அல்லர். மாண் தகைமையுடையோரே!

'தென்னவன் திதிலன்; தேவர்கோன் தன்கோயில் நல்விருந்து ஆயிஞன்; நானவன் தன்மகள்;'

என்று கண்ணகியார் தெய்வமாகிய நிஃயிலும் மகிழ் கின்ருர். இத்தகைய பண்பு மாந்தருக்குள் தெய்வப் பெற்றி பெற்ரேர்க்கே இயல்வதொன்ருகும்.

with the con

பக்கம்	பிழை	<u>திருத்தம்</u>
4	, இன்பியற	இன்பியற்
7	வாய்ப்புக்காலங்களில்	
	.	டைத்த காலங்களில்
24	அவ கள்	அவர்கள்
28	இவ்வகை	எவ்வகை
42	அறநெறி	அறநெறியை
45	அன் க்கே	அன்புக்கே
57	மூவரக் .	மூவாக்
84	தவேயீன்ற	தனேயீன் ற
106	பழையாடு	மழையாடு
114	சூழய	நீடிய
116	இவ்வுகுமை	இவ்வுரிமை
125	சேர்ப்பதற்கு	சேர்ப்பற்கு
129	உருமை	உரிமை
133	யோகம்செய்	போகம்செய்
133	<u>தம்வாழ்வை</u>	தம்வாழ்வை
136	உருமை	உரிமை
136	உருமை	உரிமை
138	உரையவும்	ஊரவும்
140	<u>ந</u> ங்கொடி	பூங்கொடி
141	சேர்ந்தன	சேந்தன
143	இவ்வத் தமி	இவ்வுத்தமி
143	குற்றிளேயோகும்	குற்றிஃாயோரும்
146	மததியில்	மத்தியில்
147	என்னுறு	என்னுறு
149	விட்டுத்	விட்டுப்
152	செய்யப்பட்டது	பெய்யப்பட்டது

தமிழா! விழித்தெழு!!

- கிடைக்குமிடங்கள்:- (1) இ. செ. நடராசன், வள்ளுவர் இல்லம், இணுவில்.
 - (2) பாரி நிலேயம், 56, பிராட்வே, சென்ணே 1. (தமிழ்நாடு)
 - (1) நூலேப்பற்றி அறிஞர் மு. வ. அவர்கள் கூறியதிற் சில;—

"திரு. செ. நடராசன் அவர்கள் எழுதியுள்ள நல்ல நோக்கங்கொண்டு இந்நூல், தமிழர்க்குப் புத்துணர்வூட்ட முயல்வதாகும். வரலாற்று முறை யிலும் இன்றைய பொருளியல் முறையிலும் தமி ழர் சமுதாயத்தின் பெருமை சிறுமைகளே இந்நூலில் நன்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். தம் உரிமைக்காகப் போராட வேண்டுமென்றும் அதற்காக ஒன்றுபட்டுச் செயலாற்ற வேண்டுமென் றும் விளக்குகின்ருர். ஆயின்; அவர் காட்டும் முறை அன்பு முறையை - அகிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவர் கூறும் கருத்துக்கள் போற்றத் தக்கவை. அவர் தம் உள்ளத்தின் ஆர்வம் அள வற்றது. காட்டும் வழி தூயது. இலங்கைத் தமி ழினம் இத்தகைய நல்லெண்ணங்களால் உருவாகி விளங்குவதாகுக.''

தமிழா! விழித்தெழு!! என்றது போன்ற தஃப் பில் நூல் எழுதுவோர் பண்டைய தமிழரின் பெரு மையில் ஷயித்து அதைப் போற்றியும் இத்தகைய பேரினம் இன்று இவ்விதம் தாழ்ந்து விட்டதே யென்று வருந்தியும் உணர்ச்சி நிஃயிலிருந்து எழு துவர். இது பொதுவாக எப்பொழுதும் நடைபெ ஆஞல் இந் நூல் ஆசிரியரோ பண்டைய தமிழரின் பெருமையை எடுத்துக் கூறுவதோடு அன்னுின் சிறுமையையும் சிந்திக்கத் *தூண்*டும் சிறப்புற எடுத்துக் கூறியிருப்பது போற்றுதற்குரி தாழ்ந்தி யது. அத்துடன் இன்று தமிழ் இனம் ருப்பதற்கு தமிழருடைய தவறுகளும், அவர்களு டைய அரசியற் தஃவேர்களின் தன்னலமும் வேட்கையுமே ஓரளவுக்குக் காரணமாக அமைந் திருக்கின்றன என்றும் இடித்துரைத்திருப்பது கசப் பாய் இருப்பினும் தள்ளிவிடாமல் கொள்ள வேண் டியதே.

இன்று ஈழத்துத் தமிழ்ப்பேசுமினம் இத்தகைய இழிநிலேயை அடைந்திருப்பதற்குச் சிங்கள இன ஆதிக்கவெறி அடிப்படைக்காரணமாய் அமையினும் அவ்வாதிக்கவெறி தமிழரின் அழிவுக்கு அடிகோலு வதற்குப் பக்கத் தூணயாய் பழியும் பாவமும் தமி ழினத்தையே சாருமென்பதை நூல் ஆசிரியர் சுட் டிக் காட்டத் தவறவில்லே. "தமிழ் இனம் இனி மேல் துலேயேடுக்க வேண்டின் சாதி, மத மாகா ணம் என்ற அடிப்படையில் மாறுபட்டு – பிளவு பட்டு வாழாமல் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு உரிமைக் குரல் எழுப்பவேண்டும். இல்ஃயேல் விடுதீல வாழ்வு கிடைக்கும் என்று எண்ணுவது வீண்கனவு என்கிருர்'' ஆசிரியர்.

இன்று ஈழம் வாழ் தமிழினத்தின் முன்னேற் றம் வெறும் அரசியல் முன்னேற்றத்தில் மட்டும் தங்கியிருக்கவில்ஃ. அது சமூகப் பொருளாதார அடிப்படையிலும் பெரிதும் தங்கியிருக்கிறதென்ப தையும் இந்நூலாசிரியர் உணர்கின்றுர்.

"நோய் நாடி நோய் முதல் நாடி அது தணிக்கு**ம்** வாய் நாடி வாய்ப்பச் செயல்''

என்ற வள்ளுவர் வாய் மொழி நின்று, தமி ழினம் இன்று தாழ்ந்திருப்பதற்குக் காரணமும் காட்டி அது தஃபெடுக்க வேண்டின் கூட்டாட்சி அல்லது தனியாட்சி அடிப்படையில் ஈழத்தில் தமி ழரசை நிறுவியே தீரவேண்டும் என்ற வழியையும் காட்டி நூல் ஆசிரியர் எழுதி இருப்பது நூலுக்குப் பெருமை தருவதாகும்.

இந்நூல் அளவில் சிறியதாயினும் உள்ளடக் கிய விஷயத்தால் மிகப் பெரியது. எழுத்து நடை யில் எளிமை, இனிமை, தெளிவு, தூய்மையாகிய பண்புகள் ஒன்ரேடொன்று கொஞ்சிக் குலாவிப் படிப்போர்க்கு இன்பம் பயக்கின்றன. கருத்துச் சிந்தணேக்கு விருந்தாக அமைகிறது. வாழும் வள் ளுவரென வண்டமிழரால் வாழ்த்தப்படும் வரத ராசஞர் வழிநின்று ஈழத்தமிழருக்கு நல்வழி காட் டும் நடராசஞரின் நற்பணி வெல்க என வாழ்த் துகின்ரேம்.

தினகரன் கூறியது:-

உணர்ச்சியில் பிறந்த நூல் "தமிழா! விழித் தெழு!!'' இந்நூல் தமிழரின் விழிப்புணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்பும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. இன்றைய சூழ்நிஃயில் நல்ல ஓர் இடமுண்டு. தமிழர்களும் இத்தகைய நூல்களே வரவேற்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்ஃ.

பேராசிரியர் மு. வரதராசன் அவர்கள் அழ காக அறிமுகம் செய்துள்ளார். "வரலாற்று முறை யிலும் இன்றைய பொருளியல் முறையிலும் தமி மர் தம் சமுதாயத்தின் பெருமை சிறுமைகளே அவர் இந்நூலில் நன்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். தமி மர் தம் உரிமைக்காகப் போராடவேண்டுமென்றும் அதற்காக ஒன்றுபட்டு விழித்துச் செயலாற்ற வேண்டுமென்றும் விளக்குகிருர்" என இந்நூலின் தன்மையைத் தெளிவாக டாக்டர் வரதராசன் கூறியுள்ளார்.

வீரகேசரி கூறியது:-

''தமிழா! நீ இன்றுவரை திண்ணேப் பேச்சுப் பேசியது போதும். பேச்சால் பயன் விளேயாது. செயல் வேண்டும். எழுந்திரு; வெற்றி நமது'' என்று தமிழண எழுப்புவதற்கு 79 பக்கங்கள் கொண்ட இந் நூலேஆசிரியர் விறுவிறுப்பான நடையில் எழுதியிருக் கிருர். ஆணி அறைந்த மாதிரி ஐந்து கட்டுரைகளில் தமிழனின் பழைய உயர்வையும் சிறப்பையும் கூறியி ருப்பதுடன் தமிழன் என்ன செய்யவேண்டுமென் பதை விவரித்திருக்கிருர். இலங்கைத் தமிழர் நிலே யையும் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தையும் சுருங்கக் கூறி விளக்கி, இலங்கைக்கு ஆஸ்திரேலியா நாட்டுக் கூட்டரசமைப்பைச் சிறிது மாற்றியமைத் துக் கொள்ளுவது ஏற்றதென்றும் எடுத்துக்காட்டி யிருக்கிருர். இது ஓர் அபிப்பிராய விஷயம். அர சியல் அறிஞர்களின் கவனத்திற்குரியது. தமிழன் தன் இலட்சியத்தையடைய போர்நெறியை விட்டு விட்டு அன்பு நெறியைப் பின்பற்றுவதுதான் மேலா னது என்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது வரவேற் கத் தக்கது. ஆசிரியருக்குள்ள உத்வேகம் இந்நூ லில் நன்கு வெளியாகியிருக்கிறது.

ஆசிரியரின் அடுத்த வெளியீடு

மணித்திருநாடு

(நாடகம்)

விரைவில் வெளிவரும்.

